

Agatha Raisin

ÉS AZ

ELKÓBOROLT
TÚRÁZÓ

A
birtokháborítókat
leövik,
ugye?

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tartalomjegyzék

- [EGY](#)
- [KETTŐ](#)
- [HÁROM](#)
- [NÉGY](#)
- [ÖT](#)
- [HAT](#)
- [HÉT](#)
- [NYOLC](#)

M. C. Beaton

Agatha Raisin és az elkóborolt túrázó

A fordítás alapjául szolgáló mű:

M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Walkers of Dembley*

Copyright © 1994, 2010 by M. C. Beaton

Hungarian translation © Szűr-Szabó Katalin, 2012

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2012

Felelős kiadó: Kepets András

Felelős szerkesztő: Münz András

ISBN 978-963-254-447-2

EGY

AGATHA RAISIN A NAPFÉNYT FIGYELTE a londoni Cityben levő irodája falán.

A sugarak besütöttek a redőny résein át, és ahogy a nap lejjebb ereszkedett, a hosszú fénycsíkok – Agatha munkanapja napórájaként – is lefelé araszoltak a falon.

Holnap vége az egésznek, a PR-munkatársként előre kiszabott penzumának, és végre visszatérhet a costwoldsi Carselyban levő otthonába. Nem szívesen állt újra munkába. A taposómalomtól távol, nyugdíjban töltött rövid idő alatt mintha kiszállt volna belőle az a hajtani akarás, ami ahhoz kell, hogy ügyfelei érdekében hírverésre vegye rá az újságírókat és a tévétársaságokat.

Bár maradt még benne annyi a régi rámenősségből és kíméletlenségéből, hogy sikeres legyen, hiányzott a falu és hiányoztak a barátai. Kezdetben, amikor el tudott szabadulni, még néhány hétvégén visszajárt, de a Londonba való visszatérést kísérő szívfájdalom olyan nagy volt, hogy az utolsó két hónapban maradt, ahol volt, és hétvégéken is dolgozott.

Kezdetben azt hitte, hogy újonnan felfedezett barátkozási tehetsége a Cityben sem hagyja cserben, csak hogy a munkatársai jobbára fiatalok voltak, akik jobban szerettek egymás közt lenni ebédidőben és munka után is. Fiatal barátja, Roy Silver, aki annak idején beugratta, hogy hat hónapot a Pedmans ügynökségnél robotoljon, az utóbbi

időben szintén került; azt állította, „olyan elfoglalt”, hogy egy italra vagy akár egy kis beszélgetésre sem tud beülni vele.

Agatha felsóhajtott, és az órára pillantott. A *Napi Hírharsonától* egy újságíróat vitt el vacsorázni és néhány italra, hogy egy új popsztárt reklámozzon, akit Jeff Loonnak [1] hívtak, bár az igazi neve Trevor Biles [2] volt, és Agatha cseppet sem repesett a rá váró estéért. Keserves dolog volt egy olyan alakot reklámozni, mint Jeff Loon, aki cingár, pattanásos fiú volt, csatornaszagú lehelettel. De a hangja úgynevezett ír kocsmái tenor volt, és nemrégiben régi romantikus kedvencekkel, csupa nagy sikerű számmal jelent meg a lemezpiacon. Szükség lett arra, hogy más színben fessék le, s Közép-Anglia kedvencévé emeljék, akiért odavannak a papák és a mamák. A legkézenfekvőbb módszernek az kínálkozott, hogy minél távolabb tartsák a sajtótól, és csatasorba állítsák Agatha Raisint.

Agatha bement a mosdóba, fekete kisestélyibe bújt, amihez gyöngysort csatolt fel, hogy az ügyfele megállapodottságát hivatott elképzelést erősítse. Még nem ismerte az újságíróat, akivel találkozója volt, bár egyet s mást kiderített róla: Ross Andrewsnak hívták, és egykor jó nevű volt a szakmában, de élete delén túl a kulturális rovatba számúzték. Az idősödő újságírókat gyakran fektették el a társasági vagy a kulturális vagy, ami még rosszabb, az olvasói levelek rovataiban.

Úgy volt, hogy a Cityben találkoznak. A Fleet Street már a

múlté volt, a szerkesztőségek mind átköltöztek az East Endre.

Agatha abban maradt Ross-szal, hogy a City Hotel bárjában találkoznak, és ott is vacsoráznak; a konyha tűrhető volt, és az ablakokból szép kilátás nyílt a Temzére.

Agatha ide-oda forgolódott a tükör előtt. Nemrégiben vett ruhája gyanúsan szűk lett derékban. A sok, hivatalosan elszámolható ebéd és vacsora, gondolta. Amint visszaér Carselyba, ledolgozza a súlyfelesleget.

Amikor végigsétált az előcsarnokon, Jock, a portás odaugrott, hogy ajtót nyisson. – Jó éjt, Mrs. Raisin – fuvolázta behízelt mosoly kíséretében, és amint Agatha hallótávolságon kívül ért, a bajusza alatt hozzátette: – Átkozott vén banya! – Agatha ugyanis egyszer ráförmedt: – Ha maga portás, akkor nyissa ki előttem ezt az istenverte ajtót, valahányszor meglát! Ugorjon! – A lusta Jock ezt sosem bocsátotta meg.

A zömök, harcias, rövid frizurás, maciszemű és formás lábú Agatha a szálloda felé sétált a hazafelé siető, egyre gyérülő tömegben.

A hotel csak néhány utcányira volt. A napfényről belépve körülölelte bárjának félhomálya. Bár még sosem látta Ross Andrewst, nagy tapasztalata révén azonnal kiszúrta. Ugyan a férfi sötét öltönyt, inget és nyakkendőt viselt, az újságírókra jellemző lezsersége rögtön elárulta. Kopaszodott, de megmaradt haja gyanúsan fekete volt, kék szeme vizenyős, kövér képe közepén pacaként viritott az orra. Valaha jóképű lehetett, gondolta Agatha, ahogy felé tartott, de a sok éve tartó kemény italozás

letörölhetetlen nyomot hagyott rajta.

– Mr. Andrews?

– Mrs. Raisin. Szólítson csak Rosznak. Rendeltem egy italt, és a számlájára írtam – közölte vígan a férfi. – Amúgy is a cége fizeti.

Agatha eltűnődött rajta, milyen sok újságíró ért ahhoz, hogy hamis éttermi számlát állíttasson ki olyan ügyfelei terhére, akiket el kellett volna vigyen vacsorázni, csak hogy a meghívásokra sosem kerül sor, a pénzt pedig szépen zsebre teszi. Amikor viszont más fizeti a cechet, szemmel láthatólag nem ismer mértéket.

Bólintott, leült a férfival szemben, majd intett a pincérnek, és rendelt magának egy gint tonikkal. – Szólítson Agathának.

– Hogy mennek a dolgok a *Hírharsonánál*? – kérdezte aztán, mert tudta, időpocsékolás az üzletről beszélni, amíg az újságíró úgy nem érzi, elég italt döntött magába, hogy felköhögjön pár sort.

– Ha engem kérdez, leáldozóban van az egész – felelte Ross borúsan. – Az a baj, hogy ezek az újsütetű újságírók nem ismerik a dörgést. Frissen kikerülnek az istenverte médiaiskolákból, és közel sem jöhetnek hozzánk, akik a saját erőnkől kapaszkodtunk fel. Visszajönnek a helyszínről azzal, hogy „Ó, hát igazán nem faggathattam ki: a férje most halt meg”, vagy valami hasonló baromsággal. Mire én azt szoktam mondani: „Tudod, fiam, az én időmben címlapsztori lett belőle, és fenébe az érzésekkel!” Azt akarják, hogy szeressék őket. Egy jó riportert sosem szeretnek.

– Milyen igaz – vágta rá Agatha mély átéléssel.

A férfi intett a pincérnek, és rendelt magának még egy whiskyt vízzel, anélkül hogy megkérdezte volna Agathát, kér-e valamit.

– Akkor ütött be a krach, amikor az újságok irányítását könyvelők, ágrólszakadt, féltékeny főszerkesztők kezébe adták, akik megnyirbálták a kiadásainkat, és minden filléren huzakodnak. Tudja, még emlékszem...

Agatha mosolygott, és kikapcsolt. Hányszor volt már hasonló helyzetben, és hallgatott hasonló panaszáradatot? Holnaptól szabad lesz, mint a madár, soha többé nem jön vissza dolgozni, reklámszakemberként semmiképpen sem. Eladta a saját PR-cégét, hogy korábban nyugdíjba mehessen, visszavonulhasson a Cotswoldsba, Carsely falvába, amely lassanként puha fészekként simult alá. Hiányzott a falu, a Carsely Hölgyegylet, a lelkészlakban a csésze tea melletti csevegés, a falu békés élete. Vigyázott, hogy az arcáról ne tűnjön el az odaadó csodálat, miközben Ross tovább jártatta a száját, és Agatha gondolatai a szomszédja, James Lacey körül forogtak. Amikor utoljára a faluban járt, megittak egy pohárral, de a barátságuk meghittsége odalett. Agatha azt bizonygatta magának, hogy már elszállt a vele kapcsolatos ostoba megszállottsága, mégis milyen jól szórakoztak nyomozás közben!

Ross felemelte a kezét, hogy újabb italt rendeljen, Agatha azonban megelőzte, és határozottan javasolta, hogy inkább egyenek.

Bementek az étterembe. – A szokásos asztala, Mrs.

Raisin – vezette őket egy ablak melletti asztalhoz a főpincér.

Volt idő, merengett Agatha, amikor dagadt a keble attól, hogy a főpincérek felismerik és a nevén szólítják, mert ez mutatta, milyen messzire jutott a birminghami nyomornegyedből, ahol felnőtt. Manapság már persze senki sem használta a „nyomornegyed” szót. Belvárosnak nevezték, mintha a szépítéssel le tudnák mosni a mocskot, az erőszakot és az elkeseredést. A naiv emberbarátok szegénységről gajdoltak, pedig senki sem éhezett, kivéve az öreg nyugdíjasokat, akik nem voltak elég kemények, hogy kiköveteljék a nekik járó segélyeket. Magának a léleknek a nyomora volt ez, ahol a képzeletet erőszakos videók, ital és drogok tüzelték.

– Az öreg Chalmers, amikor visszajöttem Bejrútból, azt mondta: „Egy ilyen ravasz és kemény vén rókát, mint te, Ross, nem rabolnak el.”

– Szent igaz! – helyeselt Agatha. – Mit szeretne inni?

– Nem bánja, ha én választok? A hölgyek szerintem semmit sem tudnak a borokról – jegyezte meg Ross, amit Agatha úgy fordított le, hogy a hölgyek olcsó lőrét vagy fél üveg bort rendelnek, vagy valami elfogadhatatlan vackot. Úgy sejtette, Ross a második legdrágább bort rendeli majd, mivel mohó, de nem akar annak látszani, és nem is tévedett. A hasonszőrűekhez illően olyan ételt választott, amit a pozíciójához illőnek tartott, és nem olyat, aminek az ízét is élvezte volna. Csak belepiszkált, és láthatóan inkább a vacsora végén esedékes konyakra meg arra vágyott, hogy valaki szedje le az egész drága szemetet. Ezért aztán

alig nyúlt a csigához, az azt követő báránybordához, majd a képviselőfánkhöz.

Konyak mellett Agatha fáradtan az üzletre tért. Úgy írta le Jeff Loont, mint egy „rendes fiút, aki a popzene világában az egyetlen tisztességes ember”, és aki odaadóan szereti az anyját, a két öccsét. Mesélt a nemsokára megjelenő lemezéről. Fényképeket és sajtóanyagot adott át.

– Tudja ám, hogy ez egy nagy rakás szar – mosolygott rá Ross fátyolos tekintettel. – Utánajártam ennek a Jeff Loonnak, és priusza van, mármint *rovott múltú*. Bizonyítottan kétszer is követett el testi sértést. Akkor meg miért terjeszti róla a hazugságot, hogy az anyja szoknyáján ül?

Eltűnt a kellemes, középkorú nő, akinek Ross Agathát megismerte, és egy kemény vonású, szúrós tekintetű asszony nézett vele farkasszemet.

– Elég abból a rizsából is, amivel eddig etetett, szívem – dörmögte Agatha. – Jól tudja, miért hívtam meg. Ha nem akart semmi jót írni Jeffről, akkor minek jött ide, maga ocsmány gödény? És mondok még valamit: szarok rá, mit ír. Egyszerűen csak nem akarom többé látni a ronda fajtáját. Csámcsog és vedel, mint egy lecsúszott újságíró, mert az is, és halálra untat a nagyságáról szóló, kétes hitelű történetekkel, aztán meg van pofája azt mondani, hogy Jeff egy szélhámos? És maga micsoda? Egyébként pedig a piárosoknak nem szokásuk az árulkodás, de én szakítok a hagyományokkal! A szerkesztője szó szerint visszahallja majd az összes sztoriját, és mellékelem hozzá a ma esti fogyasztása cechjét is!

– Egy szavát sem fogja elhinni!

Agatha az ölébe fektetett szalvéta alatt keresgélt, és előhúzott egy kicsi, de használható magnót. – Mosolyt kérek! Ez itt a *Kandi Kamera*!

Ross kényszeredetten elmosolyodott. – Aggie, Aggie! – tette a kezét Agatháéra. – Hát nem érti a tréfát? Persze hogy egekbe dicsérem Jeffet!

Agatha a számlát kérte. – Füttyölök rá, hogy mit ír.

Ross Andrews villámsebessen józanodott ki. – Nézze csak, Aggie...

– Én magának Agatha vagyok, vagy, hogy most olyan jól megismertük egymást, Mrs. Raisin is megteszi.

– Nézze, ígérem, hogy jót írok.

Agatha aláírta a kártyával fizetett számla elismervényét. – Megkapja a szalagot, amint elolvastam a cikkét – jelentette ki, és felállt. – Viszlát, Mr. Andrews.

Ross Andrews a bajsza alatt káromkodott. Még hogy PR! Remélte, soha többé nem hozza össze a sors egy Agatha Raisin-félével. Úgy érezte, rögtön elsírja magát. Hol vannak már azok az idők, amikor a nők nők voltak!

JÓ MESSZIRE TŐLE szó szerint ugyanezt gondolta Jeffrey Benson is. Gloucestershire szívében, Dembley vásárvárosában a tanterem végében üldögélt – ott tartották a Dembley Túraegyesület heti egyszeri gyűlését –, a szeretőjét, Jessica Tartinckot nézte, aki az egyesület előtt beszélt. Nem volt baja a feminizmussal, és Isten a tudója, a nők egyenlősége volt minden vágya, de miért kell úgy öltözniük és viselkedniük, mint a férfiaknak?

Jessicán farmer és kívül hordott férfing volt. Tudósokra jellemzően sápadt volt – Oxfordban angol irodalomból *cum laude* diplomázott –, és hosszú, fekete, egyenes szálú haját kibontva viselte. Pompás, nagy és kemény melle volt. A combja kicsit vaskos, és a lába sem jó, de azt mindig nadrág takarta. Jeffhez hasonlóan ő is a helyi középiskolában tanított. Mielőtt valami úton-módon kinevezte magát a túraegyesület vezetőjének, a csoport beszédes, értelmetlen emberek gyülekezete volt, akik élvezték a hétvégi kirándulásokat.

De Jessica nagy örömmel akasztotta össze a bajszát a helybeli földbirtokosokkal, akiket úgy utált, mint a bűnt. Gyakran megfordult a gloucesteri irattárban, térképek fölött görnyedt, és olyan – az idő homályába vesztett – szolgalmi jogokat ásott elő, ahol az utat már rég bevetették gabonával.

Amikor néhány hónapja megérkezett az iskolába, Jessica azonnal keresett egy Ügyet. Egyébként is sokszor gondolkodott nagybetűsen. A Dembley Túrázókról egy tanárnő társától, Deborah Camdentől hallott, aki visszahúzódó természetű, szőke hajú lány volt, és fizikát tanított. Jessica azonnal megtalálta az Ügyét, és szinte pillanatok alatt, anélkül hogy a többi túrázó észrevette volna, hogyan, kezébe vette az irányítást. Fel sem merült benne, hogy a buzgalom, amivel magánterületeken át szolgalmi utakat keres számukra, keserűségből és irigységből, valamint, akárcsak korábbi „tiltakozásai” alkalmával – Greenham Commonban az atomerőművek

ellen kampányolt –, abból a vágyból fakadt, hogy másokon uralkodjon. Jessica nem talált hibát Jessicában, és ez volt a legnagyobb erőssége. Áradt belőle a magabiztosság. Politikailag helytelen volt ellentmondani neki. Amikor az igazi túrázók, akik csak egy nyugalmas kirándulásra vágytak, otthagyták az egyesületet és a helyükre olyanok léptek, akiket a saját képére faragott, Jessicának könnyen ment, hogy az uralma alatt tartsa őket. Deborah-n kívül a legőszintébb bámulója Mary Trapp volt, egy sovány, morózus lány, hatalmas lábakkal. Ott volt még Kevin Hamilton, egy hivatásos skót, aki kizárólag skót szoknyában járt, és viccekkel traktált mindenkit a hagyományos fukarságáról, és aki azt állította, hogy egy felföldi faluból származik, holott Glasgow-ból jött. Rajtuk kívül a csoporthoz tartozott Alice Dewhurst, egy irdatlan nőszemély irdatlan hátsóval, aki a korábbi Greenham Common-i időkből ismerte Jessicát. Alice barátnője, Gemma Queen, egy cingár, vérszegény eladólány nem beszélt sokat, kivéve, ha egyet kellett értenie Alice kijelentéseivel. Végül volt még két férfi, Peter Hatfield és Terry Brice, akik a dembleyi Rézkanna vendéglőben pincérkedtek. Mindketten soványak, szótlanok és nőiesek voltak, szerettek egymás között viccelődni és gúnyosan nevetgélni.

Jessica ma különösen magával ragadó volt, mert friss zsákmányt talált. Volt egy régi szolgálmi út, ami egy baronet, Sir Charles Fraith birtokán vezetett át. Jessica maga mérte fel a terepet. Az utat teljesen bevetették! Jessica saját kezűleg írt Sir Charlesnak, és közölte, hogy

két hét múlva szombaton átmasíroznak a földjén, és ez ellen semmit sem tehet.

Deborah hirtelen azt érezte, hogy magasba emelkedik a keze. – Igen, Deborah? – kérdezte vékony fekete szemöldökét felvonva Jessica.

– N...nem m...mehetnénk legalább e...egyszer egyszerűen csak sétálni, ahogy régen tettük? – dadogta Deborah. – Olyan jó mulatság volt, amikor az öreg Mr. Jones vezetett minket! Piknikeztünk, meg ilyesmi...

A Jessica arcán feltűnő dölyfös kifejezés láttán elhalt a hangja.

– Ugyan már, Deborah, ez nem vall rád! Ha nem lennének az olyan túrázó csoportok, mint a miénk, egyáltalán nem lennének szolgalmi utak.

Az egyik Jessica előtti alapító tag, Harry Southern csatlakozott váratlanul: – Igaza van. Most szombaton Stone gazda földjére megyünk vissza. Egy hónapja puskával kergetett el minket, és néhány hölgy megijedt.

– Jobban mondva, *maga* ijedt meg – torkolta le gőgösen Jessica. – Rendben van. Bocsássuk szavazásra. Most szombaton Stone gazda földjére menjünk vagy sem?

Hű vazallusai számbeli fölénye folytán az ő javára dőlt el a szavazás. Még Deborah-nak sem volt annyi bátorsága, hogy tiltakozzon, és amikor a gyűlés után Jessica átkarolta a vállát és megölelte, úgy érezte, hogy kételyei eloszlanak, és szokásos szolgálai rajongása visszatér.

ELÉRKEZETT A VÁRVA VÁRT PÉNTEKI NA
Agatha Raisin az íróasztalát rámolta le. Gyermeteg vágy fogta el,

hogy megnehezítse az őt felváltó munkatárs dolgát, és törölje az irodai noteszéből az összes kapcsolata telefonszámát, de aztán sikerült erőt vennie magán. Az ajtó túloldaláról behallatszott a titkárnője hangja: boldog kis dalt dúdolt. Rövid itt tartózkodása alatt Agatha három titkárnőt is „elfogyasztott”. A jelenlegi, Bunty Dunton, nagydarab, jó kedélyű vidéki lány volt, akinek olyan vastag volt a bőre, mint egy rinocéroszé, ezért Agatha gyakori, heves dühkitörései látszólag leperegtek róla. De még sosem látta olyan boldognak, mint most.

Minden rendbe jön, ha visszatér Carselyba, gondolta Agatha. Ott népszerű.

Nyílt az iroda ajtaja, és Roy Silver sompolygott be. A haját zselével hátrasimította, és most lófarcokba kötve viselte. Az állán pattanás virított, és egy ejtett vállú, felhajtott mandzsettájú zakó lógott rajta. Széles selyem nyakkendőjén különféle vad, fluoreszkáló minták ütötték egymást, és kiemelték az arca egészségtelen fakóságát.

– Akkor hát indul? – kérdezte menekülésre készen.

– Jaj, üljön már le, Roy! – kérte Agatha. – Hat hónapja vagyok itt, és szinte alig találkoztunk.

– Hisz maga is tudja, Aggie, hogy rengeteg a dolgom. Ahogy magának is. Mire jutott a Jeff Loon megbízással?

– Sínen van – feszengett Agatha. Nem értette, hogy veszíthette el ennyire a fejét. Valójában fel sem vette, amit az a patkány mondott. Csak véletlenül a táskájában maradt a magnója, és elővette, míg Ross elmerülten magáról hengegett, és az ölébe rejtette, a szalvéta alá, hogy rászedje.

Roy leült. – Szóval már indul is Carselyba. Tudja, Aggie, azt hiszem, megtalálta a helyét.

– A PR-ban? Felejtse el!

– Nem, én Carselyra értettem. Sokkal kellemesebb ember, amikor ott él.

– Ezt meg hogy érti? – csattant fel Agatha. Felkapott és dőfésre emelt egy ezüst papírvágó kést, amit éppen a többi holmija közé készült dobni az íróasztalán levő dobozba.

Roy összerezett, de határozottan folytatta. – Nos, Aggie, ki merem jelteni, hogy igen sikeres volt, hozta a régi formáját, félelmet keltve uralkodott, meg minden. Én azonban már hozzászoktam a Falusi Aggie-hez, a tea, a sütemények és a szomszédok viselt dolgairól pletykáló Aggie-hez. Fura, de még az egyházközségben történt gyilkosság sem hozta úgy ki magából a vadállatot, mint a PR.

– Felette állok a kicsinyes konfliktusoknak – jelentette ki Agatha, és érezte, ahogy a forróság a nyakáról kezd felfelé kúszni az arcára.

– Valóban? – Roy kezdett nekibátorodni: Agatha még semmit sem vágott hozzá. – És mi a helyzet a titkárnőivel? Könnyek árjával küszködve vágattak át a személyzetire, és kis szívüket zokogva öntötték ki Mr. Burnham hetvenöt centis mellkasán. És Emma Rothszal, a női konfekcióipar koronázatlan királynőjével?

– Mi lenne? Elintéztem, hogy többhasábos cikket hozzon le róla a *Telegraph*!

– De azt mondta a vén csoroszlyának, hogy úgy zabál,

mint egy diszno, és vásári kacatot gyárt.

– Ami igaz is. És visszavonta tőlünk a megbízását? Nem.

– Nem szeretem ilyenek látni – fészkelődött Roy. – Legyen jó kislány, és menjen vissza Carselyba, és hagyja itt ezt a csúnya Londont. Csakis a maga érdekében mondom.

– Miért van az – kérdezte higgadtan Agatha –, hogy aki csakis a mi érdekünkben mond valamit, mindig valami rosszindulatú megjegyzést tesz?

– Nos, valamikor barátok voltunk... – Roy az ajtó felé vetette magát, és kimenekült.

Agatha az ajtóra meredt, amely mögött Roy eltűnt, és a száját kicsit eltátotta. A férfi utolsó mondata megijesztette. Az új Agatha barátokat szerzett, és nem elveszítette őket. Londont és a londoni életet hibáztatta a magányosságáért, és meg sem fordult a fejében, hogy a régi szokásaiba visszasüppedve kezdte ismét elidegeníteni magától az embereket.

Az íróasztalán volt egy kozmetikumokkal és kölnikkel – ügyfelei termékeivel – teli doboz. Eredetileg haza akarta vinni, de most kiszólt: – Jöjjön csak be egy pillanatra, Bunty!

A titkárnője üde, kozmetikázatlan arccal, mezítláb és bokáig érő fehér vászonszoknyában viharzott be. – Tessék! – tolta elé a dobozt Agatha. – Ez a magáé.

– Ó, hálás köszönet! – ragyogott Bunty. – Igazán kedves! Mindent becsomagolt, Mrs. Raisin?

– Már csak pár dolog hiányzik.

Agatha maciszeme elveszettséget és sebezhetőséget

sugárzott. Még mindig Roy megjegyzései foglalkoztatták.

– Tudja, mit? – szólalt meg Bunty. – Ma a kis kocsimmal jöttem fel Londonba. Ha becsomagolt, kiviszem a Paddingtonra.

– Köszönöm – rebegette Agatha alázatosan.

Így aztán Bunty vitte ki az állomásra a szokatlanul csendes és háttérbe húzódó Agathát.

– A Cotswoldsban lakom – mesélte magától Bunty. – Persze, csak hétvégeken jutok haza. Csodás hely. Biburyben élünk. Ön meg Moreton-in-Marsh közelében. Ha hét közben otthon vagyok, keddenként elkísérem mamát a piacra.

Be nem állt a szája, Agatha meg közben arra gondolt, milyen magányos volt a londoni tartózkodása alatt, és milyen könnyű lett volna összebarátkozni a titkárnőjével.

Amikor kiszállt a Paddington előtt a kocsiából, így szólt: – Megvan a címem, Bunty. Ha úgy érzi, kedve van benézni egy ebédre, vagy csak egy kávéra, kérem, jöjjön el.

– Kösz – mondta Bunty. – Viszlát!

Agatha a vonathoz kutyagolt, és a mellette levő ülést is elfoglalta a dobozaival. Amikor kigördült a szerelvény, gyorsítani kezdett, majd apránként elhagyta Londont, lassan és hosszan beszívta a levegőt. Maga mögött hagyta azt a másik Agathát.

CARSELYBAN A HOSSZÚ, SIVÁR TÉ~~és~~ a hideg, esős tavasz után szikrázott a nap, és az Orgonás dűlő, ahol Agatha háza is állt, hű volt a nevéhez; súlyos fehér, mályvaszín és lila fürtök illatoztak mindenfelé. Láttá, hogy

James Lacey kocsija az ezredes háza előtt parkol, és a szíve dalolni kezdett. Magának bevallotta, hogy hiányzott James, ahogy persze mindenki más is Carselyban, tette hozzá szigorúan. Doris Simpson, a takarítónője, aki Agatha távollétében a két macskájáról gondoskodott, már leste az érkezését, és barátságos mosollyal várta a lépcsőn.

– Újra itthon, Agatha! – üdvözölte. – Kész a kávé, és egy szép szelet marhahúst vettem vacsorára.

– Köszönöm, Doris – hálálkodott Agatha, és egy pillanatra hátrébb húzódott, hogy szeretettel járathassa a tekintetét a házán, amely barátságos állatként gubbasztott súlyos zsúpfedele alatt. Aztán bement, ahol a macskái hűvös fogadtatásban részesítették; macskamód nem ereszkedtek le oda, hogy elragadtatással fogadjanak egy gazdit, akinek több belátása is lehetett volna, mint hogy magukra hagyja őket.

Doris behozta Agatha dobozait, a kis előszobában tette le őket, aztán a konyhába ment, és kávé töltött Agathának.

– Meg is feledkeztem a kertről – szörnyedt el Agatha. – Biztos szörnyen elhanyagolt.

– Szó sincs róla! A hölgyegylet tagjai felváltva gyomláltak, és Mr. Lacey is nagyon sokat dolgozott benne. Ugyan, ugyan, Agatha, most meg mi a baj?

Agatha ugyanis sírva fakadt.

Kivett egy keze ügyében levő zsebkendőt, és harsányan beletrombitált. – Boldog vagyok, hogy itthon lehetek – motyogta.

– London má' csak ilyen – bólogatott nagy bölcsen Doris.

– Sosem tesz jót az embereknek. Berttel néha felmegyünk bevásárolni. Nagy a tömeg meg a lökdösődés. Örülünk, hogy visszajöhetünk ide, ahol békesség van.

A takarítónő tapintatosan elfordult, amíg Agatha összeszedte magát.

– Szóval mi újság a faluban? – kérdezte Agatha.

– Örömmel mondhatom, hogy nem sok. Azt hiszem, szép, nyugalmas időszaknak nézünk elébe. De van valami újdonság! Túraegyület szerveződött.

– És ki vezeti?

– Mr. Lacey.

Agatha hirtelen feszengve gondolt az üzleti ebédektől és vacsoráktól támadt hájrolnira a hasán.

– Szeretnék belépni. Hogy lehet?

– Szerintem nem kell különösebben belépni. Fönt tanákozunk a Harvey bolt előtt vasárnap ebéd után, úgy fél egy tájban. Mr. Lacey vezeti a gyalogtúrát a mezőkön át, mesél a növényekről meg effélékről, és kicsit a hely történetéről is. Világéletemben itt éltem, oszt mennyi mindent nem tudok!

– A földbirtokosokkal nincs bajuk?

– Errefelé nincs. Lord Pendlebury emberei tisztán, rendesen tarcsák az utakat, ki is táblázzák. De Mr. Jackson birtokán meggyült a bajunk. – Mr. Jacksonnak számítógépes bolthálózata volt, és vett a környéken egy nagy földterületet. – A kijelölt úton haladtunk, oszt az úton keresztben egy lelakatolt kapuhoz értünk, ami mögött Harry Carter, Jackson intézője állt puskával a keziben. Aszonta, takarodjunk a földjükről.

– De hát ezt nem teheti meg!

– Nem, de Mr. Lacey aszonta, hogy olyan sok szép hely van, nem éri meg öltre menni. Miss Simms pedig a lelkes úr meg a felesége füle hallatára megmondta Carternek, mit csináljon a puskájával és hova dugja. Azt sem tudtam, hova bújjak szégyenemben!

– Túrázás – morfondírozott Agatha. – Igazán érdekes. – Ma péntek van. Vasárnap viszontlátja majd Jamest, ha előbb nem tudja felhajtani.

MÁSNAP REGGELROY SILVER belépett Mr. Wilson irodájába. Azon törte a fejét, miért hívták be szombaton dolgozni.

A Pedmans ügynökség feje, Mr. Wilson az íróasztalánál ült, előtte kiterítve a *Napi Hírharsona*.

– Láta a ma reggeli újságot? – kérdezte Royt.

– A *Napi Hírharsonát*? Még nem.

– A mi Mrs. Raisinünknek ismét sikerült. Nagyszerű cikk Jeff Loonról, ami mint ingyen reklám, felbecsülhetetlen értékű. Istenem, ha képes egy olyan pöcsöt reklámozni, mint Jeff Loon, akkor bármire képes! Loon a maga ügyefe volt, és amikor semmire sem jutott vele, átadtuk Mrs. Raisinnek.

– Tudni sem akart róla senki – védekezett Roy.

Mr. Wilson ránézett az aranykeretes szemüvege fölött.

– Nem hibáztatom. Szerintem a PR-ban senki sem képes ilyen fegyvertényre. – Hátradőlt a székében. – Azt hittem, a legnagyobb barátságban van Mrs. Raisinnel.

– Úgy is van.

– Észrevettem, hogy került, míg nálunk dolgozott. Hallottam, amikor egyszer elhívta magát munka után egy italra, és maga a legsutább kifogással bújt ki a meghívás alól.

– Biztos rosszul hallotta. Imádom Aggie-t!

– Tudja, szeretném, ha a közelébe férkőzne annak a nőnek. Szeretném, ha pénzről, nagyon sok pénzről mesélne neki. Még az üzletbe is hajlandó vagyok partnerként bevenni. Ő választhatja meg az ügyfeleit. Engem nem kedvel, de ha maradt még valami barátság maguk között...

– Sok – erősítette meg buzgón Roy.

– Oké, akkor menjen le hozzá. Ne kapkodja el. Ne sietesse. Keresse meg a módját, hogy tudja visszacsábítani.

– Esetleg a jövő hétvégén?

– Addig üssük a vasat, míg meleg.

– Persze, persze! Máris indulok.

Roy hazavágtatott, hogy becsomagoljon a hétvégére, aztán taxival a Paddingtonra ment. Nem hívta fel Agathát, mert attól félt, egy másik hétvégét ajánl majd, vagy elküldi a búsba. Ha egyszerűen csak beállít, nem fog útilaput kötni a talpára, okoskodott.

HA JAMES LACEY azon a szombat estén a Vörös Oroszlánban lett volna, ahol végül Roy ráakadt Agathára, akkor az asszony biztosan azt mondja Roynak, hogy kopjon le. De Agathát ideges várakozással töltötte el a gondolat, hogy vasárnap viszontlátja Jamest. Még az ösztövért Roy társasága is azt jelentette, hogy nem esik kísértésbe, hogy

kisajátítsa magának az ezredest. – Meglep, hogy egy *volt barát* ennyire nálam akarja tölteni a hétvégéjét – mondta barátságtalanul –, de gondolom, el kell viselnem, hogy elvisel. Készüljön fel rá, hogy a holnapi nap megerőltető lesz. Ami azt illeti, halálra fogja unni magát, és meg is érdemli. Holnap reggel templomba megyünk, utána pedig a Carsely Túrázókkal hosszú és egészséges gyaloglás vár ránk.

– Pontosan erre van szükségem – lelkesedett Roy, és behízeltgően mosolygott. – Kér még egy italt, Aggie?

KETTŐ

SIR CHARLES FRAITH a dolgozószobájában, az íróasztalánál ült, és ismét a Dembley Túrázóktól érkezett levélre pillantott. Miss Jessica Tartinck volt az aláírója, és a hangvétele – enyhén szólva – harcias volt. „Maguk, arisztokraták azt képzelik, hogy maguké a vidék”, hangzott az egyik mondat. – De hát így is van – mormolta maga elé Sir Charles. – Ez a föld mindenestre az enyém. – Újból a levélbe mélyedt, amiben az állt, hogy van egy régi szolgalmi út a földjén keresztül, amit a levél írója vékony, szaggatott vonallal jelölt be a térképbe. Sir Charlesnak ez még sosem tűnt fel. Nem volt kifogása az ellen, hogy használják, egy föld kivételével. A vonal egy ponton egy olajrepceföldet keresztezett. Ezek a régi szolgalmi utak eredetileg, a középkorig visszanyúlva az iskolába, a templomba vagy a munkába vezető ösvények voltak, és nem arra szolgáltak, hogy városiak nehéz bakancsban masírozzanak rajtuk.

Sir Charles baronet volt, aki egy nagy, viktoriánus, ezer hold jó minőségű szántóföld fölött uralkodó udvarházban lakott. Bár már a harmincas évei derekán járt, még nőtlen volt. Nett kis férfi, finom szálú, világos hajjal és jámbor, finom arccal. Időnként három személyiség csatározott benne. A szókimondó, jobbára szívélyes vidéki földesúr, aki szeret nyers vicceket és szójátékokat mondani. Az okos entellektüel, aki sosem emlegette, hogy Cambridgeben kitüntetéssel diplomázott történelemből, és azé a

tartózkodó emberé, aki nem igazán bízik senkiben, és nem szereti, ha bárki is túl közel kerül hozzá.

Hervatag nagynénjével, néhai édesanyja testvérével, egy bizonyos Mrs. Tassyvel élt egy fedél alatt, aki jóllehet szórakozott természetű volt, a házában rendezett partikon eljátszotta a háziasszony szerepét, egyébként pedig nemigen folyt bele másba. A házvezetés terhe néhai édesapja inasának, Gustavnak a vállát nyomta. Gustav még mindig „komornyiknak” nevezte magát, bár a csökkenő számú személyzet korában már inkább házi mindenes volt, aki – ha igény támadt rá – könnyű ételeket is főzött, megrendelte az élelmiszert és a bort, és alkalomszerűen kertészkedett vagy elvégezte a házimunkát, ha valamelyik falubeli bejárónó megbetegedett. Nem volt régi bútordarab – még csak az ötvenes évei elején járt –, és gondosan titokba tartotta, melyik országból származik. Okos, élénk kifejezésű arca, balett-táncoshoz illő alakja és apró fekete szeme volt.

Hangtalanul lépett be a szobába, és rakni kezdett a tűzre, mert kint hűvösre fordult az idő. Sir Charles odanyújtotta a levelet. – Mit gondol erről, Gustav?

Gustav elővett egy szemüveget, és átfutotta a levelet. – Bassza meg a hülye tyúkot – közölte sommásan.

– Valószínűleg nemigen baszható meg, Gustav – vélekedett Sir Charles. – Nem haragíthatom magamra őket, különben az 1980-as, áthaladást biztosító törvény szerint panasszal élhetnek, és maga is tudja, ezzel mekkora bajt zúdítanék magamra. Jobb, ha barátságos választ írok, nem? Tudja, mit? Ezúttal megkérem őket,

hogy *kerüljek meg* a szántóföldemet, és meghívom őket uzsonnára.

– Jobb dolgom is van, mint komcsi rohadékoknak teát felszolgálni – morogta Gustav.

– Azt teszi, amit mondok – közölte Sir Charles jámboran.

Összetekerte a térképeket, és nekifogott, hogy barátságos levelet írjon Ms. Jessica Tartincknak.

A CARSELY TÚRÁZÓK vasárnap Harvey-ék boltja, a postahivatal-vegyesbolt előtt gyülekeztek.

Agatha csak Jamest látta.

– Hát visszajött – jegyezte meg jámboran a férfi.

– Köszönöm, hogy vigyázott a kertemre – hálálkodott Agatha, és azt kívánta, bárcsak Roy ne követné árnyékként.

– Nincs mit – felelte James, és a kis csoporthoz fordult. Ott volt Mrs. Mason, a Carsely Hölgyegylet elnöknője, Miss Simms, az egyesület titkárnője, Mrs. Bloxby, a lelkész felesége, a vegyesbolt tulajdonosai, Mr. és Mrs. Harvey, egy helybeli gazda, Jack Page két tinédzserkorú gyermekével és ő, borzalom: az idős és állandóan siránkozó házaspár, Mr. és Mrs. Boggle [3]. Bár sütött a nap, az idő az évszakhoz nem illően hideg volt, és nyugaton szürke felhők gyülekeztek.

– Most, mivel ilyen hideg van, a hátsó úton felsétálunk Lord Pendlebury birtokához. Szép út. Megkerüli a szántóföldeket, egyébként sem jártunk még rajta. Egyáltalán nem megerőltető. Biztosan képesek rá, Mr. és Mrs. Boggle?

– Naná – válaszolta Mrs. Boggle durván. – Valószínűleg jobban, mint ez a hátulgombolós itt – bökött a hüvelykujjával Royra.

James nekivágott. Agatha boldogan mellé szegődött volna, de hirtelenjében nem volt mersze hozzá. Inkább Mrs. Bloxbyhoz igazította a lépteit.

– Örülök, hogy újra itt vagy – mondta a lelkész felesége. – Szomorú telünk volt. Borzalmas idő. Semmi katasztrófális, csak végeleáthatatlan eső.

– Londonban észrevehetetlen az évszakok változása – jegyezte meg Agatha. – Látod, mennyit híztam? Taxi nélkül ki sem tettem a lábam, és drága ételekkel tömtem magam.

– Ezzel legalább olyan jól le tudod adni – biztatta Mrs. Bloxby. – Képtelen vagyok keresztényi gondolatokat táplálni a Boggle házaspárral kapcsolatban.

– Most jöttek el először?

– Igen, és fogalmam sincs, hogy bírják majd végig – ingatta a fejét Mrs. Bloxby.

– Ne rohanjanak ilyen fejvesztve! – sivitotta Mrs. Boggle, és valamennyien csigalassúsággal araszoltak tovább.

– Egy perc, és feladják – sóhajtott Mrs. Bloxby –, aztán kikövetelik, hogy valaki fuvarozza haza őket, és attól félek, ez a valaki én leszek. Élvezted a londoni életet?

– Aggie irtó profi volt – ragadta meg az alkalmat Roy. – Jobb reklámszakembert még nem hordott a hátán a föld.

– És maga szerint utálatosabbat sem – jegyezte meg csípősen Agatha.

– Á, csak vicceltem, drágaságom! Túlságosan komolyan vesz mindent.

– Miért van az, hogy ha valaki kegyetlen vagy sértő megjegyzést tesz ránk, rögtön azzal próbálja elkenni, hogy „Csak vicc volt! Hát már a viccet sem érted?” – elmélkedett fennhangon a lelkész felesége. – A minap volt egy látogatónk a paplakban, egy asszony, aki azt mondta rám, hogy tipikus lelkészfeleség vagyok, mire mérgesen azt feleltem, hogy szerintem nem látszom tipikusan senkinek sem, ő meg rögtön azt mondta: „Látom, nem érti a viccet!”, de olyan undokul, amivel világosan értésemre adta, hogy jámbornak, illedelmesnek, pedánsnak és hervadtnak lát. Na, tessék, nem megmondtam?

Mrs. Boggle siránkozó hangja hallatszott. – A szívem, jaj, a szívem! Vigyenek haza, mielőtt meghalok!

– Mennem kell – sajnálkozott Mrs. Bloxby.

De Agatha bánatára James fordult meg. – Nem, maradjon csak. Visszamegyek a kocsimért. Induljanak csak tovább. Ha visszajöttem, utolérem magukat. – Hosszú, sportos léptekkel indult el a lejtőn. Megvárták, míg Mrs. Boggle lihegett és levegő után kapkodott, a férje meg azt morogta, hogy mindez az ő lelkükön szárad, amiért nyaktörő iramot diktáltak, mert szemernyi tekintettel sincsenek az öregekre, és a fiatalok manapság arcátlanul önzők; elsiklott a tény felett, hogy a tinédzsereket leszámítva a társaságban Roy volt az egyetlen, akit fiatalnak lehetett mondani.

Miután James felhajtott a dombra és beültette a Boggle házaspárt, a többiek folytatták az utat. Északról hűvös szél kerekedett, és megsuhogtatta a fejük fölé hajló friss lombot. Tavasziasan zöld és zsenge volt körülöttük a táj.

Rátértek a Lord Pendlebury birtokának szélén kanyargó hátsó útra. Élénksárga, provence-i színhatású repceföldek között sétáltak.

– Remélem, nem allergiás a repcére, Mrs. Raisin? – kiabált oda Mrs. Mason.

– Még csak az kéne! Az ő korában a mi Aggie-nk semmire sem háklis! – kuncogott Roy, félreérthetetlenül rájátszva a „rape” szó kettős jelentésére: repce és erőszakos nemi közösülés.

– Pofa be! – förmedt rá dühösen Agatha.

– Ó, csak tréfa volt – kerülte Roy Mrs. Bloxby tiszta tekintetét.

Hát nem erre számítottam, tűnődött Agatha. Azt hittem, úgy merülhetek el Carselyban, mint egy meleg fürdőben. Bárcsak ne jött volna ide Roy! Mintha a nemszeretem énemet hozta volna magával Londonból. Lopva a fiúra pillantott. Roy sovány, fakó arcát meggyötörte a hideg. Vajon mi hajtotta ide, törte a fejét Agatha. Naivan először azt gondolta, hogy Roy megbánta a megjegyzéseit, de ez a hite megingott. A fiatalember odébb sétált, és Miss Simmsszel kezdeményezett beszélgetést.

– Szóval tényleg leáldoztak a PR-os napjaid? – vetett kérdő tekintetet Agathára a lelkész felesége.

– Nagyon remélem! – Agatha tekintete elrévedt az aransárga mezők felett, és érezte, hogy ismét elgyöngül, a szemét elfutják a könnyek. Lehet, hogy végre itt a klimax? Vagy csak fáradt? – Az utolsó megbízásom maga volt a pokol, egy Jeff Loon nevű popsztár. Kénytelen voltam hízelgéssel rávenni egy seqqfejt a *Napi Hírharonától*.

hogy jót írjon róla.

– Talán Ross Andrewst?

– Igen!

– Ezt a lapot járátjuk. A kulturális rovatban egy többhasábos, magasztaló cikk jelent meg Jeff Loonról. A te műved volt?

– Ami azt illeti, igen.

Agatha tekintete Roy hátába fúródott. Hirtelen összeállt benne a kép. Nem vette a fáradságot, hogy megvegye a lapot, de tudta, hogy ez a hosszú cikk nagy hullámokat vet majd a reklámszakmában. Nem volt kétsége afelől, hogy a Pedmans vissza akarja szerezni. Wilson biztos leküldte Royt, és az utálatos kis görény azzal az ígérettel szállt fel a vonatra, hogy „Ne aggódjon, visszahozom!”.

A túrázók kezdtek átmászni egy kerítésátjárón az egyik szántófield mellett futó sáros ösvényre. Agathán lapos sarkú cipő volt, Londonban kellemes volt benne sétálni, de vidéken semmi hasznát nem vette. Roy papucscipőt viselt vékony zoknival. Miss Simms Doc Martens bakancsot, és Agathának átfutott az agyán, hogy most először lát Carsely leányanyjának lábán mást, mint tűsarkú cipőt. Roy beletocsogott egy pocsolyába, és rémülten jajdult fel. Visszafordult, és csatlakozott Agathához.

– Hagyjuk ezt a francba – javasolta.

De Agatha, aki folyton a fejét forgatta, hátha megpillantja a visszatérő Jamest, egyszer csak meglátta magas alakját az átjárónál, ahogy átkapaszkodott, és kurtán ráförmedt Royra: – Ne nyavalyogjon! Nem árt egy kis testmozgás. – Aztán ő is beletoccsant egy pocsolyába, de a

kirándulókhoz csatlakozó James láttán elhatározta, hogy tudomást sem vesz róla.

– Ez a föld valamikor az egyházé volt – magyarázta James. – Később a Hurford-birtok része lett. Lord Hurford a húszas években szerencsejátékon elvesztette a pénzét, és az uradalmat Pendlebury vette meg tőle. Volt ugyan egy háza Yorkshire-ben is, de nem bírta az ottani éghajlatot. Ez a Pendlebury a jelenlegi Lord Pendlebury édesapja volt. Ez a kis kék virág a lábánál, Mrs. Mason, a... – körülnézett – tudja valaki a nevét?

– Olyan, mint az istenverte iskolában – morogta Roy.

– Veronika – mondta Mrs. Bloxby.

– Nagyon helyes – dicsérte meg James, és a hangjából olyan melegség és helyeslés sütött, hogy Agatha rögtön elhatározta, hogy vesz egy vadvirág- és növényhatározót, s a következő túra előtt tanulmányozni fogja. Kényelmes sétára számított a szántóföldek mentén, aztán haza, de a fáradhatatlan túrázók átvágtak erdőn-mezőn, míg Agatha nagy megkönnyebbüléssel meg nem pillantotta a templomtornyot. Most már tudta, hogy egy nagy kört leírva hazafelé tartanak, és Carselyhoz közelednek.

James végre odalépett mellé. – Most, hogy visszatért közénk, számíthatunk újabb gyilkosságokra?

– Aligha hiszem – felelte Agatha, bár büntudatosan azt kívánta, bárcsak kinyírnának valakit a faluban, hogy Jamesszel ismét nyomozásba kezdhessenek.

James elgondolkodva nézett le rá. Agatha tekintetében volt valami szomorúság és elveszettség. James szeretne volna ismét a mindenén átqázoló, magabiztos Agathát

viszontláttni. – Mit szólna hozzá, ha egy óra múlva magáért mennék – vetette fel váratlanul –, és meginnánk valamit a Vörös Oroszlánban?

– Boldogan – lelkesedett Agatha.

– Természetesen a barátját is hozza el.

– Ó, ahhoz *ő túl* fáradt lesz – tiltakozott Agatha. Roy csak azért jött le hozzá, mert Wilson ráparancsolt. Nem fogja elrontani az estéjét.

A duzzogó Roynak tehát meghagyta, hogy tévét nézzen, amíg hazajön.

Aztán lázasan keresgélt a ruhatárában, hogy olyan csinos holmit vegyen fel, amiben mégsem látszik túlóltözöttnek. Mindent szűknek érzett. Ruhákat, blúzokat és szoknyákat rángatott magára, és végül, az utolsó pillanatban egy kényelmes, régi tweedszoknyánál és egy szvetternél maradt. Az élet megint csupa izgalom és szín lett! Itthon volt.

A francia Londonnal!

DEBORAH CAMDEN végiggyalogolt a hosszú feljárón, amely Sir Charles Fraith házához vezetett. Jessica ráparancsolt, hogy járja végig a túraútvonalat, és alaposan ellenőrizze, de Deborah nem akart egymaga szembekerülni egy dühös földbirtokossal vagy vadőrrel, és úgy döntött, kevésbé ijesztő, ha előbb becsönget a házba, és elmagyarázza, miért van itt. Barfield House – az építészeti remekéért rajongók szemében – talán csalódásnak számított. Még csak viktoriánus

kísértetkastély sem volt. A hatalmas udvarházat álközépkori stílusban, kicsit William Morrisra emlékeztetőre építették osztott táblás ablakaival, amelyek üvegén szikrázott és meg-megcsillant a napfény.

Az ajtó masszív volt, fémszögekkel kivert. Deborah félénken nézett körbe, nincs-e valamerre egy kisebb és kevésbé félelmetes bejárat, de semmit sem látott. Oldalt, a falon egy villanycsengőt pillantott meg. Megnyomta, és várt.

Fekete öltönyt, fehér inget és egyszerű selyem nyakkendőt viselő férfi nyitott ajtót. Mákos haja, apró fekete szeme és széles szája volt. Egykedvűen fixírozta Deborah-t, a lány mégis restelkedni kezdett, hogy olcsó holmikat visel.

– Igen? – kérdezte a férfi.

– Sir Charles Fraith itthon van?

– Ki keresi?

– A Dembley Túrázók képviselőjében jöttem. – Deborah felső ajka fölött keskeny veritékréteg fénylett.

– Ki az, Gustav? – szólt ki valaki.

A férfi megfordult, és higgadtan válaszolt:

– A Dembley Túrázóktól valaki, uram.

Gustav félrehúzódott, és a helyét Sir Charles foglalta el. Hunyorogva nézett Deborah-ra. – Hiszen maga egy kislány. Nagydarab, izmos pasasra számítottam, nagy, bivalyerős bakancsban. Jöjjön be!

Deborah belépett a tágas, tölgyfa burkolatú előcsarnokba. A templomi mennyezetekhez hasonlóan fából ácsolt és boltíves, bordázott mennyezetről egy kitömött jávorszarvasfej nézett le rá. Sir Charles bevezette

a lányt a szalonba, amelyben vörös és krémszínű kárpitozású Chippendale bútorok álltak, a kandallóban nagy lánggal lobogott a tűz, a falakat ugyanolyan faburkolat borította, mint az előcsarnokban, és a hosszú, kazettás ablakokból kilátás nyílt a parkra, ahol szarvasok cikáztak a fák között.

– Hozzon teát! – parancsolta Sir Charles a háttérben tébláboló Gustavnak.

Gustav hangtalanul előrébb lépett, felkapott egy fahasábot a kandalló melletti kosárból, és túlzott hével hajította a tűzre, majd kiment a szobából.

– És most, Miss...?

Deborah kézfogásra nyújtotta sovány kezét. – Deborah Camden vónék. Örvendek.

– Én úgyszintén. Kérem, foglaljon helyet. Üljön csak le! Levelet kaptam Ms. Tartincktól, és most küldtem el a választ. A szolgálmi út egy szakasza egyenesen az egyik földemen halad át. Van azonban egy szép kis út, ami megkerüli ugyanazt a szántót. Ha azzal is megelégszenek, szívesen látom a társaságot uzsonnára.

– Nagyon kedves magató' – lelkendezett Deborah. Kezdett ellazulni. Sir Charles szelídnek és ártalmatlannak tűnt, és Jessica igazán nem utasíthatott vissza egy ilyen nagylelkű meghívást.

Sir Charles rámosolygott. Rendes lánynak látta Deborah-t, akinek sűrű, fakószőke haja volt, amit kissé ódivatúan hullámokba és huncutkákba bodorított. Az arca szokatlanul sápadt, majdnem vértelen, és nem festette ki magát. Fehér volt a szempillája, a szeme világoskék, vékony az alakja,

lapos a melle, és olcsó műszálas blúzt, szoknyát, valamint kinyúlt gyapjúkardigánt viselt. A rövid szoknya alól kivillant hosszú lába és csontos, dudoros térde, amit Sir Charles izgatónak talált.

– Ez a Ms. Tartinck félelmetes hölgynek tűnik – jegyezte meg a házigazda.

– Ó, dehogy! Drága teremtés, és borzasztóan művelt! Hozzám hasonlóan tanít, és sokkal jobb iskolában is kaphatna állást, mint a dembleyi középiskola – dicsérte Deborah.

De egy előkelő gimnáziumban nem ő lenne a kakas, illetve a tyúk a szemétdombon, gondolta magában Sir Charles, hangosan azonban csak ennyit mondott. – Nos, ha a Dembley Túrázók önhöz hasonlóak, Deborah, nagyon vidám napjuk lehet.

– A földbirtokosokkal kapcsolatban kicsit felcsapnak köztünk az indulatok – jegyezte meg kérdezetlenül Deborah.

– Miért?

– Mert... úgy érezzük... a vidék mindenkié kellene hogy legyen.

– De ha mondjuk ez a birtok nem lenne az enyém, és nem én igazgatnám, akkor mi történne vele? Mostanában senki sem engedhet meg magának ekkora földeket. Felparcellázva eladnák egy beruházónak, és puff, máris odalenne a vidék egy újabb darabja. A beruházók meg igazi hiénák. Nem akarok keménykedni, mert nem vagyok kemény ember, Deborah. Lágy a szívem, mint a vaj. De szemet szúrt, hogy néha lakótelepeken át is vezetnek

szolgalmi utak, maguk mégsem követelik, hogy a sorházak kertjén át túrázzanak, vagy igen?

– Neem. De nem gondolja, hogy egyenlőtlen társadalomban élünk, ahol egy önhöz hasonlónak sok jut, másoknak meg nagyon kevés?

– Ami azt illeti, nem gondolom.

– Ó!

Nyílt az ajtó, és Gustav lépett be egy teáskészletből roskadozó tálcával.

– Mi ez, ember? – háborodott fel Sir Charles. – Tortát vagy teasüteményt nem is hozott?

– Máris – felelte Gustav.

Letette a tálcát egy alacsony asztalra Deborah és Sir Charles közé, a kandalló közelében.

– Lehetek én a háziasszony? – affektálta Deborah.

Gustav égnek emelte a tekintetét, és hallhatóan ennyit mormolt, mielőtt kiment volna: – Uram, irgalmazz!

Deborah szörnyű kínban elpirult. – Mi rosszat mondtam? Csak azt akartam kérdezni, kitölthetem-e a teát.

– Úgy van, és töltsé csak ki nyugodtan. Oda se figyeljen Gustavra. Flúgos.

Gustav süteménnyel tért vissza. Olyan gyorsan térült-fordult, hogy Deborah arra gondolt, számított rá, hogy Sir Charles majd süteményt kér, és a tálat az ajtó előtt hagyta. Gustav kirázott egy szalvétát, és Deborah ölébe terítette. Minden egyes mozdulatából áradt a megvetés.

Deborah érezte, hogy remegni kezd a keze, és alig hallhatóan ennyit mondott csak: – Talán inkább Gustavnak kellene felszolgálnia.

– Tegye a dolgát, Gustav!

Deborah azt mormolta, hogy igen, tejjel és cukorral kéri, majd megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor Gustav újfent távozott.

– Meséljen magáról – biztatta Sir Charles. – Mit tanít?

– Fizikát.

– Milyen okos!

– Nem annyira ész kérdése – szabadkozott Deborah. – És ritkán van szerencsém okos tanítványhoz. De ez a második tanári állásom. Lehet, hogy jövőre odébbálok egy házzal.

– És van olyan gyerek, akivel meggyűlik a baja?

– De mennyire! Volt egy nagyon utálatos fiú, Elvis Black. Folyton gúnyolódott rajtam és összetört mindent. De Jessica beszélt a szüleivel. Fogalmam sincs, mit mondott nekik, de a fiú azóta olyan, mint a kezes bárány.

Sir Charles lassanként megbánta, hogy uzsonnára hívta meg magához a Dembley Túrázókat. Gyorsan erősödött benne a meggyőződés, hogy Jessica pontosan olyan rémes nőszemély, mint amilyennek a levele nyomán tűnt. De Deborah-t megkedvelte. Tetszett a lány ártalmatlan, csöndes modora, sápadt, színtelen külseje. És elsősorban a térde. Minél többet mesélt az iskolai életéről, annál jobban feloldódott, és csak akkor pillantott az órájára, amikor Gustav megint bejött, és teljesen feleslegesen még egy hasábot dobott a tűzre. A lány azt mondta, most már vissza kell mennie.

– Hazaviszem – ajánlotta fel Sir Charles.

– Ugyan, szükségtelen – háritotta el Deborah, és magán

érezte Gustav fekete szemét. – Lent hagytam a kis kocsimat a parkkapunál. És tényleg szeretek gyalogolni.

Sir Charles vele együtt állt fel.

– Adja meg a számát – mondta. – Ezt meg kell ismételnünk.

Deborah a táskájában kotorászott, míg papírt és tollat talált. Lefirkantotta a telefonszámát.

– Kikísérem a kisasszonyt – jelentette ki Gustav.

Gustav kitérte előtte a masszív faajtót. Deborah behúzta a nyakát, amikor elment mellette, de a férfi hirtelen megszólalt. – Ne élje bele magát semmibe Sir Charlesszal kapcsolatban. Nem a maga fajtájának való. Ne próbálja rátenni a mohó kis kezét, és többé ne lássuk a birtokon.

Deborah válaszolni sem tudott, annyira megfélemlítette. Lefelé sétált a felhajtón, az arca égett szégyenében. Csak az vigasztalta, hogy Jessica nemsokára megtanítja majd Gustavot kesztyűbe dudálni.

A DEMBLEY TÚRÁZÓK aznap este becsődültek a gyűléseikhez használt kis tanterembe. Jessica kipirult izgalmában. Felállt, és gúnyos hangon olvasta fel Sir Charles levelét. – Mintha egy uzsonnával le lehetne kenyerezni minket! – jegyezte meg végül, majd Deborah-ra pillantott. – Ellenőrizted ma az útvonalat?

– Nem egészen – állt fel Deborah. – Előtte becsengettem a házba, Sir Charles pedig meghívott teára, és igazán nagyon kedves volt. Nagyon vár minket, Jessica.

– Szóval a nagy ember meguzsonnáztat, te pedig hátraarcot csinálsz és lapítasz? Micsoda nyuszi vagy,

Deborah! – gúnyolódott Jessica. – Nekem kellett volna odamennem!

Jeffrey Benson, Jessica szeretője váratlanul Deborah védelmére kelt. – Rendes fickónak tűnik. És tisztességesen válaszolt, Jessica. Nem tudom, a többiek hogy vannak vele, de azt hittem, a saját örömeinkre kirándulunk.

Az egyik pincér, Terry Brice oldalba bökte a barátját, Peter Hatfieldet, és felvihogott. – A változatosság kedvéért egyszer minket is kiszolgálhatnak.

Alice Dewhurst dörgő hangja hallatszott: – Benne vagyok, Jessica, hogy összeakasszuk a bajszunkat a földbirtokosokkal, és senkitől sem csinálok a nadrágomba. De ez az ember vette a fáradságot, hogy ilyen kedves levelet írjon, és cserébe csak meg kéne kerülnünk egy szántóföldet, így nem látom be, mire a nagy felhajtás.

– Ez *elvi* kérdés – szögezte le Jessica. Felvonta vékony szemöldökét. Még most is bízott benne, hogy leveri a lázadást. – Nem hiszem el, hogy annyira elbűvöl benneteket egy jelentéktelen arisztokráciával folytatott teázgatás, hogy emiatt hagyjátok, hogy ezt megússza?

– Nem'tom, mi bajunk vele – vélekedett Kelvin Hamilton. – A Fe'fődön enné' demokratikusabban gondókozunk, és...

– Kímélj meg a skót idillről szóló meséidtől! – szakította félbe Jessica. – Mind tudjuk, hogy Glasgow-ból származol, feltehetően egy prolinegyedből...

– Te rohadt kurva! – üvöltötte Kelvin. – Menj magad! Torkig vagyok veled! – azzal dühöngve távozott. Nyomában

kínos csend támadt.

Mary Trapp felállt, és megvetette nagy lábát. – Tudod, Jessica, senki sem nevezett ki a kirándulók vezetőnőjévé. Ha annyira rajta vagy, hogy bajt keverj, én nem csatlakozom. – Jessica elkeseredetten hallotta, hogy a többiek egyetértően hümmögnek.

Ekkor a kedvenc témájáról kezdett szónokolni, az egyenlőségről és a feminizmusról, Marxtól és Simone de Beauvoirtól vett idézetekkel tűzdelte meg szövegét. A tekintete villogott, és pompás látványt nyújtott, de a beszédét jeges hallgatás fogadta.

– Rendben – mondta végül, és dühös tekintetét végighordozta az egybegyűlteken. – Akkor majd én megyek! És egyenesen átvágok a szántóföldön!

AGATHA RAISINNEK nagy kő esett le a szívéről, amikor a távozó Roy után integetett. Örült, hogy taxit hívott, és nem kellett kivinnie az állomásra. Már a látványától is kilelte a hideg. Vasárnap este kellemesen beszélgetett Jamesszel, amikor Roy besompolygott a kocsmába, behízelve körbevigyorgott, majd kisajátította magának. Azt hajtogatta, mennyire vissza akarja szerezni a Pedmans ügynökség, James figyelmét pedig közben más falubeliek kötötték le. Agatha hön remélte, hogy soha többé nem látja Royt.

A kirándulás után izomláza volt és minden porcikája sajgott, de meg volt róla győződve, hogy derékban egy icipicit lazább lett a szoknyája. El is határozta, hogy fogyókúrázni fog, vagyis rigorózus diétázás helyett inkább kevesebb kalóriát eszik.

Másik elhatározása az volt – újra James közelébe akart férkőzni, bár hogy ez hajtja, még magának sem vallotta be –, hogy teljes erőbedobással a Carsely Túrázók ügyeivel fog foglalkozni. Meg kell őket szervezni, gondolta, gyűléseket kell tartani, plakátokat kell kiragasztani, hogy legközelebb merre kirándulnak, és így tovább. Nem kell csak a környéken csatangolniuk. Autóval messzebbre is elmehetnének, egy hangulatos vidéki kocsmában találkozhatnának, és onnan járhatnának be egy útvonalat.

Agatha átment kocsival a moretoni használtkönyvkereskedésbe, és talált is egy régi kötetet a különféle szolgálmi utakról. Majd lelkesen visszatért a faluba, és bátran bekopogott Jameshez.

– Ja, maga az, Agatha – hangzott a barátságatlan üdvözlés –, éppen jól belejöttem az írásba. De azért csak jöjjön be.

Agatha úgy érezte, valami olyasmit kellene most mondania, hogy „Ez esetben majd később visszajövök”, de olyan sokáig volt távol, és James olyan régóta írta azt a nyomorult hadtörténeti könyvet, hogy biztosra vette, egy rövid megszakítás nem oszt, nem szoroz.

– Támadt pár ötletem a Carsely Túrázókkal kapcsolatban – újságolta nagy elánnal, James pedig félreállt, hogy beengedje.

– Mint például? – A férfi kikapcsolta a számítógépét. – Kér kávét?

– Úgy vélem, kicsit szervezettebbek lehetnénk – fogott bele tervei ismertetésébe Agatha. – Esetleg autóval messzebbre is mehetnénk, és onnan indulhatnánk.

– Tulajdonképpen megtehetnék – sóhajtott fel James. – De szó, ami szó, azon járt a fejem, hogy hagyom az egészet.

– Miért?

– Nem vagyok az a szervező típus.

– A szervezést hagyja csak rám. Annyi a dolga, hogy odajön.

– Tejjel, cukorral?

– Feketén, cukor nélkül – felelte Agatha, és arra gondolt, legalább azt megjegyezhetné, hogy szokta a kávé inni.

Bevitték a bögréjüket a könyvespolcokkal szegélyezett nappaliba. Agatha rágyújtott, aztán körülnézett, hol a hamutartó. James felállt, kiment a konyhába, és egy régi csészealjra jött vissza, amit letett Agatha mellé. Miért keltenek a nemdohányzók akkora büntudatot a dohányosokban? – merengett Agatha. Manapság már senki sem tart hamutartót a lakásban.

A cigarettafüst a fagerendás mennyezet felé bodorodott, és ott megült. James tekintete úgy követte, mintha a levegőszennyezés mértékét latolgatná.

– Szóval mire is gondolt? – kérdezte a férfi. A dűlőúton egy kocsi fékezett, mire James olyan reménykedve kapta a fejét az ablak felé, mintha égne a vágytól, hogy félbeszakítsák őket.

– Mint már említettem, messzebből is indulhatnánk, és esetleg kiplakátozhatnám, egyet a Harvey-bolt előtt, a másikat a templom hirdetőablájára ragasztanám ki. Megfordul erre néhány turista is, esetleg ők is szívesen csatlakoznának. És lehetne tagsági kártya, és tagdíjat is

szedhetnék.

– Tagdíj... hát nem is tudom – hümmögött James. – Minek szednék? A földbirtokosok nem kérnek pénzt az átjárásért. Ezért is nevezik átjárási jognak – magyarázta tudálékosan.

– A tagdíjból fizetnék a tagsági igazolványokat. Az emberek szeretik, ha ilyen igazolványuk van.

– Én nem. Nézze, Agatha, komolyan folytatnom kellene a munkát. Lászon hozzá nyugodtan, nézze meg, mit szervezhet, aztán, kérem, tudassa velem.

Agatha nyomatékosan lenézett a kávésbögréjére, mintha jelezné, hogy nem volt ideje meginni a kávéját, de aztán letette a bögrét, és az ajtóhoz indult. James követte, és amikor elhaladt a számítógépe mellett, újra bekapcsolta.

Hát ennyi, gondolta magában komoran Agatha, és bement a házába. A fene essen a túrázókba! Egy autó állt meg mögötte, és amikor megfordult, Bill Wong detektív őrmester mosolygott rá a sofőrülésről.

– Isten hozta itthon! – kiáltotta. Kiszállt, az arca ráncokba szaladt széles mosolyától.

– Jöjjön be! – hívta Agatha. – Megkávézunk, és mesélhet a bűnözésről. Most jártam Jamesnél, de két perc után lapátra tett.

– Á, szóval még mindig tart?

– Micsoda?

– A James Lacey iránti olthatatlan szerelme.

– Ne marhaskodjon! Egy kicsit belezúgtam, de az már rég elmúlt. – Agatha bement a konyhába, és alágyújtott a teavíznek. – Most alakult Carselyban a túrázó egyesület.

James vezeti. Én csak annyit tanácsoltam, hogy kicsit gatyába kellene az egyesületet rázni.

– De ugye, nem militáns csoport, Agatha?

– Ugyan már! Nyugalmas kis séták, azonban nagyobb hírverést csinálhatnánk, bevezethetnénk a tagsági könyvet, meg hasonlókat.

– Biztosan megszervezi őket. És milyen volt London?

– Borzalmas.

– Nem szórakoztatta, hogy ismét az igát húzhatja?

– Cseppet sem. Örülök, hogy megint itthon lehetek. Csak azért keltette fel az érdeklődésemet a túrázás, mert le kellene fogynom.

– Ahogy mindnyájunknak – morogta gyászosan Bill, és végignézett dundi alakján.

– És hogy áll a bűnözés?

– Csend van, amióta elment. Csak a szokásos feleségverés, szombat esti részegek, betörések, kocsielkötések, verekedések. Néhány gyilkosság, de semmi izgalmas. – Szeretettel pillantott Agathára. – Már megint detektívesdit szeretne játszani, Agatha. Ne tegye. Fogadja meg a tanácsomat, és maradjon a gyalogtúráknál. Kellemes, nyugodt időtöltés. A túrázás sosem vezet gyilkossághoz!

HÁROM

JESSICA ROSSZKEDVŰEN ÜLDÖGÉLT az ágy végében hétfőn este. – Nem tudom, mi ütött abba a kis hülye majom Deborah-ba – mondta a kedvesének, Jeffrey Bensonnak, aki a párnának dőlt. – Vagy ami azt illeti, mindnyájatokba.

Jeffrey megvakarta szőrös mellkasát. – Ne izélj már, Jessica. Nem kifogásolom, hogy harcoljunk az ellenszenves földbirtokosok ellen, de amikor a díszes társaság egy tagjába szorult annyi udvariasság, hogy illedelmes levelet írjon és meghívjon minket uzsonnára, akkor hajlandó vagyok ésszerű engedményeket tenni. És ha végig akarsz dübörögni a drágalátos földjén, a francba is, tedd meg egyedül.

– Nem hittem, hogy így cserbenhagysz azok után, amit egymásnak jelentünk!

– Nálam hiába is próbálkozol érzelmi zsarolással, Jessica. Te mondtad, hogy köztünk csak szex van. Az a baj veletek, feministákkal, hogy azt képzelitek egyenlőségnek, ha a megvetett férfiak legrosszabb tulajdonságait veszitek fel. Talán inkább Deborah-val kellene járnom. Régimódi női jellemvonásai vannak.

Jessica undok pillantással meredt rá. – Vigyázz, Jeffrey *drágám*, hogy mit beszélsz. Lehet, hogy az MI5-öt érdekelné, mit kerestél nálad az a két ír, akiknek két éve szállást adtál...

Jeffrey szemébe gyanakvás költözött. – Erről meg

honnan tudsz? Itt sem voltál.

– Alice bulija után úgy beszívtál, hogy elhencegtél vele. Akkoriban történhetett, amikor a főutcán felrobbant egy bomba, és egy gyerek meghalt.

– Semmi közük sem volt hozzá. Csak barátok barátai voltak, akiknek éjszakai szállás kellett. És csak két éjszakát maradtak.

– Igen, csakhogy mátosan azt motyogtad, hogy csapást mértetek rájuk Írország szabadságáért. – Jessica hátravetette a fejét, és felkacagott. Idegesítően színpadias nevetés volt.

Jeffrey átvette magát az ágyon, és az ujjai Jessica torkára fonódtak. Erős ember volt. Ha feldühödött, egyik barna szeme, amivel kancsalított, baljóssá tette az arckifejezését. – Ha bárkinek *beszélni* mersz az írekről, megöllek! Végeztünk egymással. Pakold össze a cuccodat, és reggelre már itt se légy!

Jessica a kezére ütött. Villogott a szeme. – Nem ijedek meg tőled!

Jeffrey visszaereszkedett az ágyon a sarkára. Erős, meztelen testéből fenyegetés áradt.

– Pedig nem ártana, Jessica! Bizony nem ártana. Ez hétfőn este történt.

– RENDES TŐLED, hogy befogadtál – mondta Jessica, és körülnézett Deborah apró lakásában. – Nem tudom, mi ütött Jeffreybe. De a férfiak már csak ilyenek.

– Van abban valami, amit mondott – vélte Deborah. – Miért ragaszkodsz hozzá, hogy mégis keresztülvidd?

– Mert Sir Charles képviseli mindazt, ami ellen harcolunk. A kiváltságokat, az aránytalan gazdagságot és azt, hogy megakadályozzák az embereket abban, hogy élvezzék a vidék szépségét. De ne vitatkozzunk! – mosolygott le kéjesen Deborah szemébe. – Feküdjünk le. Jó lenne korán ágyba bújni.

– Rendben – sóhajtott fel Deborah. – Előbb főzök egy kávé. Tedd be a holmid a hálósobába.

Amint Jessica eltűnt a háló irányában, megszólalt a telefon. Deborah felvette a kagylót.

– Jó estét – hallotta Sir Charles Fraith hangját. – Holnap este *Az aranypolgárt* vetítik a művészmoziban. Lenne kedve megnézni velem, és utána bekapni valamit?

– Boldogan – lehelte Deborah a kagylót szorongatva, mialatt azon csodálkozott, hogy akad még ember a földön, aki nem látta ezt a filmet.

– Mondja meg a címét, és magáért megyek.

Deborah idegesen sandított a hálósoba felé. – Nem, majd ott találkozunk. Hánykor?

– Fél nyolckor kezdődik. Negyedkor várom a mozi előtt.

– Köszönöm, rendben.

– Akkor hát viszlát.

Deborah máskor erélytelen arcán konok kifejezéssel lépett be a hálósobába. – Inkább a kanapén alszom – mondta Jessicának. – És szeretem az életterem. Csak most éjszaka alhatsz itt.

Jessica rámeredt, és eszelős dühöt érzett. Mi ütött a hú vazallusaiba? – Ki hívott?

– Egy barátom – felelte Deborah. – Rajtad kívül is vannak

még barátaim.

– Lefogadom, hogy Jeffrey volt.

Deborah nem válaszolt, az arcán a gyöngék és rémültek rendíthetetlen makacssága ült.

– Egyszóval tényleg Jeffrey volt – szögezte le Jessica. – Mielőtt még belezúgnál abba a semmirekellőbe, jusson eszedbe, mit szól majd, ha megtudja, hogy lefeküdtél velem azon az estén, amikor Birminghamben járt tanári konferencián.

– Ne merészed! – üvöltötte Deborah, aki fütyült arra, mit gondol majd Jeffrey, de halálra rémült, hogy a dolognak híre megy, és a pletyka esetleg Sir Charles fülébe jut. Úgy elhomályosította a gondolkodását a félelem, hogy eszébe sem jutott, hogy az ő világa és Sir Charlesé között aligha van átjárás.

– Dehogynem! De még mennyire!

– Reggel fel is út, le is út! – sikította Deborah, a rettegéstől és a gyűlölettől magánkívül. – Látni sem akarlak többé!

Ez történt kedden.

KELVIN HAMILTON BOLDOGAN és meglehetősen részegen nyúlt el az ágyban, és nézte, ahogy Jessica levetkőzik. Alig hitt a szerencséjében, amikor a lány két bőrönddel felbukkant az ajtaja előtt, és azt állította, hogy mindig is bírta. Egy szempillantás alatt elfelejtette a korábbi sértéseket. Nem lepte meg, hogy a lány nem visel melltartót, és a melle igazán gyönyörű. Emlékezetes éjszakája lesz, gondolta. Amikor Jessica kibújt a

farmerjából, és Kelvin meglátta, hogy férfi alsónadrágot hord, a vágya lelohadt.

Jessica bebújt mellé, és Kelvin megpróbált szeretkezni vele, de az igyekezete sikertelen maradt. Miután egy darabig vergődött a lányon, Jessica undorral rászólt. – Az isten szerelmére, Kelvin, hagyd már abba! Olyan részeg vagy, hogy nem áll fel. Aludj inkább!

Kelvin egy csapásra kijózanodott a hangjából sütő megvetéstől. Jessica nemsokára már halkán hortyogott. Kelvin viszont csak feküdt, és könnyek csorogtak le az arcán. Belehal a megaláztatásba, gondolta. Szerette volna holtan látni Jessicát. Felébresztette, és ordítozni kezdett vele.

Ez történt szerdán este.

JESSICA AZONBAN NEM ADTA FÉLhogy ingyen szállást találjon. Benézett a Rézkannába, de Peter és Terry idegesen sivítottak, mint a felriasztott denevérek, és elhátráltak tőle. – Egy centinyi szabad helyünk sincs, édesem – fogadkozott Terry. – De rohannom kell. Rengeteg a vendég. – Jessica tehát átment Alice Dewhursthez, aki Gemma Greenel lakott együtt.

– Mindig boldogan segíték egy társamon – dörögte Alice –, de te is látod, hogy szűken vagyunk, ide már nem fér be senki. Próbáltad azt a lököttet?

Így aztán Jessica beköltözött Mary Trapphoz, akit titkon megvetett, és csak az vigasztalta, hogy Mary vak imádattal csüngött rajta. Mary még azt is felajánlotta, hogy szombaton elkíséri a Sir Charles Fraith földjét átszelő

túrójára.

De pénteken Mary gyomorfájásra panaszkodott. Aztán bevette magát a fürdőszobába, ahonnan undorító öklendezés szűrődött ki.

– A te hibád – közölte részvétlenül Jessica. – Összevásárolsz minden szemetet a bioboltban, és bezabálsz, mert azt képzeled, csak mert onnan való, már nyugodtan megeheted. Seggfej vagy.

– Hagyj békén – nyögte Mary.

– Csak annyira szedd össze magad, hogy holnap eljöhess velem – mondta Jessica.

– Nem megyek – görnyedt össze Mary.

Így aztán Jessica Tartinck hatalmas, szöges bakancsban, rövid farmerszoknyában, ujjatlan blúzban és harciasan villogó tekintettel, egyedül vágott neki az útnak szombaton.

EGY HÉTTEL KÉSŐBBhétfőn Jeffrey odament Deborahhoz a tanáriban. – Hogy boldogul Jessica?

– Nem tudom – válaszolta a lány. – Nem találkoztam vele. Azt hiszem, Maryhez költözött.

– A többiekkel ebédelek a Szőlőfürtben – célzott Jeffrey a túrázókra. – Akkor majd megkérdezzük tőle.

De amikor mind letelepedtek a sörük és a szendvicsük mellé a Szőlőfürtben, Marytól tudták meg, hogy Jessica egyedül indult el a Sir Charles birtokán átvágó túrára, és nem jött vissza.

– Sir Charles valószínűleg jól megmondta neki a magáét, és Jessica most minket hibáztat – vélekedett Jeffrey. –

Tudjátok, mennyire szeret duzzogni.

– Szemét dög – dörmögte mogorván Kelvin.

– Nem igaz! – háborodott fel Mary. – Mi ütött belétek?

Szégyelljétek magatokat!

– Miért nem mentél velem, Mary? – kérdezte Alice.

– Nagyon rosszul voltam. Ételmérgezést kaptam.

– Aggaszt kicsit a dolog – nézett körül a társaságon elkerekedett szemmel Peter. – Szegényke benézett hozzánk a Rézkannába, szállást keresett. Kidobtad, Jeffrey?

– Ki – felelte kurtán Jeffrey. – Veled mi a helyzet, Deborah? Nálad nem próbálkozott?

– Ti is tudjátok, hogy kicsi a lakásom, és egy ágyam van – szabadkozott Deborah. – Csak egy éjszakára adhattam szállást.

– Mondtam, hogy be kellene fogadnunk – suttozta Gemma.

Alice szeme villogott a féltékenységtől. – Nem akarok még egy veszekedést!

– Akkor hát mit tegyek? – kérdezte Mary. – Értesítsem a rendőrséget?

– Jobb, ha nem kezdünk a jarrdal – jelentette ki Jeffrey, és megjegyzését általános egyetértő mormogás kísérte. – Majd megkérdezem Jonest, kapott-e hírt róla. – Mrs. Jones az igazgatónő volt.

– Én már kérdeztem – mondta Deborah. – Ma reggel. De nem telefonált be, hogy beteg vagy ilyesmi.

– Akkor tán megkérdezhetnéd a barátodat, Sir Charlest, hogy nem látta-e szombaton – javasolta Jeffrey, és

Deborah-ra pillantott.

– Nem a barátom – mormolta Deborah. Nem mesélte el a többieknek, hogy randevúja volt Sir Charlesszal. Élvezetes este volt, bár véleménye szerint az, hogy századszor látta *Az aranypolgárt* és meghívták egy Burger Kingbe utána vacsorázni, nem egy arisztokratáknál szokásos estére emlékeztetett. De Sir Charles kellemes, lezser társaság volt, noha egy szóval sem mondta, hogy akar még vele találkozni. Deborah-t ette a fene, hogy felhívja, és most még jó ürügye is volt rá.

– Felhívhatom – jegyezte meg.

– Jessicát ismerve az is lehet, hogy már összeállt vele – kuncogott Peter.

– Mindjárt felhívom – mondta Deborah.

Odament a sarokban levő nyilvános készülékhez. Gustav vette fel a kagylót. Deborah elfulladt hangon kérte Sir Charlest a telefonhoz.

– Sir Charles nem tartózkodik itthon – közölte Gustav.

– Szeretném megkérdezni, nem látta-e a barátnőmet, Miss Jessica Tartinckot?

– Nem.

Ebben a pillanatban a ház mélyéből, Gustav háta mögül Deborah tisztán hallotta Sir Charles kiáltását: – Ki keres, Gustav?

– Senki – kiáltott vissza Gustav, és letette a kagylót.

Deborah zavart dühvel meredt a kagylóra, aztán lassan visszatette. A büszkesége megakadályozta abban, hogy elmondja a többieknek, hogy egy háztartási alkalmazott semmibe vette.

– Nem hallott róla – csak ennyit mondott.

Jeffrey meglepetten nézett rá. – De nem látta valamelyik vadőre vagy kertésze?

– Nem – felelte Deborah lehajtott fejjel.

– És most mihez fogjunk? – szegezte nekik a kérdést Alice.

– Nem egy rémregényből kölcsönözzük a történetet – figyelmeztette őket Jeffrey. – Ha azt hiszitek, hogy Barfield House várbörtönének mélyén senyved láncre verve, nagyon tévedtek.

– Lehet, hogy az egészségnek semmi köze Sir Charleshoz – vélekedett Gemma. – Manapság a nők mindenféle szörnyűségnek ki vannak téve.

– A Jessica-félék kirabónak másokat, és nem őket rabóják ki – jegyezte meg Kelvin.

Végül abban egyeztek meg, hogy pihentetik a dolgot még pár napig. Néhány itallal később mindannyian biztosra vették, hogy Jessica azért marad távol, hogy megfizessen nekik azért, amiért szembeszálltak vele.

DE ELTELT MÉG KÉT NAP, és a Dembley Túrázók gyűlést tartottak az iskolában.

Jessicának se híre, se hamva nem volt. Jeffrey intézett beszédet a csoporthoz. – Azt javasolom, hogy találkozzunk holnap munka után, menjünk ki oda, és nézzük meg, nem akadunk-e a nyomára.

– Semmi szükség rá – jelentette ki Mary Trapp. – Meggyőződésem, hogy azért tartja távol magát, hogy megbüntessen és megrémítszen minket.

– Én szerintem meg minek fizetjük a jardot? – morogta vadul Kelvin. – Híjjuk fel őket!

– Nem! – tiltakozott hevesen Jeffrey. – Előbb lássuk, mire jutunk egyedül.

TISZTA, MELEG ESTE VOLTamikor ismét találkoztak. Bármilyen össze nem illő társaság volt, Jeffreynek még így is önkéntelenül szemet szúrt, mennyire nyugodtak és boldogok Jessica nélkül. Túlságosan rájuk nehezedett, gondolta. Aztán lelkileg összeszedte magát. Máris múlt időben gondol rá. Az aranyló estében kísértáltak Dembleyből, és amikor elérték Sir Charles birtokát, Jeffrey kiteregette a „Pathfinder” sorozat nagy topográfiai térképét, és koszos ujját végighúzta az útvonalon.

A csoportra csend szállt. A harcias Jessica vezetése nélkül egyikük sem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy tilosban járnak. Nagyon csendes, nyugalmas este volt. Gondosan becsukták maguk mögött a földeket elválasztó kapukat, amiket Jessica nyitva hagyott volna. A nyugaton lemenő nap fényénél nemsokára elérték az aranysárgán virító repcetáblát.

– Nézzétek! – mondta Jeffrey a szántófield szélén megtorpanva. Jessica – legalábbis azt feltételezték, hogy csak Jessica lehetett – egyenesen bemasírozott a repce közé. Letiporta és földbe döngölte a virágokat.

– Ekkora kárt csak *végigugrálva* okozhatott! – ámult el Alice.

Libasorba rendeződtek, és Jeffreyvel az élükön követték a letaposott ösvényt. A fák fölött, a tábla túlsó végén

odalátszott Barfield House zömök épülete.

– Itt vége az ösvénynek – szólalt meg Jeffrey. – Talán elásott itt valamit?

Mind köré gyűltek, és lenéztek a kitépett sárga virágokra és a földhalomra.

Kelvin közelebb furakodott, és nagy lábával kapirgálni kezdte a földet. A földhányásról megindultak a laza göröngyök, és egyszer csak egy bakancsos láb, egy fehér bakancsos és szőrös láb került elő. Jessica sosem borotválta a lábát.

– Ó, istenem! – sikoltott fel Alice. Letérdelt, és kézzel kezdte ásni a földet. Jessica teste apránként felszínre került. Földtől maszatos arca, semmit sem látó tekintete a nyugodt esti égre meredt.

Deborah elfordult és hányt, Gemma zokogásban tört ki, Mary Trapp pedig elájult; groteszk ölelésben összefonódva zuhant a holttestre.

Kelvin elhúzta onnét. – Eleget csináltunk. Hívjátok végre a rendőrséget. Nem látjátok, hülye seggfejek, hogy meggyilkoták?

AMINT JESSICA HOLTTESTÉT megfordították, rögtön kiderült, hogy valaki teljes erőből fejbe verte egy ásó élével, majd nem sok eredménnyel igyekezett eltemetni. Bill Wong – aki most türelmesen várt a Jessica testét eltakaró sátor alatt az egyik felettese utasításaira – futólag arra gondolt, milyen érdekes, hogy Agatha visszatér Londonból és túrázni kezd, aztán meggyilkolnak egy túrázót. A sátrat körülvevő lámpák ragyogtak a sötétben. A fák között

bagoly huhogott. A feltámadó szél hullámot vetett a repcében. A sárga virágokat fehérre fakította az éles fény.

Wilkes főfelügyelő jött oda Billhez. – Ugye, a házban gyűltek össze?

Bill bólintott.

– Lássunk hozzá a kihallgatásukhoz. Amit pillanatnyilag lehetett, megtudtuk. Hátról, nagy erővel ütötték le.

– Jó erős férfi lehetett.

– Nem, nő is tehetette. Egy lendületes ütéssel. Nehéz volt az ásó.

– És kinek van kéznél ásója?

– Ezt kell kiderítenünk. Korai még ujjlenyomat után kutatni. És a gyilkosság óta, ha valóban szombaton indult el, ahogy fenyegetődött, már esett is.

– Mit gondol, Sir Charles zabos lett és kupán csapta?

– Tisztább képet alkothatunk róla, miféle ember, ha beszélünk vele. Hallom, az élete keresztje visszatért Carselyba.

– A barátom, Agatha? – vigyorodott el Bill. – Kíváncsi vagyok, mit szól majd ehhez!

Wilkes megborzongott. – Eszébe ne jusson elmondani.

Gustav az ajtóban fogadta őket. – A kihallgatásra váró személyeket a bálteremben ültettem le.

– Ha lehetséges, előbb Sir Charlesszal váltanánk pár szót.

– Erre parancsoljanak – hajtott fejet Gustav, majd szertartásos modorából kiesve odavetette: – De ne tartson fél éjszakát! – A válla fölött hátranézett. – Mi az, Parsons?

A rendőrtiszt megfordult. Egy magas, sovány férfi állt

mögöttük, a karja hajlatára középen nyitott vadászpuskát fektetett. – Becsuktam a kapukat, Gustav – jelentette. – De a sajtó fel akar jutni a házhoz.

– Akkor löje le őket – parancsolta türelmesen Gustav. – Erre tessék, uraim. – Kitárta Sir Charles dolgozószobájának az ajtaját. Wilkes kicsit tévózott. Bizonyára azon tűnődött, hogy a sajtó munkatársainak lelövésére adott parancsot komolyan kell-e venni, majd úgy döntött, hogy nem.

Bemutkozott, majd Bill Wongot is bemutatta.

Sir Charles egy nagy, bőrborítású íróasztal mögött ült. A kezét az íróasztalon nyugtatta, az ujjait szépen összefonta, és élénk érdeklődéssel függesztette rájuk a tekintetét.

– Nos, Sir Charles – fogott bele Wilkes. – Csupán néhány kérdésünk lenne. A szántóföldjén talált holttest egy Dembley Túrázók elnevezésű egyesület egyik tagja. Úgy véljük, hogy múlt szombaton gyilkolták meg, feltehetően a délután derekán. Akkor próbált meg átvágni az ön földjén. Látta az illetőt?

– Nem.

– Hol volt múlt szombaton?

– Londonban. Westminsterben van egy lakásom.

– A címe?

Sir Charles lediktálta.

– Látta ott valaki?

– Gustav vitt fel kocsival, és velünk tartott a nagynéném, Mrs. Tassy is.

– Gustavval és Mrs. Tassyvel is beszélünk kell.

– Annyit beszélhet Gustavval, amennyit csak akar. De

muszáj a nagynénémet háborgatnia? Most pihent le. Nagy megrázkódtatás érte.

– Esetleg holnapra halaszthatjuk. De okvetlen beszélünk kell vele. Mondja el, mit tud a Dembley Túrázókról.

– Nem sokat – válaszolta Sir Charles. – Itt egy levél, amit Miss Tartinck írt nekem, és annak a levélnek a másolata, amit válaszképpen írtam neki.

Mindkettőt behatóan tanulmányozták, majd Wilkes szólalt meg: – Ha ilyen kedves meghívást küldött, ön szerint miért jött el Miss Tartinck mégis egyedül?

– Ó, erre könnyen válaszolhatok. A túrázók közül elvittem moziba az egyik lányt. Az *aranypolgárt* néztük meg. Pizkosul jó film. Láttá?

– Sokszor.

– A lány melleleg azt mesélte, hogy a többieknek nem volt ínyére ennek a Jessicának a harcias magatartása, és azt mondták neki, hogy menjen egyedül.

– Szóval tudta, hogy Jessica idejön?

– Igen, de a londoni barátaimat akartam meglátogatni, ezért úgy döntöttem, elpárolgok innen.

– A barátai neve?

– Hasseltonék. De végül mégsem találkoztam velük. Esős nap volt, így mégis a lakásomban maradtam, és tévét néztem.

– Tehát nincs olyan tanú, aki igazolhatná, hogy Londonban volt?

– Mondtam már: Gustav és a nagynéném.

– Egy önhöz kevésbé közelálló tanúnak jobban örülnénk.

– Úgy érti, hazudnának a kedvemért? Igazán csúnya

feltételezés!

– Ha lehet, később még beszélünk önnel, Sir Charles – állt fel Wilkes.

– Muszáj? Lehetőleg ne tartson egész éjszaka!

– Hol találhatta a gyilkos az ásót?

– Igazán fogalmam sincs. Legjobb, ha az intézőmet, Mr. Temple-t kérdezi. Dembleyben lakik. – Lefirkantott valamit egy cédulára. – A címe és a telefonszáma.

Wilkes elvette. – Hol vannak a túrázók?

– Azt hiszem, Gustav a bálteremben ültette le őket.

– És miért oda? – kérdezte kíváncsian Wilkes.

– Gondolom azért, mert ritkán használjuk.

Wilkes még visszafordult az ajtóból. – Melyik túrázót vitte moziba?

– Egy helyes lányt, Deborah Camdent.

Gustav az ajtó előtt várt rájuk. Végigvezette őket a tágas, kongó előcsarnokon, amelyből egy folyosó nyílt, majd kitárt előttük egy ajtót. A bálterem is faburkolatos volt, mint az egész ház. Középen egy hatalmas Waterford kristálycsillár ragyogott. A túrázók az ez alkalomra porvédőiktől megfosztott székeken ültek elkülönülten, egy csomóban, a zenekari erkélyen egy rendőr vigyázott rájuk, egy másik az ajtót őrizte.

Wilkes Gustavhoz fordult. – Egyenként szeretném kihallgatni őket. Van valami, amit e célra használhatnánk?

Gustav habozott, majd így szólt. – Jöjjön velem, uram.

Közvetlenül a bálterem mellett kinyitott egy ajtót. – A régi időkben itt hagyták a köpenyeket – mondta. – Megfelel?

Wilkes körülnézett. Néhány kárpitozatlan szék, az egyik

falon egy hosszú tükör alkotta a berendezést, ezenkívül csak egy üres, megfeketedett kandalló volt a helyiségben.

– Meg. Elsőként Deborah Camdent küldje be.

– Nekem Sir Charlest kell kiszolgálnom. Hívják be maguk – közölte Gustav.

– Régebben arról álmodoztam, hogy gazdag leszek – jegyezte meg Bill Wong, miután Gustav távozott – és személyzetet tartok. De Gustavból kevés is elég, hogy rájöjjenek, a robotok sokkal kellemesebbek.

– A cselédséggel kapcsolatos problémák megvitatása helyett akár hozzá is láthatnánk. Küldje be Deborah-t.

Amikor Deborah belépett, Wilkes alaposan szemügyre vette. Nagyon sápadt volt. Félénk, jelentéktelen kis jószág, összegezte magában, és elképedt, hogy Sir Charlesnak egyáltalán megfordul a fejében, hogy randevúzzon vele.

– Ez csupán elsődleges kihallgatás, Miss Camden – magyarázta. – Holnapra be kell hívnunk a rendőrkapitányságra, hogy hivatalos vallomást tegyen. Mit csinált múlt szombaton délután?

– Vásárolni voltam Dembleyben.

– És valamelyik eladó esetleg emlékszik önre?

– Nem hiszem. Csak kirakatokat nézegettem. A tanári fizetés nem sokra elég.

– Honnan ismeri Sir Charlest?

– Elküldtek, hogy járjam végig a szolgalmi utat, de nem szerettem volna, ha rajtakapnak, hogy tilosban járok, így becsöngettem a házba. Sir Charles meghívott uzsonnára, elkérte a telefonszámomat, aztán randevúra hívott.

– Egy pillanat múlva visszatérünk Sir Charlesra. Mit tud

Jessica Tartinckról?

Deborah szemét elfutották a könnyek. – Bárcsak ne veszem volna össze vele! – jegyezte meg remegő hangon.

– A szolgalmi úttal kapcsolatban veszekedtek?

Deborah némán bólintott.

– Szomorú eset, de kérem, próbálja meg összeszedni magát. Mondja el, mit tud Jessica múltjáról.

Deborah akadozó hangon körvonalazta, amit tudott. Például azt, hogy Jessica a Greenham Common ellen tiltakozó nők között volt az antinukleáris demonstráció idején, amikor ott még rakétakilövő bázis működött. Néhányszor letartóztatták, mert elvágta a drótkerítést. Homályosan nyilatkozott a tanári állásairól, mielőtt Dembleybe költözött. Nem, nem, egyáltalán nem álltak közel egymáshoz! Jessica Jeffrey Bensonnal élt együtt, de Jeffrey kidobta.

– Miért?

– Ugyanazért, amiért mind haragudtunk rá. Szeretett olyan szolgalmi utakat felkutatni, amelyekről még a tulajdonos sem tudta, hogy a birtokán haladnak át, és aztán bajt kevert. Egy darabig izgalmas volt, de azt hiszem, mind belefáradtunk, hogy parancsolgatott nekünk – válaszolta Deborah. – Persze, csak találgatok. Nem voltam ott, amikor Jessica összeveszett Jeffreyvel.

Deborah láthatóan felszabadultabban mesélt a kihallgatás hátralevő részében. Azt mondta, hogy bár Jessica különböző mértékben mindnyájukat bosszantotta, nem tartja valószínűnek, hogy bármelyikük is gyűlölte annyira, hogy megölje. – De azt hiszem, tudom, ki tette! –

jelentette ki diadalmasan.

– Ki? – csapott le rá Wilkes.

– Gustav, az a szolga. Különös figura, és azt hiszem, erőszakra hajlamos.

– Utánanézőnk. Holnap várjuk önt, Miss Camden, a mircesteri rendőrkapitányságon, hogy vallomást tegyen. Mielőtt távozik, forduljon a bálterem ajtajában álló rendőrhöz, ő majd ad önnek egy időpontot, amikor felkereshet minket. És küldje be Jeffrey Bensont.

Bill Wong figyelmesen megnézte magának Jeffrey Bensont, amikor belépett. Valami mocorgott az emlékezetében. Ha sejtelve nem csalt, a rendőrség már korábban is érdeklődött Jeffrey iránt. Nagydarab, erős, kopaszodó férfi volt, a haját hátul lófarokban fogta össze.

Figyelmeztették, hogy ez csak előzetes kihallgatás, majd a Jessica Tartinckhoz fűződő kapcsolatáról faggatták.

– Szeretők voltunk – világosította fel őket Jeffrey. – Gondolom, a régimódi kifejezést szeretnék hallani.

Wilkes, aki nagyon is jól tudta, mi lenne a mai szóhasználat, folytatta a kihallgatást.

– Kezdjük a legelején – javasolta. – Mondja el, hogy lehet, hogy Miss Tartinck egyedül vágott neki a régi szolgalmi útnak.

Olyan ember léte, aki nem rajongott a rendőrségért, Jeffrey meglepően eszményi tanúként viselkedett. Kezdetből fogva leírt mindent, majd rátért Jessica beszédére, amivel megpróbálta összeverbuválni őket, aztán hogyan vesztek össze, bár az íreket kihagyta, és csak annyit mondott, hogy elege van a „parancsolgató

nőkből". – Nem volt köztünk sok érzés – magyarázta. – Azt akarta, amim volt, én meg megadtam neki. – Deborah-hoz hasonlóan Jeffreynek sem volt alibije szombat délutánra. Otthon tett-vett. Lehet, hogy benézett a Szőlőfürdőbe. Nem igazán emlékezett.

A következő Kelvin Hamilton volt. Amikor megkérdezték, szállást kért-e tőle Jessica, ezt válaszolta: – Ugyan má'! Nem vót kedvem ahhó' a zsarnoki nőszemélyhez, és ezt ő is tutta! – Kelvin agykerekei eszeveszetten forogtak. Senkinek sem említette Jessica látogatását. Vagy mégis? Aztán elkeseredetten gondolt arra, hogy a rendőrök kikérdezhetik a szomszédjait, és rájöhetnek, hogy Jessica felkereste, aztán összeszólalkoztak. Vékonyak voltak a falak, és kifelé menet Jessica a fejéhez vágott pár szörnyű sértést. De nem merte elárulni a rendőröknek, hogy hazudott. – Majd rájönnek, hogy Deborah Camden vót – szólta el magát.

– Miért is? – kérdezte Wilkes.

– Mer' annyira a fejibe szállt, hogy egy arisztokratával barátkozhat. Az ember el se hinné, hogy a huszadik századba' élünk.

– És ön szerint ez elég indíték, hogy megöljön egy szántóföldön átvágó asszonyt?

– Alamuszi nyuszi ugrik a legnagyobbat.

Azután átvették Kelvinnel, hogy mikor ismerkedett meg Jessicával, mit tud róla, milyennek ítéli a Jeffreyhez fűződő kapcsolatát, és hol járt múlt szombaton, majd elengedték. Megkönnyebbült arckifejezése rögtön eltűnt, amint meghallotta, hogy másnap a mircesteri

rendőrkapitányságra várják.

– Megint egy, akinek nincs szombatira alibije – jegyezte meg Wilkes.

Alice Dewhurst következett. Azt szeretne volna, ha Gemma Queennel együtt hallgatják ki, és pár perces vitával lehetett csak rávenni, hogy beleegyezzen: külön kérdezzék ki őket.

Alice duzzogva ült le, miután Gemmát elvezették. – Szóval – kezdett bele Wilkes, miután Bill feljegyezte Alice címét, korát és munkahelyét – mit tud mondani Jessica Tartinckról?

Alice kényelmetlenül fészkelődött hatalmas fenekével a kemény kis széken. – Nem'tom. Úgy tűnt, helyesen gondolkodik, de elkötelezett feministának is túlságosan nyomulós volt. Végtére is a férfiakra kell nyomást gyakorolnunk, nem a nőkre.

Wilkes ezt hibbant okoskodásnak tartotta, de nem kötött bele.

– Ismerte Jessica Tartinckot bármelyikük is, mielőtt Dembleybe költözött? – kérdezte inkább.

– Nem – jelentette ki Alice. A tekintetén átsuhant valami. Bill Wongnak az a kellemetlen érzése támadt, hogy hazudik.

– Bizonyára megéri, Miss Dewhurst, hogy úgy tűnik, mintha némelyik kérdést vaktában tennénk fel, de fontos kiderítenünk, milyen ember volt Miss Tartinck. Miss Tartinck családja Milton Keynesbe való, azt hiszem, az anyja és a húga él ott, és értesítjük majd őket a haláláról. De itt ölték meg, ezért tisztáznunk kell, miért gyűlölte

annyira valaki, hogy végezzem vele.

– Pofonegyszerű – világosította fel Alice durva, lekezelő modorban. – Sir Charles vagy a birtokon élő valamelyik tányérnyalója dühös lett rá, és ásóval fejbe vágta.

Wilkes fanyarul eltűnődött, hogy az okoskodása egészen logikusnak tűnik, mivel Jessicára senki sem támadt, mielőtt magányos sétára indult, vagy legalábbis nincs ilyesmiről tudomásuk. Így hát alaposan kifaggatták Alice-t Jessicáról, hogy mi érdekelte, kikkel barátkozott, és olyan érzésük támadt, hogy Alice féltékeny volt rá, és nem nagyon kedvelte.

Alice azt állította, hogy előző szombaton otthon volt Gemmával. Egy videofilmet néztek, és ki sem mozdultak otthonról.

Az utána következő Gemma Queen félnk hangon igazolta Alice alibijét. Wilkes egyfajta tipikus eladólánynak nézte, akinek kuncogva kellene puszognia a többi eladólánnyal a fiúikról, és nem dühös és sértődékeny túrázókkal kéne összejárnia. Amikor Gemmát Jessicáról kérdezte, a lány csak dicsérte és csodálta a halott nőt.

– Egyetértett a földbirtokosokat illető militáns nézeteivel?
– firtatta Wilkes.

– Bocsi?

– Úgy utálta a földbirtokosokat, mint Miss Tartinck?

– Erről Alice-t kellene kérdeznie.

– Nincs saját véleménye, Miss Queen?

– Nem is tudom. Az igazat megvallva, a felét sem értem annak, amit beszélnek. De Jessica okés volt. Nagyon vonzó volt. Eccer még a balettba is elvitt – kezdett el váratlanul

kuncogni Gemma. – Alice nem látott a pipától.

Wilkes úgy érezte, Gemmából már nem szed ki több hasznos információt. Másnap úgyis még egyszer kifaggatják. Addigra már többet tudnak majd az ügyben érintett személyekről.

A többiekkel ellentétben Peter Hatfield és Terry Brice üdítően pletykásnak bizonyultak. Szombaton délután mindketten dolgoztak, és úgy látszott, csak kettejüknek van bombabiztos alibije. Bár külön-külön hallgatták ki őket, az elmondottak egybecsengtek. A túrázókhöz azért csatlakoztak és mentek el a kirándulásokra, mert egyikük sem akart „rémesen elhízni”. Igen, általában szabadnapjuk volt szombatonként, de most szombaton, mivel az étterem délután három és este hét között zárva volt, felajánlották, hogy ott maradnak, és segítenek estére megteríteni. Az elbeszélésük olyan egyforma volt, hogy Wilkes biztosra vette, gondosan egyeztették, míg a bálteremben vártak. Bár egymásnak biztosítottak alibit, Wilkes agyán az is átfutott, hogy az egyik könnyen elhagyhatta az éttermet, autóval kihajthatott a birtokra, meggyilkolhatta Jessicát, és visszamehetett.

Amikor végeztek, Wilkes nyújtózkodott, ásított, és Bill Wonghoz fordult. – És most lássuk Gustavot.

De félbeszakították őket. A ház előtt őrt álló rendőr lépett be. – Elnézést, uram, de a gazdaságban dolgozó egyik munkás van itt. Azt hiszem, meg kellene hallgatnia. Noakes a neve, Joe Noakes.

– Küldje be.

Nagydarab, pocakos, rosszkedvű férfi jelent meg. Azt

mondta, Joseph Noakesnak hívják, és Mr. Dyke-nak dolgozik a birtokot ellátó háztáji gazdaságban, amit Mr. Dyke vezet.

– És mit szeretne elmondani?

– Láttam Sir Charlest meg azt a halott asszonyt.

Wilkes izgatott lett.

– Folytassa. Mikor?

– Múlt szombaton. Úgy ám. Az asszony ugrálva trappolt át a repcefődön, Sir Charles meg tanákozott vele.

– Hol? A szántó föld melyik részén? A közepén, ahol a holttestet találtuk?

– Nem, inkább a háztó' távolabb eső végén.

– Hallotta, mit mondott?

– Nem. Egy másik szántó földön dógoztam. De Sir Charles az öklit rázta felé, oszt megfordút és visszament a házba.

– És a nő akkor még élt?

– Egen – felelte láthatóan kelletlenül Mr. Noakes.

– Aztán mi történt?

– Elmentem, ugye, és mást nem láttam.

– Várjon kint – utasította Wilkes. – Levisszük a rendőrkapitányságra.

Amikor becsukódott az ajtó, Bill Wonghoz fordult.

– És Sir Charlest is levisszük. Azt hiszem, megtaláltuk a gyilkosunkat.

NÉGY

AMIKOR CSENGETTEK, Agatha Raisin éppen befejezte a Jessica Tartinck haláláról szóló cikket a helyi lapban. Mivel folyton abban reménykedett, hogy James néz be hozzá, mielőtt ajtót nyitott, gyorsan megnézte magát az előszobai tükörben.

Mrs. Mason, Carsely hölgyegyletének elnöknője állt a küszöbön. – Jaj, Mrs. Raisin! Bejöhetek egy percre? Szeretnék tanácsot kérni.

– Természetesen! Éppen kávézni készültem. – Agatha bevezette Mrs. Masont a konyhába.

– Miben segíthetek? – kérdezte Agatha, miközben kitöltötte két bögrébe a kávé.

– Erről a rettenetes gyilkosságról van szó. Egy rokonom is belekeveredett.

Agatha maciszeme érdeklődve csillant fel.

– Az unokahúgomról van szó, Deborah Camdenről, aki a túrázók közé tartozik – mesélte Mrs. Mason. – Rajtam keresztül hallott az ön nyomozói képességeiről, és könyörgött, hogy beszéljek önnel. Az a helyzet... – düllesztette ki a mellét Mrs. Mason –, hogy ez a Sir Charles Fraith mellesleg Deborah barátja.

– A földbirtokos?

– Igen! És Deborah azt mondja, gyilkosságért tartóztatták le, de nem ő követte el.

– És tudja, *ki* követte el?

– Nem, de szerinte Sir Charles kedves, rendes ember, ő biztosan nem lehet.

– De az újságban egy szót sem írtak a letartóztatásról! Csak annyit olvastam, hogy egy férfi segít a rendőrségnek a nyomozásban.

– Sir Charlesra céloztak. Még nem emeltek vádat ellene. De Deborah szerint ez csak idő kérdése. Sir Charles azt vallotta, hogy azon a szombaton, amikor azt a nőt megölték, fent volt Londonban, de egy mezőgazdasági munkás megesküdt, hogy látta a földeken Sir Charlest, aki ezzel a Jessicával kiabált, és közben hevesen gesztikulált.

– Ó, istenem, és tudja, miért hazudott Sir Charles?

– Nem. De könyörgött nekem, hogy kérjem az ön segítségét.

– Nagy örömmel segítek – ígérte Agatha, és valóban igazat mondott. Alig várta, hogy Mrs. Mason kitegye a lábát, hogy végre felhívhassa Jamest, és megkérdezze, csatlakozik-e újból hozzá, együtt vesznek-e részt a nyomozói kalandokban.

– Mit tud az unokahúgáról mesélni? – kérdezte inkább.

– Deborah a dembleyi középiskolában tanít. Huszonnyolc éves, nincs férjénél. Ritkán láttam, mert korábban összevesztem Janice-szel, a húgommal, és nem szoktunk összejárni. Deborah eszes kis jószág volt, csak egy kicsit visszahúzódó. Valószínűleg ezért is nem talált még férjet.

– Azt hiszem, beszélnem kell vele.

– Ma délután négyig tanít. Utána átvihetem önt Dembleybe.

– Nem akarom, hogy együtt lássanak vele Dembleyben – tiltakozott Agatha.

– De miért?

– Nos, talán titokban átmehetnek...

– Ó! Ez esetben átmegek, felveszem Deborah-t, és elhozom önhöz. Öt körül itt is lehetünk.

– Nagyszerű.

Amint Mrs. Mason távozott, Agatha felsietett az emeletre, felvett egy új, levélzöld, puha blúzt és hozzá egy mustársárga, egyenes szárú nadrágot, majd behúzta a hasát, és átment a szomszédba.

James nyitott ajtót, és a homlokát ráncolta, amikor Agathát megpillantotta. – Mi az, Agatha? Most nagyon elfoglalt vagyok.

Agatha, aki megsértődött és úgy érezte, visszautasították, mert James egyetlen szót sem ejtett ki a száján azokból a mondatokból, amiket Mrs. Mason távozása és a James ajtaja elé érkezés közti rövid, lázas izgalomban töltött idő alatt gondolatban a szájába adott, nyersen csak ennyit válaszolt: – Semmi. Várhat. – Azzal sarkon fordult és elvonult.

Forduljon fel, gondolta Agatha. Egyébként is kinek van szüksége rá? Hogy mer így beszélni vele!

Elkeseredetten érezte, hogy rohamosan lanyhul az eset iránti érdeklődése. Hogy ismét felcsigázza, áthajtott Moretonba az újságoshoz, és összevásárolta a lapokat, majd beült a teázó sötét sarkába – azon kevés teázó egyike volt, ahol még lehetett dohányozni –, és elolvasott mindent Jessica Tartinck haláláról.

Jessicát, aki szembeszállt a többiekkel, és kijelentette, hogy egyedül is elmegy túrázni, Sir Charles Fraith birtokán, az egyik szántóföld közepén találták meg. Ásóval erős ütést mértek hátulról a fejére. Jessica Tartinck a legkülönfélébb jogokért állt ki: kampányolt a nukleáris fegyverek ellen, kiállt a bálnákért, általánosságban a környezetvédelem és most a túrázók jogai mellett is. Az oxfordi egyetemről egy professzor úgy jellemezte, hogy Jessica kiváló tudós elme volt, de egy csöpp józan ész sem szorult bele. Egy lányiskolában tanított, és sztrájkolni vitte a tanítványait. Bár a családja Milton Keynesben lakott, Jessica az egyetem elvégzése óta gyakran váltogatta a tanári állásait, és két egymást követő között mindig hagyott időt arra, hogy demonstrációkra, gyűlésekre járjon, és általános felfordulást rendezzen. Agatha cinikusan arra gondolt, hogy az olyanok, mint Jessica, akkor lépnek tovább, amikor a környezetükben élők megszokják, és amikor érzik, hogy meggyengült a hatalmuk. Vannak ilyen emberek, tűnődött, akik valójában fütyülnek a környezetre vagy a bálnákra vagy bármi másra, de a tiltakozást a hatalom megszerzése eszközének tekintik. Ha nem ölték volna meg, gondolta Agatha, Jessica valószínűleg hamarosan elköltözött volna Dembleyből. Vajon milyen lehetett a szerelmi élete, kérdezte magától. Az efféle nők gyakran arra használják a szexet, hogy másokat manipuláljanak és irányítsanak. Az egyik lap lehozott róla egy életlen fényképet. Feltűnő jelenségnek látszott. Különböző lapokban több cikk is jelent meg az ősi szolgalmi utakról, de egyetlen célzás sem volt arra, miért

akarhatta valaki megölni Jessicát.

Agatha ötre már úgy érezte, hogy a kezdeti érdeklődése ismét fellobbant. Amikor Mrs. Mason megérkezett Deborah-val, az ajtóhoz siető Agatha ismét megnézte magát az előszobatükörben, és azt kívánta, bárcsak jobban emlékeztetne egy híres detektívre (bárhogy is nézzenek ki azok).

Agatha ártalmatlan lánynak látta Deborah-t. Sok száz hasonló szaladgált Közép-Anglia városainak utcáin: szőkék, fakók, soványak és félénkek voltak.

– Miben segíthetek, Deborah? – fordult hozzá Agatha.

– Nagyon nyugtalanító – mondta komolyan a lány. – Nem is tudom, hol kezdjem.

– Talán ott, hogy hogyan ismerkedett meg Sir Charlesszal.

– A következőképpen történt. Jessica azzal fenyegetődött, hogy átvág a repceföldön, és előreküldött, hogy ellenőrizsem a szolgalmi utat. Nem akartam, hogy rajtakapjanak, amint tilosban járok, ezért előbb becsöngettem a házba. Sir Charles nagyon kedvesen fogadott, és megteáztatott. Aztán elkérte a telefonszámomat, és később felhívott, és elvitt moziba.

– Miért?

– Hát, *tudja...*

– Tetszik neki?

– Lehet – vont a vállát Deborah. – Úgy vettem észre, szívesen van velem.

– Azóta kereste megint?

– Nem, de tegnap felhívtam, és meséltem neki önről.

– Szóval a rendőrök elengedték?

– Nem igazán tudták bent tartani. A mezőgazdasági munkás, aki látta, hogy Jessicával veszekszik, azt is látta, hogy a ház felé megy, amikor Jessica még életben volt. Ha ráér, Sir Charles azt szeretné, ha holnap mindketten nála ebédelnénk.

Agatha leplezetlen, szintiszta sznob örömet érzett. Ő, Agatha Raisin egy baronetról ebédel! A francia Jamesszel! Nagy élvezettel mesél majd neki... utána!

– Fel akarja innen hívni telefonon, hogy jelezze, jövünk? – tudakolta Agatha.

– Nem. Azt mondta, ha nem hívom vissza, tudja majd, hogy jövünk. Egyre vár minket.

– Kívánja, hogy felvegyem az iskolánál? Bár ha ebben az ügyben nyomozok, talán jobb, ha a többiek nem látnak.

– A régi kis Volkswagenemmel felmehetek egyedül – vetette fel Deborah. – Van azonban valaki, akire figyelmeztetni szeretném. Ha bárki képes gyilkosságra, akkor ő az.

– És ki lenne az?

– Gustav. Az inas. Nem kedvel. Azt mondta, tartsam távol magam Sir Charlestól.

– És Sir Charlesnak elmondta ezt?

Deborah lehajtotta a fejét. – Nem – motyogta. Nem akarta, Sir Charles tudja, hogy ő olyasvalaki, akit egy inas nem tart hozzá illőnek.

– Ne aggódjon – jelentette ki segítőkészen Agatha. – Egyetlen rátarti cseléd sem fog ki rajtam!

Deborah már szóra nyitotta a száját, hogy azt mondja,

Gustav bárkin kifog, de aztán becsukta. Hadd jöjjön rá Agatha maga.

Agatha elment a hasznos kis noteszéért, majd megint leült. – Bizonyára torkig van már a kérdésekkel, Deborah. De menjünk át az egészen még egyszer.

Deborah halk, elcsigázott hangon írta le, hogy kezdett el Jessica dolgozni az iskolában, hogy vette át az uralmat a túrázók fölött, mennyire csodálták mind, amíg a Sir Charles udvarias levelére adott válasza túl nem ment minden határon, és testületileg úgy nem döntöttek, hogy elégük van Jessica zsarnokoskodásából. Elmesélte a többiek vallomását is, legalábbis annyit, amennyit kiszedett belőlük, amíg a bálteremben várakoztak.

– Tehát a pincéreket leszámítva senkinek sincs alibije?

– Ha tudtuk volna, hogy szombat délután gyilkosság történik, bizonyosra veszem, hogy mind gondoskodtunk volna alibiről – jegyezte meg nála ritkán tapasztalható harciassággal Deborah.

– Rendben van. De lássuk ezt a Gustavot. Hova valósi? A neve németes. Mi a vezetékneve?

– Nem tudom – felelte Deborah. – A rendőrség biztosan kiderítette már.

– Volt ott egy kínainak látszó nyomozó?

– Igen. Jelen volt a kihallgatásokon.

Bill Wong, gondolta Agatha. Elő kell valahogy kerítenem.

Még feltett néhány kérdést Deborah-nak, aztán azt mondta, másnap találkozni. A lány leírta, hogy jut el Barfield House-hoz.

Amint elhajtottak a vendégei, ismét csengettek. Agatha

megigazgatta a frizuráját az előszobai tükör előtt. Csakis James lehet, gondolta. Megengesztelődik, és megbocsát a korábbi udvariatlanságáért. Ilyen izgalmas híreket képtelen lenne magában tartani. De az ajtó előtt Bill Wongot találta. A beléhasító csalódottságot rögtön a gondolat követte, hogy pontosan az áll itt, akinek a legjobban kell örülnie.

– Jöjjön be – invitálta Agatha. – Hogy alakul a túrázó esete?

– Nocsak, erről meg honnét tud?

– Onnan, hogy felkértek a nyomozásra! – vezette át a házon Agatha a barátságos konyhába, és közben átfutott a fején, hogy mostanában szinte soha nem használja a nappaliját.

– Kicsoda?

– Deborah Camden.

– És mi az ördögért magát kérte fel?

– Miért ne? – húzta fel az orrát Agatha. – Mrs. Mason unokahúga, és a nagynénjétől hallott a faluban végzett nyomozásaimról.

– Mit tud, amit a rendőrség nem?

– Először is meghívtak Sir Charles Fraithhez ebédre. Holnap délben. Egyszerűbb megtudni, milyen rugóra jár valaki, ha társaságban találkozunk vele.

– Lehet. De Agatha, magának megvan az a tulajdonsága, hogy ajtóstul rohan a házba. Észbe sem kapunk, és a gyilkos már maga után rohangál egy ásóval.

– Honnan származott az ásó?

– Egy mezőgazdasági munkás, Joseph Noakes hagyta ott. Az, aki látta Sir Charlest Jessicával veszekedni.

Faragatlan, kihívó viselkedésű fickó. Egy árok eltömődött, és azt az utasítást kapta, hogy tisztítsa ki. Egy nappal korábban, vagyis pénteken visszafelé sétált onnan, és nem volt kedve tovább cipelni az ásót, így ott hagyta a repce között a szántóföld szélén. A repcében két ösvény is volt azon a feldúlt csapáson kívül, ami Jessica után maradt. Az egyik a ház felé vezetett, és szerintünk Sir Charles hagyta, a másik a repceföld szélét kötötte össze azzal a hellyel, ahol Jessicát leütötték. Nem találtunk lábnyomokat, csak letaposott virágokat.

– És ez a Gustav miféle ember? – kíváncsiskodott Agatha.

– Magyar anya, angol apa. Az ötvenes években került ide, tizenöt évesen konyhai kiségitőként kezdett el dolgozni a Clarence House-ban, majd Drent márkinál inas lett, aztán sofőrként, végül komornyikként dolgozott, és így került az öreghez, a néhai Sir Charleshoz komornyiknak. Ő három éve halt meg. Gustav ötvenkét éves. Feddhetetlen az előélete.

– Mindig azt hittem, a komornyikok idős emberek.

– Azok, akik manapság még szolgálatban állnak, valóban azok. Mint hivatás megszűnt. Gustav is inkább háziszolga, mint komornyik. Sosem volt nő.

– Homoszexuális?

– Nem hiszem. Nem minden nőtlen férfi az. Itt vagyok például én. – A mosolytól ráncba szaladt a bőre a szeme körül. – Vagy a szomszédban a szíve csücske, James. Neki már mesélt erről?

– Még nem – felelte Agatha, akinek semmi kedve sem

volt Billnek elárulni, milyen kurtán-furcsán bánt vele James.
– Nem tanácsolja, hogy ne üssem bele az orromat, ahogy máskor szokta?

– Ezúttal nem. Kétlem, hogy egy ártalmatlan ebéd veszélybe sodorná. De holnap este majd benézek magához. Mi több, kíváncsian várom, mi a véleménye Sir Charlesról és Gustavról. Deborah-t milyennek látta?

– Jelentéktelen kislány. Nem valami erős jellem. A fejébe szállt, hogy Sir Charles randevúra hívta. Könnyen kerül határozottabb egyéniségek hatása alá. Azt hiszem, nem osztotta Jessica szélsőséges politikai nézeteit. Csak hozzácsapódott a keményebb nőhöz.

– Lehet. Majd úgyis elmondja, mire jutott.

MÁSNAP A LOGIKA ÉS AZ ÉRZELMEK csatája dült Agatha keblében. Az érzelmek győztek. Citerázott a gondolatra, hogy egy baronettel ebédel. A logika az arcába üvöltötte, hogy Sir Charles egyszerűen csak egy baronet, aki egy viktoriánus udvarházban lakik, amit az útikönyvek „építészetileg jelentéktelennek” aposztrofálnak. De a régi Agatha, a birminghami nyomornegyed lakója reszketett, mint a nyárfalevél.

Bár órákon át próbálgatott, hogy kiválassza a legmegfelelőbb öltözéket, a végén mégis negyedórával előbb ért Sir Charles felhajtójához. Kénytelen volt az út szélén parkolni. Rágyújtott egy cigarettára, és az arcát nézegette a visszapillantó tükörben. Apró ráncokat látott az ajka fölött. Ránctalanító krémet kell használnom, gondolta. Cigarettázott, idegeskedett és tépelődött, míg rá nem

pillantott az órájára, és észre nem vette, hogy eltelt a negyedóra. Kipirultan, zakatoló szívvel hajtott fel a házhoz.

Lehet, hogy a szakértők „építészetileg jelentéktelennek” ítélték Barfield House-t, de ettől függetlenül *nagy* volt, hatalmas, lenyűgöző építmény.

Deborah kocsija állt meg az övé mögött, és Agatha még ennek a csekély támogatásnak is örült. Odament a lányhoz, és együtt álltak a küszöbön, amikor Deborah megnyomta a csengőt. Agatha blúzt, szoknyát és báránygyapjú kardigánt viselt. Deborah-n halványkék műszálas nadrágkosztüm volt kis fehér blúzzal, amitől még fakóbbnak tűnt, mint máskor.

Gustav nyitott ajtót. Fekete szemét rájuk szegezte, és egy szemvillanással felmérte az öltözküket, de ennyi is elég volt, hogy a két nőt porig alázza. Mintha fekete szemével azt mondta volna: „Hogy nekem ilyeneknek kelljen ajtót nyitnom!”

– Sir Charles a szalonban tartózkodik – közölte, és a kongó előcsarnokon át odavezette őket.

A két nő belépett. Sir Charles felállt, hogy üdvözölje őket. A kandalló mellett egy hervadt, idős hölgy ült. Sir Charles úgy mutatta be, mint Mrs. Tassyt, a nagynénjét.

– Á, szóval ön a detektív! – kiáltotta Sir Charles a bemutatkozások után szívélyes hangon. – Magával hozta a nagyítóját és az ujjlenyomat-vételhez szükséges port?

Együgyű bolond, gondolta Agatha leereszkedően, és enyhült elviselhetetlen feszültsége.

– Raisin – tűnődött Mrs. Tassy magas, fojtott hangon. – Talán a sussexi Raisinek közül?

– Aligha – hallatszott Gustav hangja a szoba sarkából.

Mrs. Tassy feltette a szemüvegét, és Agathára meredt. – Valóban nem – jegyezte meg. – Mikor eszünk, Gustav?

– Amikor csak óhajtja.

Mrs. Tassy felállt. Meghökkenően hórihorgas nő volt. Legalább két méterrel tornyosult Agatha fölé. – Helyes – mondta keresetlenül. – Unatkozom.

– Nem unatkozol majd, amikor Mrs. Raisin keresztkérdésekkel bombáz minket, erős lámpával az arcunkba világít és a jó öreg gumibotot beveti! – kedélyeskedett Sir Charles. – Jöjjön csak, Deborah. Magára fér egy kis hizlalás.

Deborah kacarászott, Agatha pedig legszívesebben elmenekült volna. Évek óta nem érezte magát ilyen gyávának és alkalmatlannak. Vad harag söpört végig rajta. Kik ezek, és mégis, mi a francot képzelnek magukról?

– Az isten szerelmére! – kiáltott fel Sir Charles, amikor az ebédlőben a hosszú asztal mellé telepedtek. – Minek az ezüst étkészlet? Nincs is annyi fogás!

Gustav nem szólt egy kukkot sem. Bort töltött. Felszolgáltatta a levest. Agathának olyan érzése támadt, hogy a fickó reménykedik, hátha az ezüst étkészlettel ráhozza a frászt. De honnan ismerhette? Biztos inkább a kis Deborah a célpontja, gondolta.

Mrs. Tassy Agathára szegezte fakó tekintetét. – Ha az unokaöcsém alkalmazza magát, milyen honoráriumot kér?

– Nem gondoltam, hogy bármit is kérek – felelte Agatha.

– Amatőr – jegyezte meg Gustav félhangosan a tálaló mellől.

Agatha megpenderült. – Elég a szarakodásból, maga

pimasz pöcs! – süvöltötte.

– Attól tartok, nagyon kellemetlen nyarunk lesz – szólalt meg Mrs. Tassy az Agatha kitörését követő rövid, döbrent csendben. Agatha igyekezett megőrizni a nyugalma, de érezte, ahogy a nyakáról a csúf vörösség felkúszik az arcára. – A minap azt olvastam az újságban, hogy a Fülöp-szigeteki vulkánkitöréshez van köze. Állítólag ennek köszönhető az európai rossz nyarak.

– Megakadályozza, hogy maguk, harcias túrázók más földbirtokosokat is ijesztgessenek – mosolygott gyengéden Deborah-ra Sir Charles.

– Ne mondja, hogy maga is azok közé tartozik! – nézett kíváncsian Mrs. Tassy Deborah-ra. – Legyen óvatos! Igazán nem akarhatja, hogy megöljék.

Gustav gyakorlottan elvette az üres levesestányérokat. Agatha a tányérja melletti késekkel és villákkal játszott. Gustav kis sóhaj kíséretében visszatette őket a helyükre. Sajtmártásban tálalt halat tettek eléjük. – Büszkévé tesz minket, Gustav – jegyezte meg Sir Charles. – De túlzottan bőséges és formális ételsort tálal fel, nem? Talán meghittebben étkezhettünk volna, ha a konyhában bekapunk egy kis hideg pástétomot.

Gustav válasz helyett felvonta kifejező szemöldökét, és ismét a tálalóhoz vonult.

Agathának keskeny gyöngysor lógott a nyakában. – Valódi? – érdeklődött Mrs. Tassy.

– Nem – válaszolta Gustav.

Agatha igyekezett felébreszteni magában a harci szellemet. – Manapság már senki sem hord valódi

gyöngysort – jelentette ki. A fülében csengtek a veszélyes birminghami nazális magánhangzók, ahogy bekúsztak a beszédébe.

– Én igen – mondta Mrs. Tassy, és ezzel le is zárták a témát.

– Akkor hát hogyan szándékozik hozzáfogni a nyomozáshoz? – kérdezte Sir Charles.

– Szeretném látni a szántóföldet, ahol elkövették a gyilkosságot – válaszolta Agatha, majd úgy döntött, támadásba lendül. – Miért mondta a rendőröknek, hogy Londonban járt a gyilkosság napján?

– Mert nem akartam, hogy engem vádoljanak – közölte türelmesen Sir Charles.

– Pánikba esett?

Sir Charles rászzegezett tekintete hirtelen élénk és intelligens lett. – Nem – válaszolta. – Egyszerre elegendő volt, hogy bármi közöm legyen a nagy hűhóhoz és kellemetlenséghez. Igazán nem hittem, hogy bárki meglátott azzal a Jessicával veszekedni.

– És min veszekedtek?

– Kétségkívül azon, hogy fel-le ugrált a szántóföldön, és tönkretette a vetést. Egy csomó sületlenséget beszélt arról, hogy felfuvalkodott kapitalista vagyok. Azóta, hogy Cambridge-ben, az egyetemi kollégiumomban elmentem a diákszervezet gyűlésére, még nem hallottam ennyi közhelyet. Mondtam, hogy duguljon el, azzal otthagytam. Amikor visszanéztem, ott állt, és sértéseket vágott a fejemhez. Gondoltam, kihívom a rendőrséget, de aztán torkig voltam az egésszel. Füttyülni szoktam arra, amiből

elegem van. A rendőrség persze engem akar megvádolni a nyomozás akadályozásával. Micsoda macera!

– De sejthette, hogy rá fognak jönni – erősködött Agatha.

– Ugyan miért? – kérdezte leplezetlen meglepődéssel Sir Charles. – Nem tudtam, hogy Noakes ennyire utál. A birtokon dolgozó többi munkásnak eszébe sem jutott volna bármit is mondani.

– Az ostoba barma! Valószínűleg ő ölte meg – vélte Gustav.

– Az tetszene – töprengett fennhangon Mrs. Tassy.

– Egybevágna az elképzelésükkel – csattant fel Agatha.

– Repesnének, ha az egyik munkásuk lenne a gyilkos.

– Ha tudtam volna, hogy ilyen undok lesz – vetette hátra szőke haját Deborah –, sosem kérem fel.

– Töltsön még bort, Gustav! – parancsolta Sir Charles. – Tudja, Mrs. Raisin, igazán nem fogadhatok fel valakit, hogy segítsen nekem, aki ennyire elfogult.

– Nem vagyok elfogult! – tiltakozott Agatha. – Pusztán annyit mondtam...

– Ó, marhasült! – kiáltott fel Mrs. Tassy. – Elkényeztet minket, Gustav.

És Agathának már semmi más nem jutott az eszébe. Padlóra került. Irigyelte Deborah-t, aki boldogan csacsogott Sir Charlesszal filmekről, könyvekről. A rettenetes ebéd végre lezajlott. Agatha pityókásan és nyomorúságos lelkiállapotban ment ki a kocsijához, és egyre az járt a fejében, hogy már egy szóval sem említették, hogy igényt tartanak a szolgálataira.

– Nem kellene részegen vezetnie – mondta búcsúzólul

Gustav.

Agatha lassan hazahajtott, de azért nem annyira lassan, hogy a még mindig a repceföldön keresgélő rendőröknek szemet szúrjon az araszolása.

Amint hazaért, felhajtott többcsészényi feketét, és elkeseredetten meredt a konyhafalra, majd átment a nappalijába, és eredménytelenül keresgélt valami tévéműsört, ami elterelné a figyelmét a szegényéről. Mi a csuda ütött bele? Ó, Agatha Raisin, a Claridgestől a Ritzig minden főpincér réme atomjaira hullott egy vidéki úriházból elköltött nagyképű és mesterkéltséggel ebédeltől?

A kávétól és a boldogtalanságtól kijózanodva ment ajtót nyitni, amikor megszólalt a csengő. Bill Wong érkezett. – Hogy ment? – kérdezte.

– Jöjjön be – hívta Agatha. – Előbukkant a nap, a változatosság kedvéért kiülünk a kertbe. – Főzött friss kávé, és kivitt két bögrével a kerti asztalra.

– Gyönyörűek a virágai – csodálta Bill a ragyogó színekben pompázó kertet.

– Hála a szomszédoknak – meredt dühösen Agatha a kávéjára.

– De mi a baj? – tudakolta Bill.

– Azt hiszem, ő tette. – Bill úgy vélte, Agatha hangja kifejezetten ingerült. – Sir Charles és az inasa.

Bill hátradőlt a székében, és mandulavágású szemét Agatha duzzogó arcára szegezte.

– Nem vall magára, Agatha. Sir Charles lekezelően bánt magával?

– Nem – motyogta Agatha. – Szerintem ostoba és

idétlen. Hazudott, hogy nem volt otthon szombaton, és azt hiszem...

Élesen felsivített az ajtócsengő a ház elején. Amikor kinyitotta az ajtót, Agatha felbámult James Lacey magas alakjára.

– Tegnap udvariatlanul bántam magával, Agatha – szabadkozott. – Azt képzeltem, jól halad az írás, de később rájöttem, hogy hülyeséget írtam.

Egyetlen megdicsőült pillanat, ami eltörölte a nap minden megaláztatását. Agatha behívta Jamest, és kávéval kínálta.

– Ezen a túrázóügynön dolgozik? – kérdezte Billtől James, miközben elhelyezkedett a székén.

– Igen, és Agatha is, vagy legalábbis dolgozott – válaszolta Bill. – Az ügyben szereplő egyik lány, Deborah Camden beszervezte Agathát, hogy segítsen Sir Charles Fraithnek, de Agatha alaposan lelombozva jött haza, és nem nagyon akarja elmondani, mi sikerült félre.

– A Fraithek furcsa egy család – nyújtotta ki hosszú lábát James. – Szóval mi bosszantotta fel, Agatha?

– Az az istenverte inas, Gustav – felelte kimerülten Agatha. – Bosszút forralt ellenem, és felzaklatott.

Rövid ideig csend volt, mialatt a két férfi azon merengett, hogy viselkedhet egy zaklatott Agatha.

– Az a benyomásom, Sir Charles arra az elhatározásra jutott, hogy mégsem akarja igénybe venni a szolgálatait, Agatha. Mit mondott, amivel elriasztotta... amennyiben legalább egy az eszébe jut – tette hozzá James, arra utalva, hogy Agatha bizonyára sértések sorát vágta a baronet fejéhez.

– Van egy furcsa nagynénje, aki azt mondta, jó lenne, ha a munkásukról, Noakesről kiderülne, hogy ő a gyilkos, mire én valami olyasmit mondtam, hogy az ilyesféle embereknek, mint ők, nagyon is inyükre van, ha a fizetett alkalmazott követi el a tettet. Sir Charles kijelentette, hogy elfogult vagyok.

James felkacagott. – Szegény, jó öreg Agatha! Ez a Gustav nem semmi lehet, hogy kiborította magát. Futólag ismerem Sir Charlest. Egy fiatal barátom barátja. Nem szabad felhagynia a nyomozómunkával, Agatha! Beszélek Sir Charlesszal. Ha megengedi, a telefonjáról hívnám.

– Ha vissza akar venni, elkísér? – kérdezte Agatha.

James lenézett rá. Vidáman csillogott a szeme. – Miért is ne?

– Szóval miért gondolja, hogy Sir Charles és Gustav ölték meg? – kérdezte Bill, amikor James eltűnt a házban.

– Ó, csak tréfáltam – mormolta Agatha. Ha James sikerrel jár, akkor megint együtt nyomozhatnak, és az a pöcs Gustav mehet a pokolba.

James a telefonhoz kérte Sir Charlest. – Hallom, hogy egy barátom, Agatha Raisin magánál ebédelt – mondta, miután bemutatkozott.

– Ja, ő! Az a kis túrázó, Deborah Camden, biztos látta a nevét ezzel az ügygel kapcsolatban az újságokban, azt állította, hogy ez a maga ismerőse, Mrs. Raisin valóságos varázsló, de szerintem csak egy szörnyen furcsa, nagyon sértődékeny teremtés.

– Megvannak a maga módszerei, Watson – nevetett James. – De istenemre, rendkívül eredményes! Tudja,

hogy kezdett el nyomozni? Amikor ideköltözött a faluba, úgy akart nevet szerezni magának, hogy megnyeri a pitesütő versenyt. Vett egy pitét Londonban, és a sajátjaként próbálta elsütni. Az egyik bíró meghalt, miután megkóstolta, ezért Agathának ki kellett derítenie, ki mérgezte meg.

Sir Charles elismerően kuncogott. – Nem semmi személyiségnek hangzik.

– Mi több, Agathával együtt dolgoztunk néhány más ügyön is. Ne utasítsa el. Nagyon jó.

– Még egyszer megpróbálom. – Sir Charles hangja hirtelen fáradtnak tűnt. – Jöjjenek fel mindketten egy italra, helyes?

– Rendben van – mondta James. – Hányra? Hat körül?

– Várom magukat.

James diadalmasan ment vissza a kertbe. – Visszakerült a pikszisbe, Agatha – jelentette ki. – Hatra meghívtak egy italra Barfield House-ba.

– Micsoda? Ma este? Az ebéd óta még alig józanodtam ki!

– Akkor igyon ásványvizet.

James Billre pillantott. – Miért nem részesülünk szigorú feddésben, hogy ne üssük bele az orrunkat?

– Mert a rendőrség értetlenül áll az eset előtt – vigyorodott el Bill. – Kétlem, hogy egy Sir Charles Fraithszel megivott ital bajba sodorná magukat. Aligha csempész bele mérget, amikor amúgy is ő áll a gyanúsítottak élén.

Agatha az órájára pillantott. – Öt óra! – kiáltott fel. –

Megyek, és rendbe hozom magam. – Félénken pillantott Jamesre. – Mit vegyek fel?

– Nem tudom – felelte James. – Üzleti ügyben megyünk, tehát bármilyen kényelmes holmit felvehet. Én vezetek.

MERŐBEN MÁSAGATHA hajtott fel James mellett az autóban Barfield House-hoz. Jamesszelfelvértézettnek érezte magát. Eleinte elpróbálta magában, hogy magyarazza meg a kifakadását, de aztán úgy döntött, a méltóságteljes hallgatás célravezetőbb taktika.

Gustav nyitott ajtót. Végigjáratta a tekintetét Agathán, amitől Agatha úgy érezte, hogy az egyszerű zöld gyapjúruha egyáltalán nem alkalomhoz illő, majd bevezette őket a szalonba.

Sir Charles odabiccentett Agathának, és lelkesen üdvözölte Jamest.

Gustav felszolgált az italokat – Agatha ragaszkodott az ásványvízhez –, majd Sir Charles szólalt meg. – Úgy látszik, rossz volt a kezdet – fordult Agathához.

– Ha engem kérdez, csak az időt pocsékolja – jegyezte meg Gustav a faburkolatos fal felé fordulva.

James felkapta a fejét. – Hagyjon magunkra, Gustav – szólt rá élesen az inasra. – Fontos megbeszélésünk lesz, ne szakítsa félbe a pimasz megjegyzéseivel.

Gustav Sir Charlesra nézett, aki bólintott, mire az inas távozott.

– Hogy bírja elviselni ezt az embert? – kérdezte James.

– Mi a gond vele?

– Híres a szemtelenségéről.

– *Nekem* nem tűnt fel, és mivel az én emberem, a francba is, semmi köze hozzá.

– A maga baja – vonta meg a vállát James. – És most mesélje el, hogy került ebbe a kalamajkába.

Agatha, aki végre el mert engedni magát – hisz végtére is ez csak egy ház volt, és Sir Charles is csak egy ember –, mindazonáltal alaposan tanulmányozta a baronetet, míg az beszélt.

Most, hogy Agatha sem Sir Charlest, sem a környezetét nem találta fenyegetőnek, minden nagyon hihetőnek hangzott. Sir Charles hosszan ecsetelte, hogyan jelentette Gustav, aki az intéző házából tért vissza, hogy látta Jessicát a szántóföldön. Sir Charles bízott benne, hogy le tudja a nőt csillapítani, ezért a repceföldön át elébe ment. Honnan tudta, hogy kicsoda? Deborah pontosan leírta. Amikor meglátta, hogy a nagy bakancsában ugrál és letapossa a vetést, elszakadt nála a cérna. Ostoba kislánynak nevezte, és ez láthatóan Jessica agyára ment, mesélte Sir Charles az emlék hatására nyilvánvaló elégedettséggel. Megfenyegette valami módon?

Sir Charles először látszott zavartnak. – Olyan pökhendi és visszataszító volt, hogy azt mondtam, hozom a puskámat, és lelövöm, ha nem takarodik a földemről. Ezt nem mondtam el a rendőröknek.

– Miért hazudott? Miért állította, hogy Londonban járt? – kérdezte James.

– Barfieldben nagyon összetartó közösséget alkotunk; az intézők, a munkások, a földeken dolgozók – arról a borzalmas Noakesről fogalmam sem volt, nemrégiben

vették fel –, én pedig nem közöltem velük semmit, csak arra számítottam, hogy nem térnek el a mesémtől.

– Kicsit naiv hozzáállás – vélekedett James.

– Most valóban annak tűnik. De nagy bajba kerültem, és a rendőrség engem pécézett ki, nem teszik a dolgukat, azaz nem kerítik kézre az igazi tettest. Azon gondolkodtam – dőlt hátra a füles karosszékében, és a mellkasára téve a poharát, két kezébe fogta –, hogy lám, milyen jóindulatú fickó vagyok, mégis hogy kihozott a sodromból. Szerintem a szeretője, az a hogyishívják nyírta ki. Egyébként hogy tudnak kideríteni bármit is, amit a rendőrség nem?

– Először is – szólalt meg most első ízben Agatha – Jamesszel Dembleybe költözünk, kiveszünk egy lakást, férjnek és feleségnek adjuk ki magunkat, és csatlakozunk a Dembley Túrázókhoz. Nincs ennél jobb módja, hogy megismerjük őket.

Jamesen a rémület jelei látszottak, de Sir Charles lelkesen üdvözölte az ötletet.

– Milyen remek gondolat! Van is néhány öröklakásom Dembleyben, és azt hiszem, most meg is ürült egy bútorozott lakás. Várjanak csak itt. Felhívom az emberemet, és utánaézek. – És ezzel kiment a szobából.

– Agatha – kezdte James –, előbb megkérdezhetett volna, hogy van-e időm Dembleybe költözni, és szeretném-e kiadni magam a férjének!

– Ha nem akarja, ne tegye – válaszolta Agatha.

– Ezt nem mondtam – tiltakozott James. – Csak éppen ez nagy horderejű döntés.

Agatha próbálta megőrizni a nyugalmát. – Ahogy az

előbb is mondtam – jelentette ki olyan higgadtan, ahogy csak tellett tőle –, felkészültem rá, hogy egyedül is nekivágjak.

Sir Charles jött vissza.

– Akkor hát minden sínen van. A Sheep Streeten, Dembley kellős közepén van egy átkozottul szép kis lakás. Amint kívánják, beköltözhetnek.

Kis csend támadt. Agatha visszafojtott lélegzettel várt.

– Rendben van – hagyta végül jóvá James. – Amúgy sem haladok az írással.

– Mit ír? – kérdezte Sir Charles.

– Hadtörténeti munkát.

– Melyik időszakról?

– A napóleoni háborúkról.

– Az apám nagy történelemrajongó volt. Gustav sok könyvét vitte fel valamelyik padlásra. Nem akar szétnézni köztük?

– Dehogynem, boldogan! – ragyogott fel James szeme.

– Felkísérem. Itt akar maradni, Mrs. Raisin?

De Agathát megrémítette a gondolat, hogy olyan szobában kell maradnia, ahova Gustav beléphet, így csatlakozott hozzájuk.

Végül James és Agatha elhajtottak; James az ócska könyveket szorongatta, Agatha pedig igyekezett a füle mellett elereszteni James lelkes ömlengését a „talált kincseiről” és arról, mennyire várja már, hogy ismét munkához lásson.

Az asszony arra gondolt, hogy rövid ideig, ha csak névben is, de Mrs. Lacey lesz.

És ki tudja, milyen örömhöz vezet ez majd!

– FURCSA PÁR – jegyezte meg Jeffrey Benson egy héttel később, a Dembley Túrázók heti gyűlése után. Egy bizonyos Mr. és Mrs. Laceyre célzott, akik váratlanul bukkantak fel, és kijelentették, hogy szeretnének csatlakozni a túraegyesülethez. Jeffrey a többiekkel ebédelt a Szőlőfűrtben; a társaság hangulata kevésbé volt feszült, mint az elmúlt napokban. Kezdték hozzászokni a rendőrség gyakori kérdéseihez, a múltjukban vájkáláshoz. Kelvin úszott a boldogságban, hogy a rendőrök végül is nem jöttek rá, hogy Jessica járt nála, és a látogatását követő veszekedésről sem tudtak, Jeffrey pedig lassanként megnyugodott, hogy bizonyos íreknek adott szállásról egy szót sem hallott.

– Burzsoák – jellemezte őket Alice, és hatalmas hátsóját eligazította az álközépkori széken a söröző elegánsabb részén. – Tele vannak pénzzel. A nőnél Gucci táska volt.

– Egy kicsit közönséges – jegyezte meg Deborah, aki a Sir Charlestól kapott meleg hangú telefonhívásoknak köszönhetően titkon az arisztokrácia témájában szaktekintélynek kezdte érezni magát. – De a férfival minden rendben – kuncogott. – Egészen vonzó.

– Szükségünk van-e rájuk a csapatunkba? – kérdezte Kelvin. – Nemigen tuggyuk megvíni a harcot két konzervatív pártival a sarkunkba'!

– Úgy érted, még mindig dühös földbirtokosokkal kell

szembeszállnunk, jöllehet Jessica halott? – feszengett Gemma.

– Miért ne? – háborodott fel Alice. – Jessica zsarnoki volt ugyan, de ha alaposabban megnézzük, helyes elveket vallott.

Deborah az előtte álló narancslébe bámult. Hirtelen rátört, hogy nem akar egy olyan egyesület tagja lenni, amelyik konfrontációkra vadászik. Igaz viszont, hogy a túrázók a barátságot és egy ügyet jelentenek. Mi lesz, ha Sir Charles nem telefonál többé, vagy nem akar vele találkozni? Akkor az egész egy nagy semmiért volt, ő meg ismét magára marad. Nehezebbre esett barátkozni, főleg ha a csendesebb, félénkebb, hozzá hasonló tanárokat nézte, akik nem voltak elég feltűnőek.

Peter Hatfield és Terry Brice váratlanul Gemma védelmére keltek. – Gemma vall helyes elveket – jelentette ki Terry. – Kellemes kirándulásokat tehetnénk...

– Kellemes kirándulásokat – visszhangozta panaszosan Peter.

– ...ha megelégednénk azzal, hogy élvezzük a vidéket.

Jeffrey nyújtózkodott és ásított. – A mostani szombat elég enyhének ígérkezik. Az egyik könyvben említenek egy szép sétautat. Jórészt megművelt földeket érint, és a könyv szerint jól ellátták útjelző táblákkal.

– Melyik évben adták ki a könyvet? – kérdezte gyanakodva Alice.

– Az ezerkilencszázharmincas években. De az isten szerelmére, az ilyen kiadványok mindig naprakészek, különben nem árulnák őket. Hosszú kirándulás. Menjünk el

kocsival a kezdőpontig?

A többség mégis úgy döntött, hogy tisztességes túrázók lévén, végigyalogolják az egész utat. Megegyeztek, hogy a Szőlőfűrt előtt találkoznak szombat reggel kilenckor.

– Értesítenünk kell Laceyéket is – vetette fel Deborah.

– Hol laknak? – kérdezte Peter Hatfield.

– A Sheep Streeten van lakásuk – válaszolta Terry. – Itt – halászott elő egy noteszt a zsebéből. – Felírtam a telefonszámukat. Az a James Lacey olyan kedves volt hozzám. Majd én felhívom.

– Ahogy akarod – durcáskodott Peter.

A NAP FOLYAMÁNAGATHA fogadta a hívást. Leírta, hol találkoznak, majd boldogan folytatta a főzést. Különleges vacsorával akart kedveskedni Jamesnek.

Eleinte csalódott volt, mert a lakás sokkal nagyobbnak bizonyult, mint várta: három hálószoba is volt benne. Agatha arról álmodozott, hogy csak egy lesz. James a padlón alszik majd az összehajtható ágyon. – Istenem, milyen kényelmetlen! – nyög majd fel. – Bárcsak én aludhatnék azon a puha franciaágyon! – Feküdjön ide mellém – búgná erre fátyolos hangon Agatha. James pedig mellé bújna, és akkor... akkor...

Ezzel szemben annyi történt, hogy James beköltözött az egyik hálószobába, Agatha a másikba, és köztük volt egy üres, harmadik helyiség. Az első napokban ráadásul ritkán látta Jamest, akinek folyton eszébe jutott valami, amit el kellett hoznia, és örökösen visszaroht Carselyba. De ma este végre együtt vacsoráznak!

Agatha készéltelt vett a Marks and Spencernél, kivette a fóliával letakart tartályokból, és mutatós tűzálló tálakba tette át, mintha ő főzte volna. Gyertyákat tett az asztalra. Lehet, hogy a gyertyafény banális, de jótékonyan elrejtí a ráncokat. Milyen bosszantó, hogy a középkorú férfiaknak nem kell nyugtalankodniuk a ráncaik miatt! Mindenesetre egyik sem aggódik. Agathának szép volt a melle, ezért pénzt áldozott egy mélyen kivágott selyemblúzra meg egy fekete selyemszoknyára, ami nagyon hízelgően mutatott még mindig kissé vaskos alakján.

Miközben addig tisztogatta a borospoharakat, amíg nem csillogtak, belehasított a bűntudat, hogy eddig nem végezte rendesen a munkáját, vagyis nem tudott meg mindent a túrázókról. James elment a helyi könyvtárba, hogy átnézze az angol sajtó cikkgyűjteményét, hátha ráakad valamire Greenham Commonról, ahol esetleg említik Jessicát. Neki, Agathának most Deborah-val vagy egy másik túrázóval kellene lennie, ahelyett hogy borospoharakat tisztogat és fantazizálásba merül. Csak ma este, egyezkedett magával. Holnap munkához lát.

JAMES KEZDETT BELEFÁRADNI az archivált cikkek közötti keresgélésbe. Megtalálta Jessica nevét; a lányt letartóztatták, miután Greenham Commonban elvágta a létesítményt körülvevő drótkerítést, de a felsorolt nők között nem akadt másik túrázó nevére. Korábban abban reménykedett, hogy ha valaki már Jessica múltjában is szerepet játszott, a cikkekben olyasmire akad, ami az illetőt a gyilkossághoz köti. Felsőhajtott. Vaktában vagdalkozik,

gondolta.

– Hamarosan zárunk – szólalt meg egy hang mellette.

Felpillantott: csinos, fiatal könyvtárosnő volt a hang tulajdonosa. Hosszú, egyenes szálú szőke haja és babaarca volt. Nagyon rövid, nagyon testhezálló szoknyát és magas sarkú cipőt viselt. Kitér a káosz, ha felmászik a létrára, gondolta James.

– Abba is hagyom – válaszolta. – Rám férne egy ital.

– Rám is – felelte a könyvtárosnő.

A meghívás szinte automatikusan következett. – Van kedve velem tartani? – kérdezte James.

A lány kezét nyújtott. – Mary Sprottnak hívnak.

– James Lacey vagyok. Hova szeretne beülni?

– Itt van mellettünk egy kocsma. Hozom a kabátomat.

James védelmében legyen mondva, hogy biztos hazament volna, ha Agatha megemlíti a különleges vacsorát és azt, hogy egy bizonyos időpontra hazavárja. De az utolsó mondatok, amiket Agathával váltott, valami „Akkor este találkozunk” típusú búcsúzás volt. Ezért átkísérte Maryt a kocsmába, miközben magában mulatva azon tűnődött, nem látszik-e vén, mocskos cukros bácsinak.

– Még nem láttam Dembleyben – kezdte Mary. – Új a városunkban?

– Nemrégiben érkeztem.

– Üzleti ügyben?

– Nem. Nyugdíjas vagyok.

Mary a szempilláit rezegtette. – De hiszen olyan fiatalos, nem hiszem, hogy már nyugdíjas!

– Köszönöm, nagyon kedves – felelte James. – Mit szeretne inni?

– Rumos kólát kérek – válaszolta Mary.

– Mindjárt jövök.

Miközben James a pultnál álldogált és az italokat várta, észrevette a túrázókat, akik a túlsó sarokban, egy kerek asztalt ültek körül. Odaintett nekik. Peter és Terry ernyedten felemelték a kezüket. A többiek csak bámultak. Ó, istenem, nem sokra megyünk ezzel a bagázssal, gondolta James, ha máris megutáltak minket. Ne vegyen nekik egy italt, hogy a kegyeikbe fogadják? Végül úgy döntött, nem vesz. Kezdte úgy érezni, hogy Agathával egy olyan nyomozással vesződnek, amit a rendőrség – irattár és számítógépes háttér birtokában – ezerszer jobban el tudna végezni. Ha Jessica ismerte valamelyiküket az előtt, hogy Dembleybe érkezett, a rendőrség hamar a nyomára bukkan.

Visszament Maryhez az italokkal, de látta, hogy a túrázók cinikus vidámsággal kísérik a tekintetükkel. Ekkor hasított bele a gondolat, hogy nős embernek hiszik.

– Kösz! – ömlengett Mary. Odahajolt Jameshez, és a fülébe súgta: – Látja azt a társaságot a másik asztalnál?

– Igen.

– Azok a túrázók. Benne volt az újságban. Egyiküket megölték.

– Ismeri őket? – firtatta James.

– Látásból néhányat. Eljárnak a könyvtárba. Fura népség. Kétlem, hogy bármelyikük is fürdeni szokott.

– Meséljen inkább magáról – kérte James. – Bizonyára

csodálatos munkája van. Egy könyvtárban dolgozhat, annyi könyv között...

– Ez is csak egy munka – vonta meg a vállát a lány. – Előbb-utóbb egyhangú lesz.

– Előfordul – bólintott James. A húszas évei elején járhat, gondolta. – Kik a kedvenc írói?

– Nem nagyon olvasok. Inkább tévét nézek.

James igyekezett leplezni a megdöbbenését. – De mi értelme könyvtárosnak menni, ha egyszer nem érdeklik a könyvek?

– Mami szerint jó állás – felelte Mary. – Úgy áll a dolog, hogy kitűnő a memóriám, ezért jó eredményeket értem el az iskolában. Mami azt mondta, hogy jobb egy könyvtárban, mint egy üzletben dolgozni. És olyan memóriával, mint az enyém, ügyesen is végzem a munkámat. Emlékszem, hogy mi hol van.

– De nem akad a látogatók között olyan, aki kikéri a tanácsát, hogy mit olvasson?

– Átírányítom őket az öreg Miss Briggshez. Ő mindent elolvas, de nem emlékszik, hol vannak a könyvek. Jó kis csapatot alkotunk.

– És mit szeretne csinálni? – kérdezte unatkozva James.

– Légiutas-kísérő szeretnék lenni. Bejárni a világot.

– Kér még egy italt?

– Igen. És farkaséhes vagyok.

James most először gondolt szorongva Agathára. – Főznek itt?

– Finom marhahúsos-vesés pitét készítenek.

– Rendben. Csak előbb telefonálnom kell. – James a

telefonhoz ment, és felhívta a lakást, de senki sem vette fel a kagylót. Agatha biztos elment valahova nyomozni. James visszament az asztalhoz. Végül is ehette valamit, utána megszabadul a kislánytól, és átül a túrázókhöz. Agatha biztosan ezt tenné.

– ÉN MONDOM, VALAMIT nem kerek a Lacey házaspárral kapcsolatban – dohogott Alice. – Először is ott ül azzal a könyvtároslánnyal, de mondok én még valamit! Szerintem a pasi nem látszik nőnek. Szerintetek nem a rendőrség próbál beszivárogni a csoportunkba, hogy kémkedjen utánunk?

– Á, nevetséges! – mondta Deborah, és váratlanul mehetnékje támadt. Lehet, hogy Charles keresi. Magában már mindig így emlegette, nem Sir Charlesként. A frászt hozta rá a „Lacey házaspár” taglalása. Mi lesz, ha az egyesület nekik támad, és bevallják, hogy ő csempészte a gonoszt a körükbe? A felső ajka fölött kiütközött a veríték. Kelvin lecsapott elé egy újabb italt, és Deborah némán felnyögött. Ha ezt megiszom, gondolta, már itt sem vagyok.

AGATHA A KÖNYVTÁR ELŐTT ÁLLT, de az ajtót bezárták éjszakára. Hova a pokolba ment James? Megfordult és körülnézett. Az út túloldalán egy kocsmá volt, a Szőlőfürt. Emlékezett, hogy itt kell találkozniuk szombaton a kirándulás előtt, majd arra a következtetésre jutott, hogy James talán betért egy italra.

Átment az úton a kocsmába, és benyitott. Az első, akit meglátott, James volt egy csinos kis szökével.

Marhahúsos-vesés pitét ettek. A szőke hátravetette a fejét, és azon kacagott, amit James mondott. Rövid szoknyája felcsúszott. Agatha agyát elöntötte a vér. Később bánatosan gondolt arra, hogy abban a pillanatban biztos megtébolyult. Mert egy szemvillanásnyi időre *tényleg* Mrs. Lacey lett.

– Mégis mit képzelsz, mit művelsz itt, James? – támadt Jamesnek harsányan. A kocsmában síri csend lett.

– Á, szervusz, kedvesem – üdvözölte lángoló arccal James. – A hölgy Miss Sprott, a könyvtárosnő. Miss Sprott, hadd mutassam be a feleségemet.

Agatha – aki eltökélte, hogy bosszút áll Jamesen, és a hosszú lábától a szőke hajáig Mary Sprott minden porcikáját gyűlölte – a fantázia világából merített ihletet.

– Elfeledkeztél az évfordulónkról? – esett neki Jamesnek. – Ünnepi vacsorát készítettem. Egész nap robotoltam, és mit találok itt? Undorító kocsmai kaját tömsz magadba egy ringyó társaságában!

– Kikérem magamnak, vén boszorkány! – sivította Mary. Agatha maciszeme Maryébe fúródott. – Tisztázzunk valamit, kedvesem. Az úr a férjem, és jobban teszed, ha leveszed róla a mocskos kis kezed.

Mary könnyekben tört ki, a padlón a széke mellé tett táskáját kereste, felkapta, és kiszaladt a kocsmából.

– Gyerünk innen – jelentette ki komor arccal James. – Egy szót se többet, Agatha. Szégyen, amit művelsz.

A túrázók leesett állal bámulták őket.

– Kutya legyek, ha ezek nem házások – jelentette ki Kelvin.

– Szegény faszi! – sajnálkozott Jeffrey. – Szombaton legyünk kedvesek hozzá.

Deborah megkönnyebbült kis sóhajjal, szabadkozva köszönt el a többiektől, csendesen kisurrant a kocsmából, és felhívta Sir Charlest.

AGATHA MÉG SOSEM LÁTTAJamest ilyen dühösnek. Hiába próbálta elmondani, hogy csak megjátszotta magát. – Most pedig pakolok, és itt sem vagyok! – őrzöngött James. – Nem tűröm az ilyen viselkedést!

Agatha nem talált szavakat, így némán követte a lakásba. Amikor beléptek, megszólalt a telefon. James vette fel a kagylót. Sir Charles Fraith hívta.

– Gratulálok Agatha Raisinnek a pompás alakításához! – kuncogott Sir Charles. – Igaza volt, aranyat ér ez a nő.

– Hogy érti ezt? – csattant fel éles hangon James.

– Most hívott Deborah – mesélte Sir Charles. – A túrázók arról beszélgettek a kocsmában, hogy maguk nem is házasok, hanem a rendőrség beépített kémei, ám ekkor megjelent a színen a mi Agathánk, és olyan dühös házastársi veszekedést rendezett, amelyet Deborah még életében nem látott. Csodát tett vele!

– Ó! – James elképedve oldalt pillantott Agathára. – Nem is fogtam fel... úgy értem, tényleg remekül csinálta.

– Hívjon, ha megtud valamit – mondta vidáman Sir Charles. – Még mindig én vagyok az első számú gyanúsított.

Amikor elköszönt tőle, James Agathához fordult, és megenyhült hangon szólalt meg. – Nagyon sajnálom,

Agatha. Nem lett volna szabad magába fojtanom a magyarázatot. Nem tudtam, hogy csak színjáték az egész. Most beszéltem Sir Charlesszal. Deborah elmesélte neki, hogy a túrázók nem hitték el, hogy férj és feleség vagyunk, és kezdték azt hinni, hogy a rendőrség épített be minket közéjük, de a maga jelenete után megnyugodtak, hogy azok vagyunk, akiknek mondjuk magunkat. Maga persze tudta ezt. Hagynom kellett volna, hogy elmagyarázza.

– Hát persze – mondta erőtlenül Agatha. – Felteszem, nem akar már vacsorázni.

– Éppen ellenkezőleg! – mondta vígan James. – Nem hagyott időt a kocsmában, így csak pár falatot ettem.

– Egy perc türelmet. – Agatha elrohant a fürdőszobába, ahol a szégyen és a megkönnyebbülés együttes hatására jól kisírta magát.

Miután felszolgáltatta a vacsorát, olyan józanul és higgadtan viselkedett, hogy James érdeklődése ismét a nyomozás felé fordult. Úgy döntöttek, hogy igyekeznek mindent megtudni a túrázók szomszédjaitól, hátha látták valamelyiküket Jessicával, vagy valamelyik esetleg veszekedett is vele.

James elvállalta Kelvint, Agatha pedig kijelentette, hogy ellenőrzi Deborah-t.

– Miért éppen őt? – lepődött meg James.

– Arra gondoltam, hogy azért veszi igénybe a segítségünket, hogy elterelje magáról a gyanút.

– Kicsit erőszakolt okoskodásnak tűnik, de azt hiszem, mindent meg kell próbálnunk.

DEBORAH KÉSŐ ESTEDembley főutcáján a Burger Kingben ült Sir Charles Fraithszel. A férfi hívta meg ilyen késői időpontra. Deborah körülnézett, és az előkelő éttermekre gondolt, ahol az emberek abban a reményben esznek, hogy a Charleshoz hasonlók mellett vacsorázhatnak.

De a férfi olyan érdeklődéssel hallgatta, amikor az iskolai munkájáról és a tanítványairól mesélt! – Fura társasággal jár össze – jegyezte meg aztán Sir Charles.

– A Dembley Túrázókra céloz? Lefoglal.

– Most szombaton is elmegy kirándulni?

– Igen. Szemmel kell tartanom a nyomozóinkat.

– Kár. A hétvégén vendégeim lesznek, és át akartam hívni.

Deborah a polisztirol poharából kilötytyintett egy kis kávé. A fenébe a túrázókkal! Mondja most azt, hogy a túrázók helyett elmegy hozzá? Vagy akkor túl készségesnek tűnne? Vagy...?

– Persze, ha estére végez, átjöhetne vacsorázni. – Deborah most eszmélt rá, hogy Charles ezt mondja.

– Hányra?

– Nyolc, fél kilencre.

– Nagyon köszi!

– Szívesen. Remélem, nem fog unatkozni. Jaj, de fáradt vagyok! Autóval jött?

– Nem. Pár lépésnyire lakom.

– Akkor hazakísérem.

Dembley ódon vásárváros volt, már nem büszkélkedhetett piaccal, de nyugalmas esténként még

mindig a múlt bája lengte körül. A karcsú boltívvel díszített vásárcsarnok és az óratorony épületében most egy olasz étterem és egy aukciós ház működött. A vele szembeni gyönyörű tizenhetedik századi ház egyik ablakában csiricsáré neonfény hirdetett egy kínai éttermet, ahonnan haza lehetett vinni az ételt. Üzletek betontömbjei takarták el a tizenharmadik századi templom elől a kilátást. Az utcasarkokon fakó képű tinédzserek támasztották a lámpaoszlopokat, és enerváltan, beszédjüket bőven megszórva trágárságokkal gúnyolódtak a világon.

Elmentek az egyik csoport előtt, mire egy sovány kamasz fiú odarikantott: – Betámasztasz neki ma este, fatikám?

Deborah döbbsen érezte, hogy Sir Charles megtorpan. – Miért mondtad? – fordult oda a tinédzserhez.

A fiú lesütötte a szemét. – Húzd el a bélést.

Sir Charles kíváncsian nézett rá, aztán Deborah-hoz fordult, és karon fogta. – A szegénységük nem anyagi jellegű, hanem szellemi. Egyetért velem?

Deborah lehajtott fejjel mormolta. – Ne is vegyen tudomást róluk. Kés is lehet náluk.

Sir Charles visszafordult. – Van késetek? – kérdezte.

Keresetlen, csaknem gyermeki kíváncsisága jobban zavarba ejtette a fiatalokat, mintha sértegette volna őket.

Magukban motyogva szívdtak fel a sarokról; továbbra is csoportba verődve, hiszen óvodás koruk óta megszokták, hogy bandába tömörülnek. Nem mertek elszakadni egymástól, és gyenge, sebezhető egyénekké válni.

– Itt lakom – állt meg Deborah egy sötét kapualj előtt, ami egy ruhaüzlet és egy italárubolt között volt. – Volna... lenne

kedved feljönni egy kávéra?

Deborah, aki lesütött szemmel állt, nem vette észre Sir Charles ragadozó pillantását. Nagyon tetszik, gondolta a férfi. Egészen más, mint azok, akikkel találkozgatni szoktam. A soványságában és a fehérségében van valami befolyásolható hajlékonyság és vonzerő. Sir Charles nem szokott hozzá a félénk nőkhöz, és Deborah újszerűen hatott rá. – Ma este nem – felelte. Két tenyere közé fogta a lány arcát, és szájon csókolta. – A szombati viszontlátásig. Akarod, hogy elküldjem érted Gustavot a kocsival?

– Nem! – kiáltott fel Deborah. – Vagyis hogy ismerem a járást.

– Ismered bizony. Viszlát.

Deborah felsietett a lépcsőn. A szíve vadul kalapált. Vacsoravendég lesz Barfield House-ban! Felhívta az anyját Stratford-upon-Avonban. Mrs. Camden elcsigázott, hervadt asszony volt, akit lestrapált, hogy annyi éven át gondoskodott Deborah-ról és a két bátyjáról, miután Mr. Camden nem sokkal Deborah születése után ismeretlen helyre távozott. Hallgatta a lánya izgatott hengegését, ahogy elújságolta, hogy vacsorára hívták meg Barfield House-ba.

– Okvetlen tiszta fehérműben menj – figyelmeztette Mrs. Camden. – Bármilyen megtörténhet.

Deborah tudta, hogy az anyja nem arra céloz, hogy a lánya készüljön fel egy buja éjszakára, hanem csupán annak a régi félelmének ad hangot, hogy baleset történik, és valamelyik gyermeke piszkos fehérműben kerül kórházba.

MÁSNAP REGGELAGATHA nem törte magát, nem rohant a konyhába, hogy összeüssön egy feleséghez illő reggelit. Az előző esti viselkedése elborzasztotta. Elhatározta, hogy visszahúzódik és higgadtan viselkedik. Lélekben tehát félretette korábbi terveit, hogy a sietve megvásárolt szaténköntösben és szexis hálóingben főzzön reggelit, és inkább megfürdött, egyszerű szoknyát, blúzt és kényelmes cipőt vett fel.

Amikor belépett a konyhába, James éppen tojást és szalonnát sütött. – Magának is készítek – szólta hátra a válla fölött. – Üljön le, és máris felszolgálom. A kancsóban kávé is van.

Agatha megpillantotta az asztal szélén heverő újságokat, és gyorsan átfutotta őket, de egyikben sem említették a túrázó meggyilkolását.

James tált Agathának, majd magának is, aztán sietve bekapta a reggelit, és kényelmesen nekilátott újságot olvasni. Agathának pedig volt ideje, hogy eltűnődjön, hogy valószínűleg sokkal inkább ez hasonlít a házasesetre, mint a vad fantáziálásai.

Agatha befejezte az evést, és betette a piszkos edényeket a mosogatógépbe. Nyomasztotta a lakás, bár nem kíméltek semmilyen költséget a berendezésénél. A londoni életére emlékeztette, amikor hagyta, hogy lakberendezők alakítsák ki az otthonát, és sosem engedte, hogy az az egyéniségét tükrözze. Hirtelen azt kívánta, bárcsak elhozta volna magával a macskáit. Ismét Doris Simpson gondjaira bízta őket. Lehet, hogy hazaugrik, és

idehozza őket. James biztos nem bánná.

– Mit csinál ma? – kérdezte végül James.

– Elmegyek oda, ahol Deborah lakik – válaszolta Agatha.

– Viszek egy csíptető táblát, és kérdezőbiztosnak adom ki magam.

– Jó ötlet. De nem gondolja, hogy könnyebb lenne Mrs.

Masont kifaggatni?

– Szeretném kideríteni, mit művelt Deborah a gyilkosság előtt. Mrs. Mason ezt nem tudja.

– De nem találják majd az emberek furcsának, hogy egy kérdezőbiztos Deborah Camden felől érdeklődik?

– Az én módszeremmel nem. Az ember egy terméket képvisel, és felveti, hogy valami díjat nyerhetnek. Behívják, megkínálnak teával, és ha már bent vagyok, beszélni kezdek a gyilkosságról.

James elgondolkodva nézett az asszonyra, mintha azon tanakodna magában, hogy Agatha olyan-e, akit idegenek behívják egy teára, de aztán így szólt: – Meglátom, mit tudok Kelvinről kideríteni. Kora este itt találkozunk, megbeszéljük, amit megtudtunk, aztán elmegyünk abba az étterembe, ahol Peter és Terry dolgoznak. – Újból az újságjába temetkezett, míg Agatha lázasan töprengett, mit vegyen fel a vacsorához.

Amikor látta, hogy Jamesből már egy szót sem húz ki, keresett egy csíptető írotáblát a holmija között, rácsíptetett több papírlapot, és elindult hazulról.

Amikor az üzletek között nyíló bejáráshoz ért, ahonnan a fenti lakásokba, köztük Deborah-éba lehetett jutni, Agatha az óvintézkedések előtti idők után sóvárgott, amikor az

ember még egyszerően csak benyitott egy kapun, és besétált. A csengők melletti neveket olvasta: D. Camden, Wotherspoon, Sprott – Agatha szeme összeszűkült – és Comfrey.

Némi habozás után megnyomta a „Wotherspoon” melletti csengőt. Kaputelefon nem volt. Fölberregett a kapunyitót, és Agatha gyorsan benyomta az ajtót, bement, és felkapaszkodott a csupasz, kopott falépcsőn. Botra támaszkodó idős férfi állt a lépcsőfordulóban, és mereven bámult Agathára, aki felé közeledett. – Nem ismerem magát – jelentette ki az öregúr. – Ha árul valamit, nem érdekel.

Agatha ragyogó mosolyt varázsolt az arcára, és elszántan folytatta az útját. – Piackutatást végzek az angolok teafogyasztási szokásairól. Csak egy pár percet rabolnék el az idejéből.

A férfinak szürke, nagyon tág pórusú arca, laza fogsora és keskeny fejére szálanként zsírosan tapadó haja volt. Szürke inget, szürke nadrágot és bolyhos, szilvakék, vadonatúj posztópapucsot viselt. Biztos egy unoka ajándéka, gondolta Agatha.

– Kérdések, kérdések – morogta az öregúr. – Nem akarok ostoba, se füle, se farka kérdésekre válaszolni.

– Tíz fontot fizetünk mindenkinek, aki a segítségünkre van – mondta vidáman és energikusan Agatha.

– Ó! – A morc öregúr rögtön megenyhült. – Jöjjön csak be. Éppen teázni készültem.

Agatha bement a gyéren bútorozott nappaliba. Az öregúrról volt egy fénykép: katonai egyenruhában ábrázolta

a II. világháborúban, még fiatalon. Nagyon jóképű volt. Az idő mindenkit elér, gondolta Agatha, és elfojtotta a borzongását. A másik fotó esküvői kép volt.

– A felesége? – kérdezte rámutatva Agatha.

– Igen. Tizenöt éve halt meg. Rákban. Furcsa – jegyezte meg Mr. Wotherspoon, és vizenyős szemmel a fényképre meredt. – Mindig azt képzeltem, hogy Madge temet el engem.

– Bizonyára hiányzik.

– Hogyan? Dehogy, vén boszorka volt.

Agatha pislogni kezdett, de tapintatosan nem tett megjegyzést. A férfi két kicsorbult bögrébe töltötte a fekete teát, a magáéba egy konzervből édesített sűrített tejet lötyintett, majd Agatháé fölé tartotta a konzervet. – Nem, nem – háritotta el sietve Agatha. – És most hadd tegyek fel néhány kérdést.

– Hol a pénz? – kérdezte az öregúr.

Agatha előhalászott egy tízfontost, és odaadta Mr. Wotherspoonnak. Ahogy leült az összekaristoltt asztal mellé, erős rumszag csapta meg.

Az öregúr közelebb húzódott, és bütykös kezét Agatha térdére tette. Agatha eltolta a kezét. – Csúnya ember – mondta pajkosan. Az öreg szemtelenül rábámult, és visszatette a kezét.

– Visszaveszem a pénzt, ha nem viselkedik rendesen – förmedt rá éles hangon Agatha. A férfi végre elvette a kezét.

Agatha feltett pár kérdést: rákérdezett a korára, munkájára, hogy milyen teát szeret, hány csészével iszik

meg, hol vásárolja és így tovább. Végül úgy érezte, elég jól eljátszotta a szerepét, és így szólt. – Szívesen innék még egy csészével, ha van ideje. Nem sok érdekes emberrel találkozom.

– Igaz. Kevés rendes ember maradt – felelte a férfi. Töltött még egy teát, aztán öreges visszaemlékezésekbe merült. A hangja úgy zümmögött a levegőtlen szobában, mint egy ablaknak verődő, csapdába esett légy.

– Á, a fiatalok manapság... – Amikor ezt kiejtette a száján, Agatha félbeszakította: – Ha már a fiatalokat emlegeti, itt ez a túrázó, akit meggyilkoltak. Az egyesület egyik tagja ebben a házban lakik.

– Az a vézna kis teremtés. Ő aztán nem gyilkolt meg senkit. Egy egérre se tudná a frászt hozni.

– Sok fiúja van?

Az öregúr előrehajolt, és rákacsintott. – Annak ugyan nem. Az egy homosapens.

Agatha feldolgozta a hallottakat, és sebtében, gondolatban lefordította.

– Úgy érti, homoszexuális? Vagyis lesbikus?

– Rajtakaptam őket, ahogy ölelkeznek. Tudja, láttam életem során egyet s mást. Emlékszem, amikor Tuniszban vótam...

– Hagyja csak Tuniszt – vágott a szavába Agatha. – Milyen párról beszél?

– Hát róla, Deborah-ról meg arról, akit megöltek. Átkarolták egymást.

– Hol történt ez?

– Kint a lépcsőházban.

– De sok nő öleli át egymást.

– De ők csókolóztak és nyögdecseltek is.

– Elmondta ezt a rendőröknek?

– Én ugyan nem. Nem vót idejük rám, bár mondtam, hogy öreg katona vagyok. Ők csak arra vótak kíváncsiak, hogy hallottam-e vagy láttam-e, hogy Jessicával veszekszik, én meg semmit se láttam. Többnyire elvagyok magamban.

– És mikor látta őket ölelkezni és csókolózni?

– Úgy egy hónapja. Én mondom, csuda, hova jut manapság a világ.

Agatha felállt. – Nagyon sokat segített, Mr. Wotherspoon.

– Nem marad egy kicsit? – Öreg szeméből magányosság sütött. – Locsoghatnánk.

Bár viszolygott az öregtől, Agatha mégis büntudatot érzett, amikor elindult az ajtó felé. Határozottan elköszönt, lement a lépcsőn, és kilépett a napsütötte utca szabadságába. Vajon James hogy boldogul, merült fel benne a kérdés.

JAMES SZÍVESEN KITALÁLT volna valamit, hogy ne olyan módszerrel kérdezze ki az embereket, mint Agatha. De végül úgy döntött, hogy kérdezőbiztosnak is kiadhatja magát, az is van olyan célravezető. Nem félt attól, hogy Kelvin észreveszi: a többiekhez hasonlóan ő is a munkahelyén volt.

Kelvin az iskola közelében, egy toronyházban lakott. Nyomasztó hely volt, szemét és satnya fű vette körül, a kevés, félig letarolt fa megviselten nyújtogatta megmaradt ágait az ég felé. A vandálok ténykedésének más nyomai is

voltak mindenfelé, a lift nem működött, és valószínűleg már egy ideje ilyen állapotban volt, mivel a kitett táblát régi falfirkák díszítették.

Kelvin a tizediken lakott. James úgy okoskodott, hogy a rendőrök biztosan kihallgatták a jobb és bal oldali szomszédot, és talán több sikerrel jár az alatta lakónál, mivel a hang lefelé terjed.

Az első lakásban kudarcot vallott, talán mert nem jutott eszébe Agatha pénzes trükkje. Azt mondta, felmérést készít arról, hogy leginkább milyen mosóport használnak Dembleyben. Egy mogorva képű asszony az orrára csapta az ajtót. Becsöngetett a következő lakásba, amiről felfelé hunyorogva megállapította, hogy közvetlen Kelvin lakása alatt lehet.

Nyúzott képű, harmincas asszony nyitott ajtót. Festett szőke haja pár centire lenőtt, kilátszott sötét hajtöve, erős sminkjét legalább egy napja kente fel.

– Ugye, nem a laktérhátralék miatt jött? – kérdezte idegesen a nő.

– Nem – válaszolta James. – Arról szeretném kérdezni, milyen mosóport használ.

Megkönnyebbült, amikor a nő a fejével a lakás felé intett. – Jöjjön be.

Átsétált a kicsi előszobán az olcsó bútorral zsúfolt nappaliba. A bútorok a szétesés határán voltak: a kanapét késsel felvágták, az egyik fotelnek hiányzott a karfája, az asztal úgy nézett ki, mintha nemrégiben fejszével hasogatták volna.

– A férjem – magyarázta a nő, amikor észrevette James

pillantását. – Az ital hatására rémesen szokott tombolni.

– És most hol van? – kérdezte idegesen James.

– Az építkezésen. Jöjjön be, kérem, a konyhába. Nem sok hasznomat fogja venni. Az első mosóport kapom fel, ami az ábécében a kezembe kerül.

James követte a nőt a kis konyhába, és elfordította a tekintetét a szétvert konyhabútorról, ami feltehetően szintén a távol levő férj részeg dühének esett áldozatul. A nő elővett egy mosóporos dobozt a mosogató alól, és feltartotta. – Ez jó lesz?

James tovább kérdezősködött – hányan vannak a családban, milyen gyakran mosnak és hasonlókat –, és gépiesen leírta a válaszokat, miközben azon törte a fejét, hogy terelje a beszélgetést a fent lakóra. – Bocsásson meg, hogy ilyen sok idejét elveszem – jegyezte meg udvariasan.

A nő kacéran rámosolygott. – Nem zavar. Nem sok emberrel találkozom. Kér egy teát?

– Igen – viszonzta a mosolyát James.

A pultnak dőlt, míg a nő bekapcsolta a vízforralót. Lenézett az ablakból. Lentről kisgyerekek éles kiáltásai hangzottak, akik egy macskát próbáltak elkapni, hogy megkínozhassák. A macskának sikerült elmenekülnie. A gyerekek összedugták a fejüket, mintha újabb borzalmakat terveznének, majd ordibálva elrohantak.

A nő kérdése rángatta ki merengéséből. – Régóta csinálja ezt?

– Nyugdijas vagyok. Évente párszor kisebb munkákat végzek a cégnek. Szabadúszóként. Nem vagyok

alkalmazásban.

Felforrnt a víz. A nő megtöltött egy kis teáskancsót, beletett hat teászacskót, a pléhtálcára tett egy üveg tejet, egy zacskó cukrot és két bögrét, majd bevitte a nappaliba.

Nagyon erős volt a tea. A nő hátradőlt a sok vihart látott kanapén, és keresztbe tette a lábát. Nagyon jó lába volt. Mi több, igazán csinos lány lehetett, gondolta James, mielőtt a házasság kiverte belőle a szuflát, ahogy alatta a kanapéból a párnázást.

– Volt egy kis izgalom errefelé – jegyezte meg James. Belekortyolt a teába, és igyekezett úrrá lenni az undorán.

– Hogy érti?

– Az egyik szomszédjuk, a skót nem a túraegyesület tagja?

– Ja, ő! – A nő hüvelykujjával a mennyezetre bökött. – Odafent lakik.

– Gyilkosnak néz ki?

– Annál elpuhultabb. Egyszer megpróbált kikezdeni velem. – Ismételten keresztbe tette a lábát, és megigazította a szoknyáját, hogy kivillanjon a piszkos csipkeszegély. – De engem nem érdekelt. Tudja, az a típus. Azt képzei, hogy buknak rá a nők. De szerintem fel sem áll neki.

– Talán elveti a sulykot – vélte James. – Ránézésre ezt nehéz megállapítani.

– De hallani lehet – kuncogott az asszony. – Hallotta volna, hogy dolgozik rajta az a nő.

– Kicsoda?

– Egy nő, aki fent volt nála.

– Mikor történt ez? – kérdezte éles hangon James.

– Nem'tom. Ja, az előtt a gyilkosság előtt pár nappal. Úgy éjfél körül. Az emberem már nem volt magánál, én meg arra gondoltam, micsoda élet, és hallgattam, ahogy fent nyikorog az ágy. Tudja, ezekben a lakásokban mindent hallani. Aztán hallottam, ahogy egymással ordítognak. Valaki ide-oda dübörgött odafent. Aztán lépteket hallottam, ahogy az ajtó felé haladnak. Majd' kifúrta az oldalamat a kíváncsiság, így gyorsan az ajtónkhoz siettem, és résnyire kinyitottam. Hallottam, hogy a nő azt kiabálja kint: „Fel sem tudod állítani, és tudod, miért? Mert valószínűleg titokban buzi vagy!”

– Láta a nőt?

– Nem.

– Kár.

– Miért?

– Érdekes lenne, hogy nem az a nő volt-e, akit meggyilkoltak.

A nőnek elkerekedett a szeme, aztán James elszörnyedve látta, hogy felugrik, odarohan hozzá, és az ölébe veti magát. – Jaj, de megijedtem! – susogta bele James hajába.

Jaj, Agatha, Agatha, gondolta kétségbeesetten James. Bárcsak itt lennél velem! A következő pillanatban kulcs zörgött a zárban. A nő már ugrott is fel, és illedelmesen a térde alá húzkodott szoknyában ismét elhelyezkedett a kanapén. Magas, jól megtermett férfi rontott be a nappaliba. – Ez meg ki? – üvöltötte.

– Kérdőbiztos – felelte a nő.

A férfi az ujjával az ajtóra mutatott. – Kifelé! – ordította. James olyan sebesen ugrott fel, füstölt ki az ajtón és le a lépcsőn, milyen gyorsan csak a lába bírta.

AGATHA ROSSZKEDVŰEN ÜLDÖGÉLT. Aznap este Jamesszel a Rézkannában ettek, és Terry Brice szolgálta ki őket. A felfedezéseik megbeszélésének izgalma már alábbhagyott. James egyfolytában csak a gyilkosságról beszélt, amint Terry hallótávolságon kívül került, Agatha pedig – aki egész nap romantikus párbeszédet agyalt ki – képtelen volt felfogni, miért nem hallja vissza a szavakat, amiket James szájába adott. Nagy erőfeszítéssel rántotta vissza magát a valóság talajára, amikor James így szólt. – El kellene ezt mesélnünk Bill Wongnak.

– Nem várhatnánk egy kicsit? – könyörgött Agatha. – Lehet, hogy ránk parancsol, hogy tartsuk magunkat távol az egésztől.

– Ezt nem tudom megjósolni. De magánszemélyek vagyunk. Nem akadályozhat meg abban, hogy Dembleyben lakjunk, vagy eljárjunk kirándulni az egyesülettel. Együtt érzek magával, mert valóban sokat szenvedünk a jó ügy érdekében, amikor férjnek és feleségnek kell kiadnunk magunkat – Agatha arca megvonaglott –, és ilyen borzalmas ételt kell ennünk. Hagyja ott, Agatha. Összeütök otthon egy omlettet. Mi az, amit a tányérján piszkál?

– Békebeli ír gulyásként szerepelt az étlapon. A maga marhasültje milyen?

– Kemény, mint a cipőtalp. – Intett Terrynek: – Vigye el, kérem. Nem tudunk ebből többet enni.

– Miért? – kérdezte panaszosan Terry.

– Először is ez az ír gulyás undorító – jelentette ki Agatha.

– A szaft langyos, nincs benne elég hús, és elsózták.

– Ej, de válogatósak vagyunk, édesem. Jeffrey ezt szereti legjobban. – Terry szeme rosszindulatúan csillogott. – Igaz, ő mindent szeret, ami ír.

– Ezt meg hogy érti? – csapott le rá James.

Terry az asztalnak dőlt keskeny csípőjével. – Hát nem hallotta még a mi Jeffrey barátunkat a Szabad Írországról szónokolni? Nagyon tüzesen adja elő.

Peter Hatfield vitorlázott oda. – Hát ti meg miről pletykálgatok?

– Nem ízlik nekik az étel – világosította fel Terry.

– Válogatósak, válogatósak – róttta meg őket Peter. – Mennek a szombati kirándulásra?

– Igen – válaszolta James. – Hogy tudnak szombatra szabadnapot kérni? Nagy lehet olyankor a forgalom.

– Szombatonként nem dolgozunk. Tudom, hogy furcsa, de annyira kerestek két pincért, akik elvállalják a vásárnapokat, hogy elengedtek minket.

– De hát akkor hogyan lehettek itt mindketten a gyilkosság napján? – kérdezte James, de aztán magát átkozta, amikor Terry szeme gyanakodva összeszűkül.

– Ezt meg honnan tudja? – kérdezte.

– Valaki említette a gyűlésükön – vágott közbe gyorsan Agatha. – Az a szőke lány, Deborah Hogyishívják.

– Ha azt vesszük, hogy ő a fő gyanúsított, igazán vigyázhatna a nyelvére – morogta csípősen Terry.

– Miért ő a fő gyanúsított?

– Mert ő látta utoljára élve Jessicát – magyarázta türelmesen Terry, mintha egy idiótához beszélne.

– Micsoda? – meredt rá Agatha. – De hiszen azt mondta, hogy kirakatot nézegetett.

– Az egyik vendégünk, egy bizonyos Mrs. Hardy azt mondta, hogy látta Deborah kocsiját azon a szombaton a Barfield-birtok felé haladni, és ha nem Jessicával akart találkozni, akkor hova ment?

HAT

MÁSNAP REGGEL JAMES végre belement Agatha javaslatába, hogy az asszony közvetlenül Alice-szel és Gemmával beszéljen, és kiderítse, mit tudnak, James pedig Jeffreyt kérdezze ki, utána viszont mondják el Bill Wongnak, amit megtudtak. Mivel a célpontjaik egyike sem szabadult el a munkahelyéről kora estig, úgy döntöttek, hogy a napot Carselyban töltik, és ház körüli teendőiket intézik.

Egyikük sem sejtette, mekkora pletykaáradatot indít el közös és ismeretlen helyre való távozásuk a faluban, ugyanis Mrs. Mason diszkréten hallgatott róluk.

Miután megetette a macskáit, Agatha első látogatója Mrs. Bloxby, a lelkész felesége volt.

– És merre jártatok? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Ó, csak egy rövid útra mentünk – válaszolta Agatha, aki büszke volt arra, hogy a lelkész felesége kétségtelenül úgy gondolja, hogy Jamesszel jár.

Mrs. Bloxby kedves tekintete Agatha kipirult és boldog arcát fürkészte. – Ugye, kedveled Mr. Lacey-t?

– De mennyire. Nagyon jó barátok vagyunk.

Agatha kertjében üldögéltek. A macskák a napsütésben a gyepen hemperegtek. Az égen nagy, fodros felhők úsztak. Dilli nap volt.

– Néha azt gondolom – dőlt hátra a székben a lelkész felesége, és szavait a felhőkhöz intézte –, hogy hamar

adunk tanácsot a fiataloknak, míg a velünk egykorúakat elhanyagoljuk.

– Mire céloz? – kérdezte Agatha.

Mrs. Bloxby szelíd tekintete ismét Agatha arcára siklott. – Arra, hogy ebben az erkölcstelen világban is igaz a régi tanács, még az olyan nőkre is, mint mi. Megfigyeltem, hogy a férfiak, akik házasságon kívül is megkapják azt, amit akarnak, kivált a megrögzött agglegények, mint amilyen Mr. Lacey is, megelégednek azzal, hogy nőtlenek maradnak.

– Nincs viszonyom Jamesszel! – csattant fel ingerülten Agatha.

– Ó, istenem, azt hittem... Bocsáss meg, hogy elhamarkodottan következtettem. – Mrs. Bloxby kurtán felkacagott. – Rá kellett volna jönnöm... valószínűleg mindketten nyomoztok! Kérek, bocsáss meg!

– Nem történt semmi – mormolta Agatha –, de a faluban senkinek se szólj, hogy egy gyilkossági ügyben nyomozunk. Titokban kell tartanunk.

– Több eszem is lehetett volna! Ne tarts szemtelennek. Mr. Lacey igazán elbűvölő ember. De szegény Maryvel, tudod, akit meggyilkoltak, tényleg viszonya volt, és akkoriban úgy éreztem, hogy csak futó szexuális kapcsolatuk van.

Nem, gondolta Agatha. James rövid ideig szerelmes volt Marybe, és fájdalmasan idézte fel magában, mekkora fájdalmat élt át akkor.

Miközben Mrs. Bloxby a falubeli ügyekről kezdett el mesélni, Agatha már meg is bánta korábbi őszinteségét. Szerette volna, ha a faluban minden nő azt hiszi, hogy

viszonya van Jamesszel, most azonban Mrs. Bloxby – anélkül, hogy bármit is elárulna a nyomozásról – szerét ejti majd, hogy mindenki megtudja, ártatlan barátság fűzi csak össze őket.

Miután elment a lelkész felesége, Agatha úgy döntött, átmegy Moreton-in-Marshba, és egy csendes helyen megebédel. Egyedül akart lenni, Jamesre gondolni, és elgondolkodni mindazon, amit a férfi mondott, hátha ráakad egy elejtett megjegyzésre, ami arra utal, hogy James érzései forróbbak lettek iránta.

Moreton-in-Marsh forgalmas cotswoldi vásárváros, széles, fákkal árnyékolt főutcája a Fosse Wayn, egy régi római katonai úton húzódik. Azóta, hogy e föld ura, Westminster apátja elhatározta, hogy kihasználja a Fosse Way nyújtotta szállítási lehetőségeket, és 1222-ben megépült egy új Moreton, ez a város mindig az utazók – a középkori gyapjúkereskedőktől a turistákig – kedvenc megállója volt.

Agatha némi nehézséggel talált csak parkolóhelyet. Még tél derekán is nehezen lehetett Moretonban parkolni, ahol a rengeteg autó és a járókelők hiánya mindig zavarba ejtette Agathát. Hova lesz ennyi autótulajdonos? Nem volt olyan sok munkahely vagy üzlet, ahova szétszóródhatnak. Agatha bement az információs irodába, és ismertetőket keresett a környéken levő turistautakról, hogy szombaton magával vihesse őket, és bebizonyíthassa a Dembley Túrázóknak, milyen elkötelezett tagjuk. Elolvastott egy turistáknak szánt reklámfüzetet Moreton-in-Marshról, hátha akad valami, amit nem tud erről a régi városról. És akadt. Az egyik

brosúrában az állt, hogy a vásár tartását engedélyező kiváltságlevelet 1638-ban I. Károly király adta a városnak. „Néhány évvel később – írták – a király megszállt a Királyi Fehér Szarvasbikában, ami híres postakocsi-fogadó volt, és a Trust House Forte csoport tagja.” Agatha lelki szemei előtt egy pillanatra megjelent Károly és a lovagjai, amint csizmás lábukat felteszik a szállodai asztalokra, és a Trust House Forte szállodákra jellemző halk háttérzenét hallgatják.

Benézett egy használtruha-boltba, majd a Fehér Szarvasbikába, és megevett egy hatalmas tányér báránypörköltet. Később pislogva, az ételtől kábultan lépett ki a napsütésre, és érezte, hogy a szoknyakorca kellemetlenül feszes.

Vajon mi okozza a kényes korba lépő nőknél, kérdezte magától Agatha, hogy amikor fel akarják szítani a vágyat egy férfin, nem a szobabiciklire pattannak fel, hanem teleeszik magukat?

JAMES A VÖRÖS OROSZLÁNBAN evett egy menüt, és elviselte a fondorlatos, „mit művelt a mi Agathánkkal” típusú ugratást. Hazafelé menet azon tűnődött, vajon foltot ejtett-e Agatha jó hírére, de arra a következtetésre jutott, hogy nem. Ha a pletykának nincs igazságtartalma, hamarosan magától elhal.

Hajtotta a vágy, hogy folytassa a nyomozást, így amikor végigsétált az Orgonás dűlőn és meglátta a kocsijából kiszálló Agathát, odakiáltott neki. – Jó lenne indulnunk. Szeretnék mintegy véletlenül összefutni Jeffreyvel, amikor

kijön az iskolából, és meghívni egy italra. És maga?

– Egyszerűen bekopogok Alice-hez, és azt mondom, tanácsot szeretnék kérni tőle, hogy milyen bakancsot vegyek fel – válaszolta Agatha letargikusan és elnehezülve, mialatt azt kívánta, bárcsak ne evett volna annyit.

Agatha elszundított a kocsiban – Carselyből az ő autójával jöttek vissza, és James vezetett –, és amikor felébredt, hallotta a férfi hangját, aki derűsen jegyezte meg:

– Nem is tudtam, hogy horkol.

– Bocsánat – szabadkozott Agatha. – Túl sokat ettem ebédre.

Bárcsak mindig olyan friss lenne kívül-belül, mintha skatulyából húzták volna ki!, gondolta Agatha. Most öregnek érezte magát, és nyugtalanítani kezdték a felső ajka feletti ráncok. Amikor Londonba ment, még nem voltak ott! Ezt teszi a reklámszakma, merengett szomorúan. James úgy lát, mint egy sas. Érezte, hogy amikor a férfi ránéz, kék szeme a ráncaira szegeződik. Hogy akarhatná megcsókolni azt, akinek ronda kis ráncok barázdálják a felső ajkát?

Agathának fogalma sem volt, hogy James akkor érzi magát a legfesztelenebbül a társaságában, amikor csendes és magába forduló. Agatha pedig úgy érezte, mindig „rivaldafényben” kell állnia előtte.

James Alice otthona előtt tette ki Agathát, és továbbment a lakásukhoz. A kocsit kint hagyta, és gyalog indult el az iskolához.

A legkülönfélébb bőrszínű gyerekek özönlöttek ki a kapun. James még mindig megütközött azon, hogy indiai

és pakisztáni gyerekek ízes közép-angliai tájszólással kiabálnak egymásnak. Bár nem jellemezte őket a született britek fehér, megnyúlt és egészségtelen külseje, a hátrányos helyzetűek bágyadt elégedetlensége azért kiült az arcukra.

Észrevette Jeffreyt, ahogy kísértált az iskolából. James kicsit lemaradt, aztán követni kezdte. Végül gyorsított, egy forgalmas utcában átment a másik oldalra, aztán megint vissza, és szembement Jeffreyvel. Amikor odaért hozzá, megszólította. – Meleg napunk van. Van kedve egy italhoz?

– Rendben – egyezett bele Jeffrey.

James észrevette, hogy Jeffrey már nem tekint rá gyanakodva. Az okra is hamarosan fény derült, amikor beültek a Gyapjú nevű kocsmába, és Jeffrey kijelentette, hogy torkig van a tömeggel a Szőlőfűrtben.

– Nem szabadna hagynia, hogy az asszony viselje a nadrágot – közölte, és felemelte a korsó keserű sört. – Egészségére!

James már éppen tiltakozni akart, de aztán arra gondolt, hogy a papucsférj szerepe együttérzést ébreszt iránta. – Hát nem is tudom – válaszolta könnyedén. – Ha az ember olyan régen házas, mint mi, már szinte észre sem veszi. De azt hittem, maga a női egyenlőséget részesíti előnyben.

– Az egyenlőséget igen – felelte rosszkedvűen Jeffrey –, de a női zsarnokságot nem.

– A halott nő, Jessica is ilyen volt? – kérdezte James, aztán gyorsan hozzátette: – Bocs, elfelejtettem, hogy közel állt hozzá.

– Könnyen ágyba lehetett vinni – vont a vállát

Jeffrey. – Igaz viszont, hogy a nőknél sosem lehet tudni. Hangoztatják, hogy felvilágosultak, hogy csak szexet akarnak, és fel sem ocsúdunk, ők máris elnyomnak minket. A feleségét is jól szájon kéne egyszer vágni.

– De ha kiáll a nők jogai mellett, akkor nem kellene a szájon vágás mellett kardoskodnia! – jegyezte meg James.

– Miért ne? – értetlenkedett Jeffrey. – Ha a férfiakkal egyenlőknek tekintik magukat, akkor kezeljük is úgy őket. Ha egy férfi pofázik velünk, lekeverünk neki egyet. Miért ne tennénk ugyanezt egy nővel?

– Mert könnyen börtönbe kerülhetünk – felelte James.

– Akkor meg hagyja ott. Én sosem nősülök meg – hepciáskodott Jeffrey. – Se szeri, se száma a jó csajoknak!

James hirtelen szívből megutálta Jeffreyt. Hallott effélékről, de személyesen még sosem találkozott velük: az a típus volt, aki liberális nézeteket vall, de a felszín alatt semmiben sem különbözik egy amerikai tahótól. A világ Jeffreyjei liberális elveiket valójában arra használják, hogy felelősségvállalás nélkül lefektessék a nőket.

Tudatos erőfeszítéssel kényszerítette rá magát, hogy haverkodva együtt nevéssen Jeffreyvel.

– Mit gondol, ki ölte meg Jessicát? – tette fel aztán a kérdést James.

– Szerintem az egyik nő – felelte Jeffrey. – A mi Jessicánk biszex volt. Alice féltékeny volt rá, mert Jessicának Gemmára fáj a foga. Aztán egy kicsit Deborah-val is kavart, és isten tudja, mi volt közte meg Mary között. Gondoljon csak bele: talán Mary volt az utolsó,

aki élve látta Jessicát. Még hogy ételmérgezése volt! Biztos azért találta ki, hogy alibit biztosítson magának.

– És a rendőrség gyanúsítja magát? – kérdezte James.
– Mivel a szeretője volt, meg minden.

– Valószínűleg még igen, de nem én tettem, tehát annyit kérdezősködhetnek, amennyit csak akarnak. Tudja, hogy a jard még a lakásomat is átkutatta? „Mit keresnek – kérdeztem –, egy ásót?”

– Meglep, hogy Sir Charlesra nem is gondol mint lehetséges elkövetőre.

Jeffrey szája gúnyos mosolyra görbült. – A hozzá hasonlók rendőrségi engedély nélkül még fingani sem mernek. Egyébként van bőven embere, aki elvégzi helyette a piszkos munkát. De szerintem nő tette. A nők elvetemültek. – Nyomatékosan az üres korsójára nézett, mire James gyorsan rendelt egy másik sört.

– Beszéljünk valami másról – mondta. – Arra gondoltam, hogy Írorszáiban telepszem le.

– Melyik részén? – kérdezte élesen Jeffrey.

– Természetesen délen. Könyveket írok, vagy legalábbis próbálok írni. Az anyám ír volt – hazudta. – Tudta, hogy az íróknak nem kell adót fizetniük?

– Remek ország, az eccer szentigaz. – Jeffrey középangliai akcentusát enyhe ír kiejtés váltotta fel.

– Csak az a gond – folytatta James, és átnyújtotta a pult felett a pénzt –, hogy az íróbarátaim szerint az IRA felkeresi őket, és arra hivatkozik, hogy ha nem fizetnek adót, akkor marad pénzük, amiből az Ügyet támogathatják.

– Mán miért is ne? – háborgott Jeffrey. – Aki bőségben

él, fizessen érte!

– Igaza van – hagyta rá James, és átfutott a fején, milyen lenne Jeffreynek jól bemosni egyet.

AGATHA GYORSAN KÖRÜLNÉZE Talakásban, mialatt Alice a konyhájában kávéfőzött. Két, egymásnak ellentmondó személyiség nyomait fedezte fel. A könyvespolcokon külön-külön sorakoztak a súlyos politikai kötetek és a puhafedelű romantikus regények. Az alacsony dohányzóasztalon a *Mai marxizmus* békésen megfért a *Nők Hetilapjával*. Az ablaknál egy fazekaskorong állt, a kanapén egy nagy kitömött rózsaszín játék mackó ült.

Alice két kávéval jött vissza. Agathára mosolygott. – Örülök, hogy hozzám jöttél tanácsot kérni, hogy milyen bakancsot vegyél, de most meg fogsz lepődni! Ne bakancsot, hanem tornacipőt vásárolj, vagy edzőcipőt, ahogy az amerikai rokonaink hívják. Ilyet! – tolta Agatha orra alá a lábát. Agatha szerette volna tudni, hogy a női láb a hatalmas fehér tornacipő miatt fest olyan fenyegetően. – Negyven fontot húznak ki így a zsebedből, de minden pénzt megér! – harsogta Alice. – Sok mérföldet megteszek benne, mégsem töri fel a lábamat. Miért csatlakoztál hozzánk?

– Mégis mit gondolsz? – Agatha szomorkásan paskolta meg a derekát. – A kocogás túl sokat vesz ki belőlem, a vidéki kirándulás pedig jó arra, hogy leadjak a kilóimból, és elgyönyörködjek a tájban is. Ha kocsival megyek mindenhova, azzal az erővel Londonban is lehetnék. Nem lehet a tájat nézni, ha nem látsz mást, mint az ablak előtt

elsuhanó fákat és földeket.

– Nem beszélve arról, hogy a levegőt is szennyezed – tette hozzá Alice. – Jessica mindig azt mondta... – Könnyes lett a szeme. Elfordult, majd nyersen folytatta. – Bocs, még mindig hiányzik.

– Nagy csapás lehetett – mormolta Agatha.

– Tudod, a bűntudat gyötör. – Alice elővett egy nagy férfizebkendőt, és harsányan beletrombitált. – Idejött, szállást keresett, én meg kidobtam. Azt hittem, az én Gemmámra fáj a foga. Bárcsak mind barátok maradtunk volna, együtt mentünk volna el a túrára, és ez a szörnyű gyilkosság nem történik meg!

– Mit gondolsz, ki tette? – kérdezte Agatha.

– Hát Sir Charles Fraith, ki más! De mivel az, aki, sosem éri el a törvény keze. Külön törvények léteznek a gazdagoknak és külön a szegényeknek! Azt hazudta, hogy Londonban járt, amikor Jessicát megölték. Látták, hogy megfenyegeti, de biztos minden követ megmozgat, és ejtik az ügyet.

– Nem gondolod, hogy Jeffrey Benson tette? – próbálkozott Agatha. – Mintha ő lett volna a kedvese.

– Ezt meg honnan tudod?

– Pletykálták a túrázók gyűlésén – mondta Agatha.

Alice kétkedve hümmögött. – Elképesztő, mennyire hiányzik abból a társaságból a lojalitás, ami egyébként a burzsoákra jellemző. Egyébként szerintem nem Jeffrey tette, de a rendőrség majd rá akarja kenni, hogy a drágalátos Sir Charles büntetlenül megússza. Á, megjött Gemma!

Gemma lépett be. Féloldalasan Agathára mosolygott.

– Mi van nálad? – kérdezte Agatha, amikor meglátott két videót Gemma kezében.

– Gondoltam, ma este megnézhetnénk ezeket – válaszolta Gemma. – A *Dühöngő örült* és a *Szenvedélyes sorozatgyilkos*.

– Nem nézek ilyen amerikai szemetet – sóhajtott fel Alice.

– Ahogy akarod – vonta meg a vállát Gemma. – Van itthon fullasztó keksz?

– Ott, a dobozban – felelte erőtlen, elnéző mosollyal Alice. – Olyan gyerek – súgta oda Agathának.

Gemma elkapta Agatha pillantását, és rákacsintott. Agathában kétségek merültek fel Gemmával kapcsolatban. Ki is ez a kis eladólány, aki leszbikus viszonyt folytat és sorozatgyilkosos videókat szeret nézni? A kritikákból emlékezett rá, hogy a két film, amiket Gemma kiválasztott, a szokottnál felkavaróbb.

De Alice észrevette a kacsintást. Hirtelen felpattant, és Agatha fölé tornyosult. – Nem akarlak siettetni, de sok a dolgom – jelentette ki.

– Ó, persze – állt fel Agatha is. – Akkor viszlát szombaton.

Agatha örült, hogy elszabadult tőlük. Visszagondolva úgy érezte, van valami ijesztő Alice-ben és Gemmában.

AGATHA ÉS JAMES éppen kávéztak és a jegyzeteiket vetették össze, amikor csengettek. James nyitott ajtót. Bill Wong állt a küszöbön. Beljebb jött, és elgondolkodva

körülnézett.

– Maguk meg miben sántikálnak? – támadt nekik. – És nehogy azt mondják, hogy úgy döntöttek, összeköltöznek, mert azt Carselyban is megtehették volna.

– Üljön le, Bill – kínálta helytel Agatha. – Fel akartuk hívni Meséltem, hogy Deborah Camden felkért, hogy Sir Charles nevében nyomozzunk az ügyben. Majd meglátja, miket derítettünk ki.

Bill lassan elkomoruló arccal hallgatta őket, ahogy elsorolták az előásott új bizonyítékokat: Kelvin veszekedett Jessicával, látták Deborah-t, ahogy szombaton délután a barfieldi birtok irányában kihajt Dembleyből, Peter és Terry általában nem dolgoznak szombatonként, de a gyilkosság napján mégis munkára jelentkeztek, és Jeffrey Benson IRA-szimpatizánsnak tűnik.

– Ha nem nézek be, meddig ültek volna ezeken az információkon? – dühöngött Bill. – Megint be kell rángatnunk Deborah-t és Kelvint. És mi ez az ír ügy? Két éve a főutcán felrobbant egy bomba, és egy gyermek meghalt. Gondoltam is, hogy Jeffrey nevét már máshol is hallottam. Állítólag két ír aludt a lakásán a robbantás előtti éjszakán. Tagadta az egészet, és nem volt rá bizonyítékunk, hogy bent tartsuk. De ezúttal megizzasztjuk!

– Ma este akartuk felhívni – mondta James. – Semmi értelme, hogy haragudjon ránk, Bill, és azt se mondja, hogy maradjunk ki belőle. A segítségünk nélkül sosem derítette volna ezt ki. Hogy talált ránk?

– Sir Charles árulta el, hol vannak. Úgy gondolja, azzal, hogy felfoqadta maqukat, az ártatlanságát bizonyítja. Most

pedig azonnal a rendőrörsre megyek, és maguk is velem jönnek!

AZNAP ESTE valamivel később Jeffrey Benson a Szőlőfürtből tartott hazafelé. Amikor befordult a sarkon az utcájába, két férfit látott álldogálni: felnéztek a bérházra, amiben lakott. Ismerősnek tűntek, ismerős volt a szürke öltönyük és a szürke arcuk. Aztán ráismert az egyikre. Ő hallgatta ki a robbantás után. Az MI5-nál dolgozott. Gyorsan eliszkolt, és egy telefonfülkéhez sietett. Elővett a zsebéből egy kis noteszt, kikeresett egy számot és tárcsázta. Amikor valaki beleszólt, hadarni kezdett: – Benson beszél. Dembleyből. Várnak rám, hogy kihallgassanak megint arról a két évvel ezelőtti ügyről.

– Akkor tegye, amit két éve tett: fogja be a száját – közölte a hang.

– De napokig bent tartanak és erőszakosan vallatnak! – Jeffrey hangja gyöngye és rémült volt, nem olyan erőteljes, mint máskor.

– Tudja, mit kell tennie – emlékeztette hidegen a másik. – Fogja be a száját, vagy mi fogjuk be.

– Ha csak ennyi segítséget adnak – ordította Jeffrey –, akkor nagy kedvem van mindent kitálalni és védelmet kérni!

– Csak azt ne felejtse el, hogy tőlünk senki sem védheti meg – közölte a hang.

Jeffrey kilépett a halállal és erőszakkal teli, változékony világba. Évek óta először jutott eszébe az anyja. Elveszett gyermekként qvalogolt vissza az utcájába. A két férfi felé

közeledett. – Engem keresnek?

AMIKOR A RENDŐRÖKérte mentek, Deborah éppen kiterítette a ruháit az ágyára. Azon törte a fejét, mit vegyen fel szombaton. Nézte a társasági magazinokat, de csak bálokon és partikon részt vevő embereket mutattak. Egy képet sem talált olyanokról, akik vidéki házban rendezett vacsorán vesznek részt.

És amikor faggatni kezdték arról a szombatról, megrémült, hogy esetleg letartóztatják, és soha nem jut el Barfield House-ba a vacsorára.

BILL WONG MÁSNAP REGGEállított be Agathához és Jameshez. Kimerültnek látszott.

– Nem tarthatjuk bent Deborah-t – mesélte. – Azt mondta, abban a reményben ment oda kocsival, hogy lebeszélje Jessicát arról, hogy jelenetet rendezzen, de aztán mégis visszafordult Dembley felé, mielőtt még kiért volna a birtokhoz. Ragaszkodik a meséjéhez, pedig újra meg újra kivallattuk. Azt állította, hogy azért fordult vissza, mert félt Jessicától, aztán kijelentette, hogy azért hazudott nekünk, mert félt, hogy megvádoljuk a gyilkossággal.

– Kelvin bevallotta, hogy veszekedett Jessicával. Alapos vallatás után arra a következtetésre jutottunk, hogy azért hazudott nekünk, mert rettenetesen szégyellte, hogy képtelen volt lefeküdni vele. Higgyen, ki mit akar. Peter és Terry azt állították, hogy jelentkeztek az éttermi különmunkára, és műszakot cseréltek két másik pincérrel, mert senki sem ment el arra a szombati kirándulásra, csak

Jessica. És most következik Benson.

– Valóban szállást adott két írnek a robbantás előtti éjszakán. Az anyja életére esküszik, hogy nem tudta, mire készülnek, már ha azok tették. Úgy megrémült, hogy mindent elmondott, amit tud, és az nem sok. Lenyomoztuk a telefonszámot, amit nekünk adott, de amikor odaértünk, a négy férfi, akik abban a stratfordi házban laktak, már összecsomagoltak és felszívódtak. Biztos tudták, hogy dalolni fog. Hamis nevek, készpénzzel fizetett lakbér, semmi kapcsolat a szomszédokkal. A szokásos zsákutca.

– Gondolom, védőőrizetben van – jegyezte meg James.

– Nem éri meg. Naiv liberális, akit behúztak a csőbe. Többet nem hall róluk, ami nagy kár. De ez az MI5 asztala. Mi még mindig a gyilkosságon dolgozunk.

– Gondolom, lefűjják a szombati kirándulást – szólalt meg Agatha.

– Ellenkezőleg, nyugodtan menjenek el, és tartsák nyitva a fülüket. Nem akadályozhatom meg. Csak óvatosak legyenek. Sir Charles még mindig gyanú alatt áll, de könnyen lehetett valamelyik túrázó társuk. Vigyázzanak, nehogy gyanakodni kezdjenek. Jeffrey beszélget magával egy kocsmában, James, és másnap felkeresi az MI5. Megeshet, hogy a megfelelő következtetésre jut.

Amikor elment, James és Agatha hosszan néztek egymásra. – Azt hiszem, jobb, ha hazamegy, Agatha – mondta végül James. – Nem tetszik ez nekem.

De abban a pillanatban Mrs. Lacey becses szerepének elvesztése jobban megrémítette Agathát, mint az, hogy megölhetik.

– Itt van nekem maga, hogy megvédjen – válaszolta. – Még nem is reggeliztünk. Gyorsan összeütök valamit.

Magában dúdolgatott, miközben a konyhában sajtos omlettet készített kettejüknek, és annyira elmerült a feleségesdiben, hogy azt is elfelejtette, még sosem készített omlettet.

James még időben ment ki a konyhába, hogy az odaégett sajt szagát megérezze, és lekapja a serpenyőt a tűzhelyről. – Üljön le, Agatha – szólt rá kedvesen. – Ilyen idegállapotban nem főzhet.

Így aztán Agathának abban a megaláztatásban volt része, hogy haszontalannak érezte magát, míg James seperc alatt összeütött két könnyű sajtos omlettet. Nincs szüksége feleségre, bánkódott Agatha. Ha egy férfi szívéhez a gyomrán keresztül vezet az út, annyi esélyem van, mint egy döglött csirkének, gondolta.

– És mi van Mary Trapp-pel? – kérdezte James.

– Hogy vele? Talán a kiránduláson sort keríthetünk rá – válaszolta Agatha. – Igazán furcsán venné ki magát, ha még egy tagot felkeresnénk.

– Deborah-t és Kelvint nem kerestük meg – emlékeztette James. – De talán igaza van. Szabadnapot tartunk. Tudja, mit? Moziba megyünk, és megfeledkezünk az egésztől.

Agatha arra a következtetésre jutott, hogy kár James után kapaszkodnia, és a nap hátralevő részében meg este olyan csöndes és lesújtott volt, hogy James hihetetlenül élvezte a társaságát. És aznap éjjel még arra sem vette a fáradságot, hogy székkal támassza ki a hálósobakilincset.

MEGVERT SEREGKÉNT indultak el a túrázók szombaton a Szőlőfürtből. Agatha továbbra sem táplált reményt Jamesszel kapcsolatban, és az Alice által javasolt tornacipőt viselte. A lábát iszonyú nagyknak látta benne, de ugyan mit számított ez már? Az ő korában már nem várt rá más, mint a korai halál.

Jeffrey Bensonnak romokban hevert az önbecsülése. Amikor eszébe jutott, hogy húzta be fülét-farkát a kihallgatói előtt, legszívesebben sírva fakadt volna. És amikor könyörgött, hogy védjék meg, szinte atyaián közölték vele, hogy senkinek sem fontos, csak egy balek, akit az IRA kihasznált. Jeffrey ekkor végleg összeomlott.

A vak is láthatta, hogy Alice és Gemma összevesztek. Gemma egy alkalomhoz nem illő rövid sortban és gyaloglásra alkalmatlan, vékony szandálban jött el, és élénken beszélgetett Mary Trapp-pel, Alice pedig mögötte caplatott, és dühös képet vágott. Peter és Terry halkán sutyorogtak. James azon tűnődött, vajon meddig kell még várni, míg a túrázók összekötik őt és Agathát a váratlanul frissen feltámadt rendőrségi nyomozással, és azon kezdenek gondolkodni, hogy jutott a jard az új információkhoz. Csakis egy dolog mentheti meg őket a lebukástól: hogy a túrázókat a kis magánügyeiken kívül most semmi sem érdekli. Lenézett Agathára, aki lehangoltan ment mellette, és úgy döntött, ideje megerősíteni a torzsalkodó házastársáról kialakított képet. – Mi bajod, kedvesem? – kérdezte éles hangon. – Olyan képet vágsz, mint aki az utolsó fillérjét is elvesztette.

– Pofa be, seggfej – förmedt rá Agatha, aki helyesen

gondolta, miben sántikál James, és örült, hogy szabad folyást engedhet felgyülemlett csalódottságának. – Meglep, hogy nem hívtad el azt a kis lotyót a könyvtárból.

– Hogy mersz ilyen hangon beszélni velem? – fortyant fel James. – Igaza van Jeffreynek. Jól szájon kéne vágjalak.

– Hogyan? – perdült meg Mary Trapp. – Hogy mered a nőekkel szembeni erőszakot hirdetni, Jeffrey!

– Elegem van a pörlekedésből! – fakadt ki Kelvin, és keményen nézett Agathára és Jamesre. – Nem kéne nyilvánosan veszekedniük! Nincs undorítóbb a házastársi torzsalkodásnál.

– Honnan tudod, Kelvin? – kacagott gúnyosan Alice. – Te még barátnőt sem tudsz szerezni.

Kelvin lába földre gyökerezett, az arca rákvörös lett. – Torkig vagyok veletek! És most hazamegyek.

– Ugyan már! – csitította Peter. – Torzsalkodnak a madárcák a családi fészekben. Azért vagyunk együtt, hogy egy jót kiránduljunk, vagy nem?

Csendben mentek tovább. De ahogy elérték Dembley külterületét és kétfelől a recessziónak áldozatul esett, rozsdamarta gyárépületek között gyalogoltak, eloszlottak a szürke felhők, és kisütött a nap. Jobb kedvre derültek. Gemma énekelni kezdte az *Egy ember elment kaszálni* című dalt, és mind vele énekeltek.

Mire odaértek a mezőhöz, melyen át kellett vágniuk, sokkal jobb lett a hangulatuk.

Megnézték a térképet, és a régi könyvet is, melyet Jeffrey hozott. – Jelzőtábláknak kellene lenniük – jegyezte meg Jeffrey. – De erre kell menni. Gyerünk.

Átmásztak a lépcsős kerítésátjárón, aztán az egyik szántóföld szélén mentek végig, végül egy lezárt kapu állta útjukat. A kapun belül egy nagydarab, brutális külsejű férfi állt puskával.

– Hordják el az irhájukat a földemről – kiabálta. – Szemét túrázók! Lepuffantom az egész bagázst.

– Ki maga? – kérdezte a csoport elejére furakodó Jeffrey.

– Harry Ratcliffe – felelte a gazda –, és maguk a földemen vannak.

– Nincs joga elküldeni minket – vágott vissza dühösen Jeffrey, és a térképpel hadonászott. – Ez egy törvényes szolgalmi út!

– A pokolba magukkal! – ordította Ratcliffe. – Baloldali szarháziak! Miért nem mennek el dolgozni és nyíratják le a hajukat?

Ezzel a megaláztatással Jeffreynél betelt a pohár. Agatha kezébe nyomta a térképet, átvette magát a kerítésen, és ököllel a gazda felé vágott, de az elkapta a karját, és már ütött is. Jeffreyt az orrán találta el.

– Remélem, tanulságos leckét kaptak! – üvöltötte Ratcliffe. – És most hozom a kutyáimat.

Nagy léptekkel elsietett. James átmászott a kapun, és letérdelt Jeffrey mellé. A zsebkendőjével letörölte a vért, és óvatosan megtapogatta Jeffrey orrnyergét. – Szerencséje van – mondta végül. – Nem tört el. Gyorsan átsegítjük a kerítésen, mielőtt ránk eresztik a kutyákat. Egy italtól magához tér majd, aztán elmegyünk a rendőrségre. – A sérült Jeffreyt gyöngéden visszasegítették a túloldalra.

Nagy hűhót csaptak sérült vezetőjük körül, és elvezették onnan.

Igazuk van, gondolta meglepetten Agatha: némelyik földbirtokos valóban aljas gazember. Majdnem el is feledkezett a gyilkosságról. A Jeffreyt ért támadás nagyszerűen összehozta a társaságot. Mire leültek a Szőlőfürdőben, ismét felbukkant a régi Agatha, aki elmagyarázta, hogy ügyvéd tanácsát kéri, és rajta lesz, hogy megnyissák a szolgalmi utat.

Jeffrey, aki magához tért, miután James két dupla brandyt belediktált, azt mondta, hogy nem akar a rendőrséghez fordulni, de nagyon hálás volt Agathának, aki maga ajánlotta fel, hogy megkeseríti Ratcliffe életét. Mind sokat ittak, és vidáman elváltak, amíg meg nem hallották, hogy Deborah azt kérdezi Agathától, hogy mit vegyen fel a Barfield House-ban rendezett vacsorára.

– Nehogy odamenj! – esett neki Mary Trapp. – Hisz ő az ellenség!

Deborah kínosan elpirult. – Sir Charles rendes ember – vette a védelmébe. – Nem olyan, mint Ratcliffe!

– Elárulod a társadalmi osztályodat! – jelentette ki tömören Alice.

– Csinos blúzt és szoknyát vegyen fel – ajánlotta James Deborah-nak.

A lány meglepetten nézett rá. – De egy fekete bársonyruhát vettem a használtruhaboltban!

– Túlöltözött lenne – mondta James. – Ha nem tud dönteni, inkább alulöltözött, mint túlöltözött legyen.

– Sosem tartoztál közénk, Deborah – füstölgött Jeffrey. –

Biztosra lehetett venni, hogy átállsz a másik oldalra.

Deborah egy szót sem szólt, csak kísért a kocsmából. Nem hagyja, hogy bármi is megzavarja a rá váró estével kapcsolatos boldogságát.

A többiek nézték, ahogy elmegy, aztán tovább szapulták Ratcliffet, amíg a vidám hangulat vissza nem tért.

James és Agatha nagy egyetértésben sétáltak haza. – Átöltözünk, és elmegyünk vacsorázni – jelentette ki James, és Agatha reményei visszaözlöltek pityókás elméjébe. James erősen meghökkent, amikor Agatha rövid szoknyás, fekete, erősen kivágott ruhában, nagyon magas sarkú cipőben és nagyon erősen kifestve jelent meg és kísérte át a szálloda éttermébe.

Még szerencse, gondolta James, hogy nem tanácsolta Agathának, hogy alulöltözött legyen. Az esti alulöltözöttség kétséget kizáróan ismeretlen fogalom volt Agatha Raisin számára!

DEBORAH A FEKETE BÁRSONY estélyiben ment ki Barfield House-ba. Dembley legdrágább ruhaüzletében kikérte a beszerző véleményét, aki azt mondta, az estélyi ruha viselése *de rigueur* (ajánlott). Az illető nevetséges előkelősködése hihetetlenül mély benyomást tett Deborah-ra.

A kezében egy ezüstflitteres estélyi táskát szorongatott.

Deborah-nak nem volt szerencséje. Könnyen előfordulhatott volna, hogy estélyiben kell megjelenni, és akkor bársonyruhában nem rítt volna ki a vendégek közül, bár a ruha egy fiatal lányon furcsán hatott, és jobban illett volna egy méltóságteljes idősebb hölgyhöz, viszont a vendégek csak Sir Charles régi barátai voltak, akik a hétvégére érkeztek, ezért nem kellett kiöltözniük a vacsorához. Deborah zavartan állt az ajtóban, és úgy érezte magát, mint egy gyermeközvegy.

Sir Charles odasietett hozzá, és arcon csókolta. – Szépen kidomborítja az idomaidat – jegyezte meg, és amikor Deborah már kezdte volna jobban érezni magát, hozzátette: – Úgy nézel ki, mint az a nő az *Addams Family*ben.

Mrs. Tassy kötelessége lett volna bemutatni a többieknek Deborah-t, mivel ő volt Sir Charles mellett a háziasszony, de ő még csak fel sem nézett, amikor Deborah belépett, így Sir Charles mutatta be a lányt. Az est vendége volt

Devereaux ezredes a feleségével meg a lányával, Sarah-val. Azután egy vézna fiatalember, akit Peter Haileynek hívtak, valamint a barátja, egy alacsony, duci és harsány fiatalember, Henry Barr-Derrington, és egy alacsony, zömök és borongós kedvű lány, Arabella Tierney. Mind mereven bámultak Deborah-ra, amikor Sir Charles bemutatta. Deborah mindegyiknek azt mondta: „Örülök, hogy megismerhetem.” Máskor csak annyit mondott volna, hogy „Jó, hogy találkoztunk”, de most előkelőbb modort vett fel.

Nem mintha bárki is udvariatlanul bánt volna vele, csak éppen meglepődtek, aztán nem vettek tudomást róla. Ennyi. Deborah érezte, hogy egy pillantással felmérték, azzal ejtették is. Mintha azt hallotta volna, hogy Henry odasúgja valakinek: „Biztos Charles legújabb eltévelyedése”, de aztán úgy döntött, hogy mint a múltban, most sem vesz róla tudomást, mert az idegesség olyan sértéseket hallat vele, amelyek nem is léteznek.

Mrs. Tassy a kötelességének eleget tévők fáradtságával rontott rá Deborah-ra: – Édes gyermekem! Micsoda *izzasztó* ruha! Nincs nagyon melege benne?

– Köszönöm, de jól érzem magam – felelte Deborah, és észrevette, hogy Gustav arcán rosszindulatú mosoly suhan át.

Gustav bejelentette, hogy a vacsora tálalva van, és Deborah-nak nagy kő esett le a szívéről, amikor Sir Charles mellé ültették.

Szép volt az asztal a gyertyákkal és a virágokkal, és ahogy a fogások egymást követték, a lánynak feltűnt, hogy

jóval egyszerűbb ételek kerülnek elé, mint az a nehéz ebéd, amit akkor evett, amikor Agathával ebédelte itt. Jaj, bárcsak el se jött volna! Micsoda rémes sznobok...

Azán a beszélgetés a gyilkosságra terelődött, és Sir Charles elújságolta, hogy Deborah is a Dembley Túrázók közé tartozik, amitől rögtön a lány került az érdeklődés középpontjába. Kérlelték, hogy mondjon el mindent. Így is tett; eleinte félénken, majd a feszült figyelemtől felbátorodva egyre magabiztosabban, és amikor az aznapi túrával meg a Ratcliffe gazdánál történt összecsapással befejezte, mindenki együttérzéssel tekintett rá.

– Az egy bugris! – mondta lendületesen az ezredes. – Kár, hogy Jeffrey barátja nem tudott behúzni neki! – Tovább beszélgettek Ratcliffe gonoszságáról, mígnem Mrs. Tassy felállt, ezzel jelezve a hölgyeknek, hogy kövessék a szalonba.

Mrs. Devereaux ült le Deborah mellé, és megkérdezte, mit tanít, amikor pedig megtudta, hogy fizikát, kikérte a tanácsát egy ifjú unokaöccsével kapcsolatban, akinek nehézségei támadtak ezzel a tantárggyal, s ezzel el is telt az idő, amíg a férfiak nem csatlakoztak hozzájuk.

Az est végeztével Sir Charles melegen arcon csókolta, és Deborah azzal az érzéssel hajtott el, hogy nincs a világon olyan kábítószer, amitől ilyen mámorosan lebeghet.

GUSTAV KÉSŐBB betette a poharakat a mosogatógépbe. Mrs. Pretty, akit a faluból vettek fel erre az estére szakácsnőnek, a konyhaasztalnál ült, és portóit ivott. – Szóval ki ez a lány, akivel Sir Charles jár? –

kérdezte.

– Honnan hallott róla? – firtatta Gustav.

– Beszélnek az emberek ezt-azt. Látták őket együtt a Burger Kingben. Komoly a dolog? Elveszi?

– Csak a lány holttestén át – válaszolta Gustav, a szakácsnő pedig nevetett.

HAJNALI EGYKORJEFFREY kopogást hallott. Sokáig nézett egy filmet, ezért le sem feküdt. Először azt hitte, megint a rendőrség, és megfordult a fejében, hogy alvást színlel, de aztán erősebben kopogtak, és úgy érezte, jobb, ha ajtót nyit.

Amikor kinyitotta az ajtót, a hangján érezhető volt a megkönnyebbülés. – Á, csak te vagy az! Gyere be. Azt hittem, a rendőrség.

AGATHÁT A RENDŐRAUTÓK szirénázása ébresztette fel. Kirohant a szobájából, és lenézett az utcára a konyhaablakból a Sheep Streetre. Újabb rendőrautó száguldott el alatta.

James felriadt, és Agatha Raisin fölé hajló, fehér maszkhoz hasonlító arcát látta meg. Agatha teljesen elfelejtette az arcpakolást, amit lefekvés előtt kent fel.

– Mi az?

– Rengeteg járőr-kocsi hagyta el nagy sebességgel Dembleyt! – mondta Agatha. – Történt valami.

– Lehet, hogy semmi köze a túrázóinkhoz – mormolta álmosan James.

Agatha türelmetlenül rángatta a pizsamaujját. – Gyerünk

már, James! Érzem, hogy a mieinkhez van köze! Siessen!

James zsörtölődött, de még így is olyan gyorsan készült össze, hogy mire Agatha leszaladt, már a kocsiban várta. – A füle körül még maradt az arcpakolásból – figyelmeztette Agathát, akit ez a komisz gondolat teljesen lekötött, míg kihajtottak Dembleyből, és hunyorogva nézte magát a púderkompaktja tükrében, hogy a zsebkendőjével eltávolítsa a fehér agyamaszk maradványait.

Önkéntelenül is a Barfield-birtok felé indultak, amikor a kelő nap fényénél a szántóföldeken túl a távolban megpillantottak egy csomóban sok villogó rendőrségi lámpát.

– Ratcliffe földje – jegyezte meg James. Szótlanul hajtottak tovább.

James megállt a rendőrautók mögött, a kerítésátjáró közelében, amelyen előtte való nap másztak át. Egyenruhás és öltönyös rendőrök állogáltak a kapu túloldalán, ahol Jeffrey összeverekedett Ratcliffe-fel.

Amikor a csoporthoz közeledtek, egy rendőr kivált a többi közül, és feléjük szaladt. A kezét feltartva kiabálta: – Ne jöjjenek közelebb!

De aztán megjelent Bill Wong, és intett, hogy jöjjenek. – Mit keresnek itt? – kérdezte élesen.

– Hallottuk a rendőrautókat, és követtük őket. Mi történt? – kérdezte Agatha, és közben mindvégig azért imádkozott, hogy csak ne Deborah legyen. Ha Deborah az, kudarcot vallottam, gondolta.

– Jeffrey Benson – felelte Bill. – Meghalt.

– Lelőtték? – kérdezte James. – Ratcliffe lelőtte?

– Ratcliffe ott van. De hogy jön a képbe?

James elmesélte az előző napi verekedést. – Kihallgatjuk Ratcliffe-et – ígérte komoran Bill. – Ő találta meg a holttestet. De egyelőre balesetnek tűnik. Jeffrey le akarta vágni a kapuról a láncot, vagy legalábbis így látszik, de elesett és beverte a fejét egy kőbe. A boncolás után többet fogunk tudni. Mindkettőjüktől, valamint a többi túrázótól részletes vallomásra lesz szükségünk.

– Mit gondol, ha meggyilkolták, az IRA tette? – kérdezte James.

– Aligha. A tarkólövés inkább jellemző rájuk. Vagy a Jeffreyhez hasonló jelentéktelen figuráknak szétverik a térdkalácsát.

– Megnézhetjük? – kérdezte Agatha. – Esetleg észreveszünk valamit, ami eltér a tegnaptól.

– Várjanak itt – parancsolt rájuk Bill. Elment, és beszélt a feletteseivel. Több fej is feléjük fordult, aztán odahívták őket. A férfiakból összeverődött csoport szétvált, hogy utat adjanak.

Jeffrey Benson szétvetett tagokkal feküdt a kapu alatt a földön. Nagy drótvágó olló hevert mellette, a másik oldalán pedig egy éles peremű kő.

– Ez a kő korábban nem volt itt – jelentette ki Agatha.

– Biztos? – kapta fel a fejét Bill.

– Azt hiszem, igaza van – bólogatott lassan James. – Olyan felkavaró jelenet volt, hogy a közvetlen közelben minden apró részletet bevéstünk az emlékezetünkbe.

Odahívták az egyik fehér overallos helyszínelőt, aki egy hosszú fémszerszámot csúsztatott a kő alá, és finoman

megemelte. – Száraz alul – mondta. – Nem lehet itt régen.

– Nos tehát – szólalt meg most először Wilkes –, bár első látásra úgy fest, mintha átmászott volna a kapun, leesett volna és kitornte volna a nyakát, ezek szerint lehet, hogy valaki fejbe vágta hátulról azzal a kővel. Menjenek szépen haza, és a többit hagyják ránk. Később majd felvesszük a vallomásukat.

James elvezette Agathát. Amikor a kerítésátjáróhoz értek, Agatha vacogni kezdett, és mászás közben megbotlott. James mászott át először. Erős karjával felnyúlt, és leemelte az asszonyt. Agatha egy ilyen jelenetet képzelt el magában, amikor a közös túrázásairól álmodozott, de most csak azt kívánta, bárcsak soha ne látta volna a holttestet. Tudta, hogy a látvány élete végéig kísérteni fogja.

James sertepertélt körülötte, amikor hazaértek, belediktált egy édes, forró teát, két aszpirint, és ráparancsolt, hogy feküdjön le.

Agatha sokáig feküdt és remegve forgolódott, mire ismét álom jött a szemére.

A DEMBLEY TÚRÁZÓK vasárnap este hatkor találkoztak a Szőlőfűrtben, mert Peter és Terry hétkor már munkába állt az étteremben. Agatha és James is ott voltak, mert a hisztérikus Deborah felhívta őket. Azt sikoltozta, hogy mindnyájukat meggyilkolják, és Agatha mégis *hog*y próbálja ezt megakadályozni?!

James végignézett a hallgatag, lesújtott csoporton. – Hol van Mary Trapp? – kérdezte aztán.

– A nyomozásban segít a rendőrségnek – felelté rosszkedvűen Kelvin.

– Miért?

– A szomszédjai hallották, hogy éjszaka elment otthonról. Egy flúgos kutyabarát lakik mellette – magyarázta Peter. – A kutya hajnali kettőkor akart sétálni. A szomszéd bakancsban, sortban látta Maryt befordulni az utcasarkon.

– Mary csak nem tehetett, vagy igen? – kérdezte Agatha, és szorongva gondolt arra, hogy Maryt nem ellenőrizték.

– Mielőtt megjöttek, éppen erről beszélgettünk – szólalt meg Deborah. – Egyikünk sem tud igazán semmit Maryról. Jessicával közel álltak egymáshoz. De Jessica közel állt mindegyikünkhöz. – Hirtelen sírva fakadt. – Nem bírom ezt!

– Feltételezem, hogy mindegyikünknek volt alibije múlt éjszakára? – vetette fel James.

Végigsiklott a tekintete a többiekén, akik lehangoltan rázták a fejüket. A gyilkosság éjjel történt, és mind azt állították, hogy akkor az ágyukban voltak.

– Azt hiszem, még mindig Ratcliffe-et faggatják. Egyszer a börtönt is megjárta, mert egy kocsmában összevert valakit – mesélte Kelvin. – Én mondom, ennek itt semmi köze Jessica meggyilkolásához. Jeffrey elment iccaka a drótvágóval, Ratcliffe észrevette, felkapta a követ, és hozzávágta, Jeffrey meg hótan esett össze.

– Szóval nem baleset volt? – kerekedett el Agatha szeme.

– Nem – válaszolta Kelvin. – Gyilkosságnak tartják.

Nyílt az ajtó, és Bill Wong lépett be egy rendőr és egy rendőrnő társaságában. Odajött az asztalukhoz. – Alice

Dewhurst! – mondta. – Kérem, kísérjen el minket a rendőrörsre.

– Miért? – kérdezte Alice, és fakó lett az arca.

– Lenne néhány kérdésünk. Jöjjön csak.

– Mi ez az egész? – kérdezték a többiek Gemmát.

A lány vállat vont. – Fogalmam sincs.

– Veled volt Alice múlt éjjel? – faggatta Peter.

Megint egy vállvonogatás. – Engem ne kérdezz. Altatót vettem be, és úgy aludtam, mint a bunda, míg reggel Alice be nem hozta a teámat.

– Ne aggódj, édesem – vigasztalta Terry. – Tudod, hogy Alice sosem követhetett el ilyesmit.

– Nem'tom – felelte Gemma mindnyájuk meglepetésére.

– Rémesen indulatos.

– De mi az ördögért akarta volna kinyírni Jeffreyt? – kérdezte Agatha.

– Talán mert azt hitte, megölte Jessicát – felelte Gemma, és kimarkolt az asztalon levő tálból egy csomó sósmogyorót.

– Nem vagy valami lojális, drágaságom! – jegyezte meg Terry.

– Ami azt illeti, torkig vagyok Alice-szel – nézett körül rajtuk komolyan Gemma. – Folyton buzerál.

– Na, *azt* már eddig is mind tudtuk! – vágta rá Peter, és gúnyosan vihogva oldalba bökte Terryt.

Peter ezek után Jamesre és Agathára nézett. – És mégis mit művelt a mi szerető házaspárunk múlt éjjel?

– Mit gondol? – válaszolt kérdéssel a kérdésre James.

– Ne etessen ezzel! Szerintem már rég nincs románc

maguk között – jegyezte meg Peter váratlanul csípősen.

– Húzza be a farkát, maga szerencsétlen kis balfék, vagy én nyírom ki! – torkolta le Agatha. – Nem kéne a köcsög barátjával indulniuk abba a nyomortanya éttermükbe, hogy felszolgálják a következő adag szalmonellát a mit sem sejtő vendégeknek?

– Hű, de harapósak vagyunk! – róttá meg háborítatlan nyugalommal Peter. – Gyere, Terry. Hív a kötelesség.

A távozásukkal szét is oszlott a társaság. James és Agatha visszasétáltak a lakásukra.

– Fogalmam sincs – állapította meg lehangoltan James. – És magának?

– Ami engem illet – csóválta a fejét Agatha –, bármelyikük elkövethette. Képtelen vagyok már objektíven megítélni őket. Kezdem utálni az egész bandát.

– Igyunk valamit, és találjuk ki, mit vacsorázzunk. Mit kér?

– Gint tonikkal. Á, csönget valaki!

James letette a gines üveget, és ajtót nyitott. Remélte, hogy nem az egyik túrázó. Úgy érezte, mára elege volt belőlük.

De Bill Wong érkezett. – Bejöhetek? – kérdezte. – Híreim vannak, amik érdekelhetik magukat.

Itallal kínálták, de visszautasította. – Alice-ről van szó? – kérdezte Agatha.

Bill bólintott. – Mélyre ástunk a gyanúsítottak múltjába. Találtunk régi híradófelvételeket a Greenham Commonnál demonstráló nőkről. Az egyik riportban, amellyel azt akarták bizonyítani, hogy mind nagyhangú cafkák, Alice és Jessica – vagyis a fiatalabb kiadásaik – rögtönzött

veszekedést adnak elő. Alice a vallomásában viszont azt mondta, hogy nem ismerte Jessicát, mielőtt az Dembleybe jött, akkor meg miért hazudott?

– És erre mit mondott? – kérdezte James.

– Azt, hogy el is felejtette, bár valahogy mindig az volt az érzése, hogy ismeri valahonnan Jessicát. Még mindig hazudik, de képtelenek vagyunk többet kihúzni belőle. Ha Jeffrey tudott Jessicáról és Alice-ről, lehet, hogy Alice úgy döntött, örökre elhallgattatja. Felmehetett hozzá, és felvethette, micsoda jó ötlet lenne bosszút állni Ratcliffe-en azzal, hogy levágják a láncot a kapuról.

– A drótvágó az övé volt? – kérdezte Agatha.

– Nincs ekkora szerencsénk. Jeffrey maga vette hat hete, hogy leszámoljon egy másik földbirtokossal, aki egy szolgalmi utat elrekesztő kaput lakatolt és láncolt le. Ott voltak velük, részt vettek a túrán. Kell, hogy legyen közülük egy, akit gyilkosságra képesnek tartanak.

James Agathára nézett, Agatha pedig Jamesre. Mindketten a fejüket rázták.

– Ezek a gyilkosságok annyira összezavartak, hogy amikor rájuk nézek, arra gondolok, hogy bármelyikük elkövethette – válaszolta James.

Bill felsóhajtott. – Más körülmények között azt tanácsolnám, menjenek haza, és felejsék el az egészet, de továbbra is reménykedem, hogy a maguk amatőr módján beletrafálnak valamibe.

– És a bűnügyi bizonyítékok? – kérdezte Agatha. – Lábnyomok, ujjlenyomatok?

– A kövön semmit sem találtunk, a föld csontszáraz és

kemény volt. Jeffrey kocsija a közelben parkolt. Most minden milliméterét átvizsgálják. Az összes elemi szál elemzése és kinyomozása, már ha vannak ilyenek, időbe telik. Fáradt vagyok. Imádkozzanak valami áttörésért, mielőtt másvalakit is meggyilkolnak!

MIUTÁN BILL ELEMENT James így szólt: – Mit szólna, ha visszamennénk Carselyba, és mindent, amit megtudtunk, beírnánk a számítógépbe, hátha rájövünk valamire?

– A macskáimat is meg kell látogatnom – bólogatott Agatha. – Hozzam magammal őket?

– Ha akarja – felelte kedvetlenül James. – De szerintem semmi értelme, hogy még sokáig itt maradjunk.

Agatha körülnézett a lakásban, ami e rövid időre az otthonuk lett. Minden Jamesszel kapcsolatos romantikus álma szertefoszlott. Két öreg, magányos emberként éltek együtt.

Carselyban megetette és megsimogatta a macskáit, bár úgy döntött, nem viszi őket magával Dembleybe. Aztán átment a szomszédba, és leült James mellé a számítógép elé. Ám mielőtt James nekifogott volna beírni az első nevet, megszólalt a csengő, és James hamarosan Mrs. Masonnel tért vissza.

– Láttam kint a kocsiját – mondta Mrs. Mason Agathának. – Hogy mennek a dolgok?

– Nagyon lassan – válaszolta Agatha.

– Aggódok a szegény kis Deborah miatt – helyezte el a fűzőbe préselt testét Mrs. Mason a székben. – Ez a második gyilkosság... a hatóság híradóban láttam...

halálra rémíthette a drágámat – illegette magát. – Istennek hála, hogy Sir Charles úgy törődik vele. Tudják, hogy tegnap este Barfield House-ba volt hivatalos vacsorára?

– Említett valamit – válaszolta Agatha. – Megkérdezte, mit vegyen fel. Hogy sikerült? El is felejtettem kikérdezni.

– Ó, azt mondta, csodálatos volt, Sir Charles barátai végtelenül kedvesek voltak hozzá. – Mrs. Mason lesimította dauerolt, ősz haját. – Ha nem csalódom, nemsokára egy Lady lesz a családban!

– Kétleném – vetette oda könnyedén James, tekintetét a képernyőre szegezve. Vajon mit szólna Mrs. Mason, tűnődött magában, ha megtudná, hogy szeretett unokahúga lesbikus viszonyt folytatott Jessicával?

– Azt hiszi, az én Deborah-m nem elég jó? – berzenkedett Mrs. Mason.

– Hogyan? – perdült meg a székén James. – Nem, dehogy, csak arra gondoltam, egy vacsorameghívásból még nem következik lánykérés.

– De Deborah azt mondja, Sir Charles úgy odavan érte! Az unokahúgom rendkívül eszes lány. A családban ő volt az első, aki egyetemre ment! Janice, az én szegény nővérem nagyon sokat szenvedett a férje mellett. Igazi himpellér volt. Szegény kis Deborah! Olyan okos és csinos. Kérem, okvetlen járjanak a végére, ki követi el ezeket a szörnyű gyilkosságokat.

Teával kínálták, de visszautasította, és távozott. James tovább írta a névsort, mindegyik nevet külön oldalra, aztán Agathával nekiláttak összeszedni, mit tudnak mindegyikükről.

– Még mindig úgy érzem, bármelyik elkövethette – nyomott el egy ásítást Agatha. – Díszes társaság!

– Ki kellene aludnia magát.

– És ennem is kellene valamit – tette hozzá Agatha.

– Mondok valamit: mivel reggel indulunk Dembleybe, hozza át a bőröndjét. Összeütök magunknak egy omlettet vagy valamit, és aludhat a vendégszobámban. – Kedvesen nézett rá, és Agatha tudta, azért aggódik miatta, mert a gyilkosság úgy megrázta.

– Köszönöm. – Csak ennyit mondott csendesen.

Visszament, és egy bőröndöt megtöltött tiszta holmikkal; ezúttal nem nagyon érdekelte, mit csomagol be. Még nem is olyan régen a tény, hogy Jamessel Carselyban vacsorázhat és a fedele alatt aludhat, a hetedik mennyországba repítette volna. De az utolsó gyilkosság az élet brutális valóságával szembesítette Agathát. Középkorú, ráncos felső ajkú nő volt, akinek bele kellett nyugodnia ebbe a ténybe, és fel kellett hagynia a hóbortos álmodozással.

Még szerencse, hogy sejtelve sem volt arról, hogy James most úgy élvez a társaságát, mint előtte soha. Mialatt Agatha a saját házában csomagolt, James tiszta ágyneműt húzott a vendégszobában, aztán a konyhaszekrényben keresgélt valami vacsorárávalót. Eltűnődött, hogy a napjait rendszerbe rendezi, hogy van valaki mellette, és amikor a fáradt Agatha megjelent az ajtóban, elvette tőle a bőröndjét, és úgy vitte fel az emeletre, hogy szemernyit sem tartott Agathától.

A sonkás omlett és egy üveg behűtött fehérbor mellett

James fesztelenül mesélt a seregben töltött idejéről, majd amikor Agatha befejezte az evést, felment a fürdőszobába, megeresztette Agatha fürdővizét, és gyöngéden szólt neki, hogy készülődhet a lefekvéshez.

– Talán szerencsénk lesz, ha még egyszer nekifutunk, Agatha – jegyezte meg. – Fürödjön meg, aludjon egy jót, és ha lidérces álmai lennének, nyugodtan ébresszen fel.

– Köszönöm, James – mondta megadóan Agatha. Lábujjhegyre emelkedett, arcon csókolta a férfit, és felment az emeletre.

James magában fütyörészett, míg elmosogatott.

– ENNYI LESZ? – kérdezte Gustav Sir Charlest.

– Köszönöm, ennyi – felelte szórakozottan Sir Charles az újságja mögül. De miközben Gustav távozott, leeresztette az újságot, és utána szólt: – Várjon csak! Van még valami. A nénikém rendben odaért Londonba?

– Igen, én vittem ki az állomásra. A vonat ez egyszer pontosan futott be.

– Jó, jó. És szeretném, ha holnap szabadnapot venne ki, Gustav.

– Miért?

– Muszáj tudnia? Az a helyzet, hogy meghívtam Miss Camdent ebédre, és nem akarom, hogy borús képpel járkáljon itt.

– Úgy érti, meg akarja dugni.

– Hogy kit dugok meg és kit nem, az csakis az én dolgom, Gustav. Hagyjon kint mindent egy egyszerű ebédhez, és lépjen le. És ne próbálja most negyven

fogással és tucatnyi ezüst étkészlettel halálra rémíteni. Hideg pástétom, krumplisaláta vagy ilyesmi. Tisztességes, finom bor. A konyhában eszünk. És most tűnés.

De Gustav állta a sarat. – A saját fajtájánál kéne maradnia.

– Maga egy rémes sznob!

– Én ugyan nem. Még egy gazda lánya, sőt egy mezőgazdasági munkásé is megfelelne. Jut eszembe, Noakest már lapátra tette?

– Nem látom okát. Azt mondta el a rendőrségnek, amit látott. Mostanában nehéz munkást találni. Nem lehet mindent géppel elvégezni.

– Bárcsak Miss Camdent is géppel kefélhetné meg, uram. Félek, a végén még elkap valamit.

– Tűnjön innen, maga mocskos fantáziájú pöcs!

– Ne mondja, hogy nem figyelmeztettem – vágta még oda csípősen Gustav búcsúzóul. – A hideg futkos a hátamon attól a lánytól.

MÁSNAP, MIUTÁN KICSOMAGOLTÁK Agatha és James elhatározták, hogy a Rézkannában ebédelnek, mert mint James rámutatott, a pletykás páros, Terry és Peter talán elejtene néhány megfizethetetlen információmorzsát.

Halat rendeltek mindketten sült krumplival, mert úgy okoskodtak, a Rézkanna főszakácsa egy ilyen pofonegyszerű ételt biztosan nem tud elrontani, de a hal a tömegben lefagyasztott, panírozatlan és ilyen éttermeknek eladott hal volt. Meglepően ízetlennek bizonyult, ahogy a krumpli is, még a tartármártásnak sem volt íze.

– Azt hittem, a többiek is benéznek – jegyezte meg Peter, amikor megállt az asztaluknál. – Az iskolában ma van az alapító napja, és szabadságot kaptak.

– Nem is gondoltam, hogy az állami iskoláknak van alapítójuk – mondta Agatha. – Azt hittem, a helyi önkormányzat alapította.

– Hát ennek van. És mivel töltik az idejüket a vagyonos osztályok?

Jamesnek sebesen járt az agya. Mégsem mondhatta, hogy „az után nyomozunk, melyikük követte el a gyilkosságokat”.

– Esetleg átugrunk Stratfordba, hátha kapunk jegyet ma estére. Ezer éve nem láttam Shakespeare-darabot.

– Jaj, ez esetben elintézhetnék nekem valamit – csapott le rájuk Peter. – Deborah odaát van az anyjánál. Kölcsönkértem tőle egy teáskannát, mert neki van másik is, de folyton nyúz, én meg állandóan elfelejtem visszaadni. Itt is van bent.

– Nem adhatná oda, amikor legközelebb találkoznak? – húzódozott James.

– Megtehetném, édesem, de aztán megint csak elfelejteném. Ha viszont most elviszi, a maga lelkén szárad, hogy átadja-e.

Peter elment, és egy villany vízforralóval jött vissza, meg egy cédulával, amire felírta Mrs. Camden címét. – Az önkormányzati lakótelep – igazította útba őket Peter. – Innen számítva Stratford túlsó vége. – James gondosan leírt mindent.

– Tényleg Stratfordba megyünk? – kérdezte Agatha,

amikor beszálltak a kocsiba. – Rémes lepratelep.

– Nyomoznunk illene. Ha Deborah ott van, talán többet is tud mondani nekünk.

Elindultak Stratford felé, és Agatha megkönnyebbülten érezte, hogy már nem olyan megszállottja Jamesnek. Bizonyos szempontból felnőtt, és most megelégszik a barátságával is.

Eszébe jutott egy gépíró, Fran, aki egyszer a reklámügynökségén dolgozott. Fran egyetlen férfiről ábrándozott és beszélt vég nélkül. Odavolt érte. Az illető egy másik reklámügynökség alkalmazottja volt. Végül Agatha és a többiek elmagyarázták Frannek, hogy a huszadik században élünk, és semmi sem akadályozza meg abban, hogy felhívja a férfit, és elhívja egy italra. Ott álltak körülötte, míg Fran felvette a kagylót, és így tett. A bálvány azt válaszolta, hogy találkozik vele egy italra pénteken, munka után.

Fran szájába rágták, mit vegyen fel, az alsóneműről és a kölniről sem feledkeztek meg. Megmondták, miről beszélgessen, hogy viselkedjen, aztán pénteken útjára bocsátották.

Hétfőn reggel Agatha megállt Fran asztalánál. – Hogy ment? – kérdezte.

– Nem találkoztam vele – vallotta be Fran.

– Micsoda?! – kiáltott fel Agatha. – Nem ment el, akit meghívott?

Most jól emlékezett Fran beletörődő kis sóhajára és a szavaira: – Odamentem a kocsmá ajtajához, benéztem, ott várt a bárpultnál. Én pedig megfordultam és elmentem.

Tudja, annyit álmodoztam róla, hogy akkor jöttem rá, nem érhet fel az álmaimhoz és az elvárásaimhoz. Nem érdekel a valóság.

De engem most már igen, gondolta Agatha, és ez jó érzéssel töltötte el.

Többször eltévesztették, de végül odaértek Mrs. Camden házához. Önkormányzati sorház volt, a kertje gazos, a kikopott gyeget egyetlen virágágyások vették körül. A kapu lógott a zsanéron.

A ház annyira elhanyagolt és elhagyatott volt, hogy szinte meglepetésként érte őket, hogy lépteket hallanak az ajtó túloldaláról, amikor bekopogtak.

Az ajtóban álló asszonyban fel lehetett ismerni Deborah anyját. Ugyanaz a sovány alkat, színtelen megjelenés, de a háta hajlott volt, és az egyetlen színt a munkától kivörösödött keze jelentette.

– Deborah barátai vagyunk – szólalt meg Agatha. – Itt van? Ön Mrs. Camden?

– Igen. Jöjjenek csak be. Deborah nincs itt, de most akartam feltenni a teavizet.

– Deborah teáskannáját hoztuk el – lóbálta meg a kannát James. – Önnél hagyhatjuk?

– Igen. Lehet, hogy ma este benéz. – A mosoly valósággal megszépítette sovány, fehér arcát. – Biztos alig várja, hogy elmondja a hírt.

– Ja, a gyilkossággal kapcsolatban – jegyezte meg Agatha.

Mrs. Camden bevezette őket a kis nappaliba, ahol néhány roskatag fotel, egy kanapé és egy kicsorbult asztal

állt. Se könyvek, se képek nem voltak, csak egy tévé villódzott a sarokban. Mrs. Camden kikapcsolta.

– Helyezzék magukat kényelembe – mondta Mrs. Camden. – Máris hozom a teát.

Agatha Mr. és Mrs. Laceyként mutatta be magukat, és a szokott boldog bizsergést érezte a nevek hallatán. Aztán Jamesszel leültek egymás mellé a kanapéra.

– Sivár – mormolta James.

– Mintha nem dolgozna – súgta vissza Agatha. – Vajon Deborah ad neki pénzt?

A nyomorúságos szoba beléjük fojtotta a szót. Odakint erősödni kezdett a szél. Egy újságlapot csapott az ablaküvegnek, ami úgy bámult rájuk, mint egy arc, majd továbbrepült.

Mrs. Camden megjelent egy tálcával, amin rózsás porceláncsészék, teáskancsó, tej, cukor és egy tányéron édes teasütemény volt.

– Biztos nagyon nyugtalankodik a lánya miatt – szólalt meg együttérzéssel Agatha, miután az asszony kitöltötte a teát.

– Ó, a borzalmas gyilkosságokra céloz? De hiszen Deborah volt mindig az erős a családban! Hála istennek. És most Lady Fraith lesz belőle.

Mindketten megkukulva meredtek rá.

– Biztos ebben? – kérdezte végül James.

– Hát persze! Ma megy oda, és tudja, hogy Sir Charles felteszi a nagy kérdést.

– Biztos, hogy Deborah nem képzelődik? – puhatolódzott James óvatosan.

– Ó, dehogy! – jelentette ki páratlan magabiztossággal Mrs. Camden. – Deborah mindig tudja, mi micsoda. De bevallom, kicsit mellbe vágott, amikor kijelentette, hogy én, Mark és Bill, vagyis a testvérei nem jöhetünk el az esküvőre.

Agatha kábultan bámult rá. – Miért nem?

– Nem lenne helyénvaló. Nem tartozunk Sir Charles társadalmi osztályába.

– Deborah sem – mutatott rá James.

– De ő felemelkedett! – vetette ellen Mrs. Camden. – És nagyon büszke vagyok rá. Mindig is ő volt a család reménysége.

– Dolgozik? – kérdezte Agatha. Később furcsállotta, hogy feltette ezt a kérdést, de Mrs. Camden hajlott alakja hosszú évek robotolását juttatta az eszébe.

– Takarítani járok – válaszolta Mrs. Camden. – És hétvégeként az ábécében dolgozom.

– Deborah biztos kisegíti – vélte James.

– Nem teheti.

– Miért nem? – kérdezte Agatha.

– Minden fillérre szüksége van, hogy a kellő látszatot fenntartsa. Bámulatos lány! Még kicsi volt, amikor kijelentette: „Egyetemre megyek, mami, és tanár leszek!” És így is tett. Így amikor azt mondta, hogy „hozzámegyek Sir Charles Fraithhez, és abban a nagy házban fogok lakni”, rögtön tudtam, hogy komolyan gondolja.

– És a fiai? – firtatta Agatha.

Az asszony felsóhajtott. – Az apjukra ütöttek. Mindketten egy stratfordi bérlakásban laknak, munkanélküli-segélyből

élnék, de legalább nincsenek láb alatt.

– Tudja, hol a férje? – faggatta tovább Agatha.

Mrs. Camden a fejét rázta. – És nem is akarom tudni. Durva, erőszakos ember volt. De nem panaszkodom. Deborah az életem. Mutatok valamit. – Felállt, és kiment a szobából, ők pedig követték.

Mrs. Camden kinyitott egy ajtót. – Ez volt Deborah szobája. – Félrehúzódott, hogy bemehessenek.

James és Agatha egymáshoz szorulva, áhítattal bámultak be a szobába. Valóságos szentély volt. Az ágyat csinos takaró borította, amin babák és plüssállatok sorakoztak. A falakat Deborah fényképei díszítették. Deborah babaként, kisgyerekként, iskolásként, egyetemistaként. A hosszú, alacsony könyvespolcokon könyvek voltak, Deborah életének külsőségei, az élénk színű gyerekkönyvektől egészen Marx műveiig.

A szél hangosabban jajongott, egy kiszáradt fa ága kopogott az ablakon.

– Lenyűgöző – suttogta elgyöngülten Agatha.

Visszamentek a nappaliba, és a vidám színekben virító háló után újra megütköztek szomorú, kopott egyhangúságán.

Mrs. Camden sóhajtva foglalt helyet. – Ezért érdemes volt törnöm magam – mondta. – Hogy Deborah-nak mindenből a legjobb jusson.

– Muszáj még most is ilyen keményen dolgoznia? – kérdezte James.

– A lányoknak manapság sok extra dologra van szükségük. Bele kellett segítenem a kis kocsijába, meg

hasonlók. Hogy ismerkedtek meg a lánnyal?

– Mindketten nyugdíjasok vagyunk – mesélte James –, és beléptünk a Dembley Túrázók egyesületébe, nem sokkal a gyilkosság után.

– Kitűnő testmozgás – bólintott Mrs. Camden.

James meglepetten nézett rá. – Nem nagyon aggódik a lánya épsége miatt, ha azt vesszük, hogy már két gyilkosság történt.

– Sir Charles majd gondoskodik róla – jelentette ki határozottan az asszony. – Deborah azt mondja, az első dolga lesz, ha férjhez megy, elküldeni az inast, Gustavot. Ugye, így hívják?

– Nagyon magabiztos. – Agathának nem jutott más az eszébe.

– Úgy bizony. – Az előbbi mosoly ismét beragyogta az asszony arcát. – Bár nem leszek ott az esküvőn, de azért olvasok majd róla a társasági hírekben! Gondolják csak el!

– Deborah-t nagyon felzaklathatta Jessica Tartinck halála – jegyezte meg James.

– Hogyan? – eszmélt fel Mrs. Camden rózsás álmódosásából. – Ja, az a jól megtermett, nagydarab nő! De Deborah azt mesélte, hogy mindig felpaprikázott másokat! Előbb-utóbb be kellett hogy következzen.

Agatha felállt. Hirtelen minden vágya az volt, hogy elmeneküljön innen. Sosem tekintette magát betegesen érzékeny embernek, de a közelgő végzet olyan erős érzése tört rá, hogy alig várta, hogy maga mögött tudja ezt a kopott nappalit.

– Mennünk kell – jelentette ki váratlanul.

James, mintha ő is hasonló érzésekkel birkózna, felugrott, és kinyitotta az ajtót Agatha előtt.

Amint a kocsiban ültek, Agatha – aki vezetett – csak ennyit mondott. – Keressünk egy nyugodt helyet. Gondolkodnom kell.

Kihajtott Stratfordból, leparkolt egy pihenőhelyen, kikapcsolta a motort, és bambán meredt az út melletti fákra, melyeket a szél tépázott.

– Hogyan lehetséges – kérdezte vékonyka hangon –, hogy úgy érzem, bolondokházából menekültem?

– Deborah születésétől fogva önző, de a legjobban ez az esküvő körüli dolog rémít meg. És van még valami – tette hozzá James. – Most jutott az eszembe. Sir Charles apjának halálát nagyon eltussolták. Úgy emlékszem, valaki mintha azt mondta volna, hogy megtévelyodott.

– Hogyhogy megtévelyodott? – kérdezte Agatha. – Mostanában már senki sem mond ilyet.

– Fontos ez? Sir Charles valami oknál fogva abba a hitbe ringatta Deborah-t, hogy elveszi feleségül. De szerintem egy percig sem gondolja komolyan.

Agatha rámeredt. – És Deborah nála van! Most. Barfield House-ban!

– Amilyen gyorsan csak bír, Agatha – parancsolt rá James. – Nem tetszik ez nekem. Cseppet sem tetszik.

NYOLC

DEBORAH A KIS AUTÓJÁVAL boldogan hajtott fel Barfield House-hoz. Könnyű volt a szíve. Sir Charles elmesélte, hogy Gustav kimenőt kapott és a nagynénje Londonban van.

Sir Charles nyitott ajtót. Viseltes, nyitott nyakú inget és farmert viselt, Deborah pedig örült, hogy nem „öltözött ki”. Rózsaszín selyemblúzt vett fel, amit a Marks and Spencernél vásárolt, hozzá tengerészkék rövid, hátul felvágott műszálás szoknyát és fehér szandált.

Deborah-nak tetszett, hogy a nagy és modern konyhában esznek. Mennyivel vidámabb, mint a ház többi, sötét, faburkolatos helyisége!

Sir Charles, aki éppen kinyitott egy üveg bort és hallgatta, ahogy Deborah a tanításról csacsog, elgondolkodva nézte. Ebéd után ágyba akarta vinni, de most felmerült benne a kétség, hogy reagál majd a lány. Deborah vékonysága és fehérsége még mindig felizgatta. Kedvelte félénk kis hangját, ami olyan más volt, mint azoknak a lányoknak az erőteljes hangja, akikkel randevúzni szokott. A lány nyaka sovány és törékeny volt; akár el is lehetne törni, mint egy virág szárát, gondolta. – Van valami új Jeffrey meggyilkolásával kapcsolatban? – kérdezte végül.

Deborah a fejét rázta. – Újra meg újra kihallgatnak mindnyájunkat. Alice-t még bent tartják.

– A nagydarab nőt? Miért?

– Évekkel ezelőtt ismerte Jessicát, de hazudott vele kapcsolatban.

Sir Charles ravaszul nézett rá. – Ha a rendőrség még bent tartja és kihallgatja, honnan tudod?

– Az iskolában az egyik tanárnő húga a rendőrségen dolgozik. Ő mesélte.

– Akkor hát úgy gondolod, hogy Alice tette?

– Van rá esély – válaszolta Deborah. – Nagyon rossz természete van.

Évés közben Sir Charles azon törte a fejét, hogy ejtse szerét annak, hogy felcsalja Deborah-t az ágyba. Talán javasolhatná, hogy a szalonban kávézzanak, és előbb a kanapén látna dologhoz.

Tényleg szeret!, gondolta hevesen dobogó szível Deborah. Látom a tekintetén.

Az ebéd vége felé már akadozott a beszélgetés, majd Deborah így szólt: – Használhatom a fürdőszobát?

Sir Charles meglátta a kínálkozó esélyt. – Gyere fel, és használd az enyémet.

Mutatta az utat az emeletre. Végigmentek egy folyosón, és Sir Charles benyitott egy szobába. Deborah gyorsan körülnézett a hálószobában. Csalódott, hogy nem baldachinos az ágy, hanem modern. A szoba, akárcsak a házban a többi helyiség, a kis, kazettás ablakok miatt sötét volt.

– Erre – nyitott ki egy ajtót Sir Charles, ami a hálóból a fürdőszobába vezetett.

Deborah bement, és becsukta az ajtót. Sir Charles

gyorsan kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, és ellenőrizte, ott van-e a csomag óvszer, amit vett, és nem találta-e meg Gustav, és nem vitte el, ami teljes mértékben rávallott volna.

A fürdőszobából csoszogás hallatszott. Deborah húzta az időt. Az egyre erősödő szél fájdalmasan jajgatott kint. Sir Charles megborzongott. A vágya hamar lelohadt. Az egész ügyet ostobaságnak kezdte érezni.

Ekkor nyílt az ajtó, és megjelent Deborah. Csak egy rövid melltartót, harisnyatartót és fekete harisnyát viselt.

Sir Charles elindult felé. – Gyere az ágyba, Deborah – mondta fátyolos hangon.

– ENNÉL NEM MEGY GYORSABBAN – kérdezte James.

– Olyan gyorsan megyek, ahogy csak bírok! – jajdult fel Agatha. – Ez a tetű traktor nem halad, és képtelenség megelőzni. – Rátenyerelt a dudára, és villogtatta a fényszóróit. A traktoros feltartotta két ujját. Amikor Agatha már arra gondolt, hogy eszeveszett dühében behajjt hátulról, a lusta jármű elfordult és behajtott egy kapun, Agatha pedig elsüvöltött mellette, és újabb dudálással vezette le a mérgét.

– De miért ölte meg Jeffreyt? – kérdezte Jamest.

– Talán utálta a túrázókat. Ha olyan örült, mint az apja, indítékra sincs szüksége.

Agatha nagy iramban bevette a kanyart, és sikoltva fékezett. Hosszú autósor kígyózott előttük. Agatha kiszállt, és hunyorogva kémlelte a messzeséget. A kocsisor előtt a távolban egy kamion állt az úton keresztbe. Egy kis Morris

feküdt összetörve az árokban.

– A francba! Baleset – morogta Agatha, és visszaszállt. Tehetetlen dühében a kormánykereket verte. Aztán jobbra meglátott egy nyitott kaput, amelyen át az út egy gazdaságba vezetett. A kormányt tekerve elindult, a kocsi bolondul billegett a búzaföldön.

– Mit művel? – üvöltötte James. – A gazda megöl minket!

– Majd kártalanítom – kiabálta vissza Agatha. – Barfield erre van. Toronyiránt megyek! – azzal a kocsi a szántófield végén orral előre bezuhant egy árokba.

Agatha úgy érezte, rögtön elsírja magát. – És most mihez kezdünk? – jajgatott.

– Kiszállunk és túrázunk! – mondta James komor és határozott arccal.

SIR CHARLES ÉS DEBORAH a hátukon feküdtek, és merőben más gondolatokba merültek. Sir Charles rosszkedvűen elmélkedett. Olyan volt, mintha egy halottal szeretkezett volna. Ráadásul Deborah-nak indiai szűnyogiasztó füstölő szaga volt. Ugyanis a fürdőszobában tetőtől talpig bekente magát egy illatos olajjal, amit egy dembleyi új, aromaterápiára szakosodott Planet Earth boltban vett.

Ekkor eszmélt fel, hogy Deborah beszél hozzá.

– Amikor majd összeházasodunk, remélem, nem bánod, drága Charles, de szeretném a sötét faburkolatot mind fehérre festeni.

– Házasság? – kérdezte rekedten Sir Charles.

– Természetesen a nagynénédnek is el kell költöznie.

Nem fér meg két dudás egy csárdában. Anyám is azt mondja... azt *mondta* mindig, hogy az ilyesmi nem szül jó vért. Nincs valami kisebb ház a birtokon? – kérdezte, homályosan emlékezve a Georgette Heyer-regényekre.

Sir Charles a földre lendítette a lábát, és igyekezett gyorsan magára kapkodni a ruháját.

– Előbb meg kellene fürödnöd, drágám – róttá meg Deborah, majd nyújtózkodott és ásított. – Nekem is engedj vizet.

– Rendben – felelte Sir Charles rosszkedvűen. Felhúzta a nadrágja cipzárját, és mezítláb átment a fürdőszobába, ahol megeresztette a vizet.

Megfordult, és ijedten horkantott fel; Deborah olyan gyors lehetett, mint a villám, mert már mögötte állt. Az ő köntösét viselte!

A férfi elfordult tőle, és lenézett a csobogó vízre. – Nézd, Deborah – kezdte –, csak egy futó viszony volt köztünk, ennyi az egész. Sosem emlegettem házasságot. – Nevetéssel próbálta elütni a dolgot. – Tudod, nem vagyok az a házasodós fajta.

– De el kell hogy vegyél! – mondta Deborah inkább meglepetten, mint dühösen.

– Nem, Deborah! – szögezte le határozottan a férfi. – Nem veszek el sem téged, sem mást. Egy szóval sem utaltam erre az eshetőségre. Soha az életben nem feküdtem volna le veled, ha tudom, hogy erre az örült következtetésre jutsz.

– Örült? – kérdezte Deborah vékonyka, törékeny hangon. – Örült?

– Elbolondoztunk, kedvesem, maradjunk ennyiben. –
Visszafordult a kád felé. – Kérsz egy kis régimódi
fürdősót? Hova is tettem?

– Itt van, *kedves!* – Deborah a rózsairatú fürdősóval teli
üvegedénnyel teljes erőből lesújtott Sir Charles fejére.

AGATHÁNAK ELSZAKADT A HARISNYÁJA. Levette a
szvetterét, amit a blúza fölé húzott, és elhajította, annyira
izzadt. Az egyik sarkán vízhólyag keletkezett, és szúrt az
oldala. James megfogta a kezét, ahogy az aransárga
repce, kék lenvirágok, búza és tarlórépa között futottak.

– Biztosan ez a helyes irány? – kiabálta James.

– Igen – kiabálta vissza Agatha. Imádta hobbiból a
topográfiai térképeket tanulmányozni. De a földek kezdtek
megtévesztően hasonlítani egymásra, és alig hitt a
szemének, amikor a távolban, a földeken túl végre
megpillantotta a terjedelmes Barfield House-t.

Hősiesen futott tovább; meg is feledkezett a vízhólyagról
és az oldalában érzett szúrásról. Deborah veszélyben
forgott! Őt, Agathát, a nagy detektívet felkérték, hogy
segítsen Deborah-nak, és ha beleszakad, akkor is segíteni
fog.

DEBORAH ELZÁRTA A KÁDCSAPOT. És lenézett a
padlóján fekvő, eszméletlen Sir Charles Fraithre. A
levegőben rózsairat szállt.

Deborah leült a fürdőszobai székre, és sötéten meredt
maga elé. Teljesen hiába volt. Az egész. Mégis hűvös és
elszánt volt. Tudta, mit kell tennie.

Gondosan, csinosan felöltözött, és letörölt minden felületet, amit csak megérinthetett. Súrolt és törölgetett, és olykor félrehajtott fejjel fülelt, nem hallja-e közeledő autó zaját. Aztán a bokájánál fogva megragadta Sir Charlest, és kezdte kihúzni a fürdőszobából, majd utána végigvonszolta a folyosón, kopp-kopp-kopp, le a lépcsőn, aztán könnyen átsiklott vele az előcsarnok fényezett padlóján, a végén levő folyosón, végül kopp-kopp, le a konyhába vezető két lépcsőfokon.

Ezek után nekilátott kitakarítani a konyhát, leszedte és elmosogatta az ebéd maradványait, s közben alaposan átgondolt és megfontolt mindent. Gustav biztos elmondja a rendőröknek, hogy Deborah-t ebédre hívták. De eddig hihetetlen szerencséje volt! Gustav szava áll csak az övével szemben. Nem kell mást tennie, mint ragaszkodni a vallomáshoz. Sir Charlest a sütőhöz húzta, és bekapcsolta a gázt. Aztán a homlokát ráncolta. Nem olvasott valamit arról, hogy az északi-tengeri földgáz nem olyan halálos, mint a régi széngáz? Persze lehet, hogy túl sokat aggódik. Sir Charles fejét a sütőbe emelte, aztán körülnézett. Összeszedett két konyharuhát, és elővett több törlőruhát is. Kiment a konyhából, becsukta az ajtót, és a rongyokkal eltömte az ajtó alatti rést.

Bement Sir Charles dolgozószobájába; úgy emlékezett, hogy ott látott egy írógépet. Most már csak keresnie kell egy okiratot, amin ott van Sir Charles aláírása, és a legépelte búcsúlevélre kell hamisítania. A búcsúlevélben Sir Charles majd bevallja Jeffrey és Jessica meggyilkolását. De egy írásszakértő kétségkívül ki tudja deríteni, hogy az

aláírás hamis. Istenem, sóhajtott fel, akkor aláírás nélkül lesz! Milyen kár, hogy vannak írásszakértők! Ha nem ütnék bele az orrukát a dolgába, még egy végrendeletet is írhatna Sir Charles nevében, amiben mindent ráhagy. Mindent.

Egy pillanatra előtötték a szemét a tehetetlenség könnyei. Odalettek az álmai, minden. Arról ábrándozott, hogy Barfieldben ünnepeket és kerti multságokat rendez, széles karimájú, az arcára árnyékot vető szalmakalapban fogadja a vendégeket, esetleg üdvözlőbeszédet is mond. Kipislogta a könnyeket. Leült Sir Charles asztalához, és gépelni kezdett.

AGATHA ÉS JAMES felszaladtak Barfield House felhajtóján. A távolban mögöttük rendőrautók vijjogtak. – Történt valami! – lihegte Agatha.

– *Miattunk* vijjognak – világosította fel James. – A feldühödött gazdák betelefonáltak, és jelentették, hogy letapostuk a vetést. Istenem, ez már tényleg képtelenség! – ragadta meg Agatha karját, hogy megállásra kényszerítse. – Nem ronthatunk be Barfield House-ba azt ordítva: „Tudjuk, hogy maga tette, mert az apja örült volt!”

– Deborah kocsija itt áll – hajtogatta makacsul Agatha. – Azt tesz, amit akar, de én bizony bemegyek, és azt mondom, kopogtattam, de senki sem nyitott ajtót!

Nekifeszült a nehéz ajtó kilincsének, majd megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor az ajtó szélesre tárult. James utána ment az előcsarnokba. Egyre inkább elhatalmasodott rajta az érzés, hogy itt csak egy örült van:

Agatha. Hogy az ördögben magyarázzák meg ezt a lehetetlen helyzetet?

– Gáz – szólalt meg ekkor Agatha. – Gázszag van. Hol a konyha?

– Onnan jön a szag – mutatott James az előcsarnokra és az abból kivezető folyosóra. Végigszaladtak rajta, és rögtön észrevették az ajtó alá tömködött rongyokat. Benyitottak a konyhába. Agatha a sütőhöz rohant, elzárta a gázt és feltépte az ablakokat.

– Hívom a rendőrséget – mondta James.

Kintről közeledő szirénázás hallatszott.

– Már itt is vannak. Eléjük megyek – mondta James. – Istenem! Végig Deborah volt, hacsak Gustav meg nem gyilkolta mindkettőjüket.

Visszafelé indult a bejárathoz, de közben írógépkopogás ütötte meg a fülét. Benyitott a dolgozószobába. Deborah neki háttal, az íróasztalnál gépelt. James lecsatolta az övét, aztán Deborah köré kanyarította, hogy lefogja a karját.

A Deborah szájából kiszakadó fülsértő szitkok elnyomták a szirénák hangját.

JAMES ÉS AGATHA aznap este a Sheep Street-i lakásban ültek, borozgattak és Bill Wongot várták, aki megígérte, hogy felnéz hozzájuk. Igazságtalannak érezték mindketten, hogy az időben érkező rendőri jelenlétnek Barfield House-nál csupán az volt az oka, hogy mindkettejüket birtokháborítással vádolták, mert egy feldühödött gazda bejelentette, hogy két huligán egyenesen a vetésbe hajtott, majd egy árokban hagyta a kocsiját, hogy

gyalog még több vetést tapasztaljon le.

– Deborah! Egyszerűen nem fér a fejembe! – értetlenkedett Agatha már vagy századszor. – Csöngettek! Biztos Bill az.

James felállt, és beengedte Billt, aki fáradtnak látszott. Elfogadott egy pohár bort Jamestől, mondván, már nincs szolgálatban, majd Agathához fordult. – Hogy jött rá, hogy Deborah a gyilkos?

Agatha figyelmeztető pillantást vetett Jamesre, majd fölényesen így szólt: – Női megézés! De szívesebben hallanánk magától, Bill. – Nem akart megszégyenülni Bill előtt azzal, hogy bevallja: Sir Charlest tartották gyilkosnak.

Bill elképedve csóválta a fejét. – Nem lehet ki a négy kereke! A kislányhangján mesélt el mindent, csak mondta és mondta. Világéletében azért hajtotta magát, hogy megszabaduljon a családjától, a származásától, és ebben a majomszeretettel rajta csüngő anyja is segítette, támogatta. Nem azért folytatott viszonyt Jessicával, mert Deborah leszbikus, hanem mert Jessicát „előkelőnek” tartotta, ugyanis Jessica Oxfordba járt. Deborah átvette Jessica és a barátai politikai nézeteit, mert úgy érezte, ezzel bekerülhet egy jobb társaságba. Azon a végzetes napon, amikor Sir Charles meghívta uzsonnára, valami elpattant benne. Már az első csésze tea mellett felsejlett előtte a lehetőség, hogy Lady Fraith lehet. „Jessica az utamba állt”, hajtogatta. Rettegett attól, hogy Jessica kitalálja a leszbikus viszonyukat Sir Charlesnak, és azzal, hogy jelenetet rendez, tönkreteszi az esélyeit. Kérhetek még egy kis bort?

James teletöltötte a poharát. Bill ivott egy kortyot, és folytatta: – Elképesztően szerencsés volt. Kocsival kijött a Barfield-birtokra. Azt mesélte, hogy el akarta kapni Jessicát, mielőtt bajt csinál. A repceföld szélén talált rá. Amikor elárulta, hogy tetszik neki Sir Charles, Jessica majd' megszakadt a nevetéstől! Mint kiderült, Jessica, amikor vére ment a dolog, a legrosszabb fajta középosztálybeli sznob volt. Gúnyolódott Deborah kiejtésén, származásán és öltözködésén, kijelentette, hogy fikarcnyi reménye sincs, és természetesen megígérte, elmondja Sir Charlesnak, hogy Deborah leszbikus. Aztán trappolni kezdett a vetésben. Deborah, aki nem látott a pipától, észrevette az ásót. Jessica lábnyomában maradva utána futott, és teljes erőből lesújtott a fejére. Amikor látta, hogy meghalt, addig kapart és ásott, míg megásta azt a sekély sírt – ha belegondolunk, hogy micsoda gyökérzettel kellett megbirkóznia, akkor emberfeletti erő kellett hozzá! –, eltemette a holttestet, letörölte az ásót, és lelépett.

– De Mrs. Masont arra kérte, hogy vegye igénybe a segítségemet! – kiáltott fel Agatha. – Miért tette?

Bill siralmas képet vágott. – Nem lesz ínyére! Mrs. Mason, mint kiderült, úgy festette le magát Deborah-nak, mint egy tehetségtelen amatőrt, aki magának könyveli el a rendőrség sikereit, ezért azt hitte, hogy ha felbérel, akkor ártatlannak látszik, ugyanakkor nem fenyegeti a veszély, hogy leleplezik.

– Soha többé nem beszélek Mrs. Masonnel! – jelentette ki böszén Agatha. – Vén dög! Sosem kedveltem.

Bill rámosolygott, majd folytatta a történetet. – Mint

mondtam, hihetetlenül szerencsés volt. A kocsiját látták a Dembleyből kivezető úton, de arra nincs tanú, hogy bement-e a birtokra. Sir Charles és persze a többiek hazudozása még jobban összekuszálta a szálakat.

– De Jeffreyt miért? – kérdezte James.

– Deborah-nak a kocsmában kicsúszott a száján, hogy Barfield House-ba megy ebédelni. A Ratcliffe-fel történt verekedés után Jeffrey kicsit beszívott, és éppen akkor érte el telefonon Deborah-t, amikor a lány indulni készült a Barfield House-ban rendezett vacsorára. Kérte, hogy jöjjön át hozzá, mert százat egy ellen, hogy Sir Charlesnál ezerszer többet ér. Deborah elküldte a fenébe. Erre Jeffrey rosszindulatúan azt válaszolta, hogy szívesen elregéli Sir Charlesnak a Jessicával folytatott viszonyát. Deborah erre még mindig azon a rémes, természetellenes kislányhangon elmondta, hogy nem vette komolyan Jeffrey fenyegetését, míg Barfield House-ból hazafelé nem tartott. Úgy döntött, hogy „elhallgattatja”. Átöltözött, és átugrott Jeffreyhez. Felvetette, hogy vágjanak vissza Ratcliffe-nek: menjenek ki együtt a birtokára, vágják le a láncot, amivel bezárták a kaput, aztán menjenek vissza Jeffrey lakására egy kis kamatyolásra. Jeffrey úgy követte, mint egy kezes bárány, levágta a láncot, Deborah pedig hátulról jól fejbe vágta. Míg Jeffrey a láncsal bíbelődött, Deborah körülnézett, és azt a követ találta.

– Deborah arról is meggyőzte magát, hogy Sir Charles elszánta magát a házasságra, azért hívta meg ebédre. Amikor Sir Charles bevallotta, hogy esze ágában sincs megnősülni, Deborah végleg bekattant. Ezért is dolgozott

még azon a hamis búcsúlevélen, amikor rátalált James, pedig hallotta kintről a rendőrségi szirénákat. Teljesen összezavarodott. Azt mondta, hogy egész életében a csúcs felé törekedett. Kezdetben az, hogy tanárnő lett belőle, Deborah számára olyan volt, mint egy színésznőnek az Oscar-díj. Egy darabig ennél nem is vágyott többre.

– Az örült apa miatt rohantunk Barfield House-ba – árulta el James, aztán elfojtotta az Agatha asztal alatti rúgása miatti feljajdulását. Agatha ugyanis eltökélte, hogy Billnek meg kell maradnia abban a hitben, hogy Deborah-t tartották a tettesnek.

– Hát persze – vágta rá Bill, Agatha nagy meglepetésére –, Deborah apja. Megtudtuk, hogy Tadmartinban van, az elmebeteg bűnözők fegyházában. Meggyilkolta az asszonyt, akivel együtt élt, miután elhagyta miatta Deborah anyját.

– Mrs. Camden vagy Deborah tudott erről? – kérdezte James.

– Nem hiszem – válaszolta Bill.

– Sok elmebetegség játszott szerepet ebben az ügyben – mondta James, és elhúzta a lábát Agatha közeléből. – Motoszkált az emlékeimben valami, hogy Sir Charles apja is abban halt meg.

– Nem, őt az ital vitte el – felelte Bill. – Szörnyű vén iszákos volt. Kár, hogy ilyen kemény, nagyszerű munka után bíróság elé kerülnek birtokháborításért és a vetés letaposásáért.

– Talán szemet hunyhattak volna felette – jegyezte meg Agatha.

– Nem tehetjük – rázta a fejét Bill. – A feldühödött gazda nem engedi.

– Hogy van Sir Charles? – kérdezte James.

– Nagy szerencséje, hogy élve megúsza – felelte Bill. – A Dembley Központi Kórházban fekszik súlyos agyrázkódással és törött bordákkal. A bordái akkor törtek el, amikor Deborah levonszolta a lépcsőn. Egy fürdősós üveggel verte fejbe, aztán lehúzta a lépcsőn a konyhába. Nos, mennem kell. Hálásan köszönöm mindkettőjüknek. A végén elkaptuk volna Deborah-t. Sehogy sem tudta volna eltüntetni Sir Charles meggyilkolásának a nyomait. Egy percig sem hittük volna el a búcsúlevelet. De maguknak köszönhető, hogy Sir Charles életben maradt. Gondolom, most visszamennek Carselyba?

– Semmi sem tart itt minket – válaszolt James. – És többé nem akarom látni a túrázókat.

Miután Bill elment, Agatha így szólt: – Ennünk kellene valamit. De semmi kedvem elmenni hazulról, és magának?

Megint megszólalt a csengő. – Ki az ördög lehet? – morfondírozott James. – Bárcsak lenne egy kémlelőnyílás ezen az ajtón. Ha valamelyik túrázó az, esküszöm, az orrára csapom!

Meglepetten hátrált egy lépést, amikor meglátta Gustavot. Az inas belépett. Átadott Jamesnek két üveg ódon portóit. – A legjobb a pincében – tette hozzá. – Sir Charles most nyerte vissza az eszméletét.

Gustav először mosolygott egyenesen Agathára. – A rendőrségtől úgy tudom, hogy ha önök ketten nem lennének, Sir Charles most nem élne. Mélységes hálával

tartozom.

Az elégtételt kapott Agatha rögtön megfedkezett arról, mennyire utálja Gustavot, és kérlelte, hogy foglaljon helyet, de az inas csak a fejét rázta. – Sir Charles mellett a helyem. De okvetlen látogassák meg holnap. Személyesen szeretne önöknek köszönetet mondani.

– Végtére is nagyon emberi – csodálkozott Agatha, amikor Gustav távozott. – Megkóstoljuk a portóit, vagy félretesszük egy különleges alkalomra?

– Ez különleges alkalom – mosolyodott el James. – Keressen kekszet és sajtot, talán az is megteszi vacsora helyett.

Agathát a múltban, a PR-os időkben ugyan kínálták kiváló évjáratú portóival, de ő nem sokra tartotta. Miután James dekantálta a bort, elfogadott egy pohárral, és elképedt, hogy finom italhoz nem szokott, gin toniktól és mikróban melegített készételektől elfajzott ízlelőbimbóival ennyire képes ezt az italt értékelni. Selymesen csúszott le a torkán. De erős is volt, és valahogy pillanatok alatt elfogyott, és természetesnek érezték, hogy áttöltik és megkóstolják a második üveg tartalmát is.

Majd mialatt egyre jobban összeakadó nyelvvel az ügyön rágódtak, James hirtelen nagyon mulatságosnak tartotta, hogy Agatha áthajtott a gazda földjén. Hahotázni kezdett, és hamarosan Agatha is tehetetlenül kacagott, és ekkor James egyszer csak abbahagyta a nevetést, és két kezébe fogta Agatha arcát, és szájon csókolta. Agathából feltört az elfojtott szenvedély, és viszonzta a csókját, majd felfedezőútra induló kezét sem állította meg, és nemsokára

elhajigált ruhadarabok jelezték az utat Agatha ágyához.

AGATHA A HAJNALI SZÜRKÜLETBEN bredt kiszáradt szájjal, pokoli szomjúsággal és hasogató fejfájással. Az emlékek azonnal megrohanták.

Ellazult volt, és kimondhatatlanul szomorú. Elérte a célját, álmai megvalósultak, rávette Jamest, hogy feküdjön le vele, de nem úgy akarta, hogy akkor történjen meg, amikor mindketten részegek, és szinte fogalmuk sincs arról, mit tesznek. Egy könnycsepp gördült le az arcán az ágyneműre. Megfordult, és Jamesre nézett. A férfi szépen és csendesen aludt, kisimult vonásai még fiatalabbnak mutatták.

A legrosszabb ebben a helyzetben az lenne, gondolta, ha túlságosan komolyan venné. Elég öreg és tapasztalt ahhoz, hogy tudja, Jamesnek eszébe sem jutott volna megcsókolni, ha nem tökrészeg. Jelentéktelen eseményként kell kezelnie, olyan könnyedén kell vennie, amennyire csak tudja.

Bárcsak kinyújthatná a kezét, és ott folytathatná a szeretkezést, ahol este abbahagyták! De James visszautasítaná, azt pedig nem viselné el. Felkelt – a szokatlan lepedőakrobatikától mereven mozgott és fájt mindene –, kiment a fürdőszobába, teleengedte a kádat vízzel, és sokáig ázott benne.

Amikor visszament a hálószobába, az ágy már üres volt. James bekukkantott az ajtónyíláson. – Csak megfürdöm, drágám – mondta, és fütyörészve távozott. Félvállról veszi, gondolta Agatha. Nekem is így kell.

Blúzt és szoknyát vett, az arcát gondosan kikészítette; az idegenül nézett vissza rá a tükörből.

Agatha kiment a konyhába, főzött egy kávé és rágyújtott.

A levélbedobó nyíláson át a földre pottyantak az újságok, és Agatha odament értük. Le kell mondanunk, gondolta, és a tejet is.

James jött be, miközben az újságot olvasta. Lehajolt, és arcon csókolta. – Van valami a gyilkosságról? – kérdezte.

– Csak pár sor arról, hogy Deborah ellen vádat emeltek, de ennél többet egyelőre nem írnak – felelte Agatha váratlanul félénken. Nem mert James szemébe nézni.

– Magunkkal visszük az újságokat, és valahol megreggelizünk – javasolta James –, aztán szólót vagy ilyesmit veszünk, és meglátogatjuk Charlest. Gondolod, hogy kifizet minket?

– Eszembe sem jutott – válaszolta Agatha. – Kellene?

– De mennyire. Ki kell fizetnünk a gazdának az okozott kár ellenértékét, a büntetést és a bírósági illetéket. Ha Fraith nem ajánl fel semmit, mindkettőnk nevében számlát küldök neki. Jössz? Vegyél fel szvettert vagy kiskabátot, hűvösnek látszik az idő.

Agatha elment szvetterért, és hirtelen nagyon örült, hogy emberek között, a városban reggeliznek.

Egy szálloda éttermében jó étvággal nekiláttak a szalonnás tojásnak. James a vele szemben ülő Agathát nézte. Kisebbnek, sebezhetőbbnek és nagyon visszahúzódónak látta. Nem nézett a szemébe. Igaz, előző este nagyon becsíptek, és úriemberként kell viselkednie, vagyis nem utalhat rá, de Agatha szenvedélyessége és

nagyvonalúsága meglepetésként érte. Ki hitte volna, hogy éppen Agatha...

Agatha szakította félbe a megkezdett gondolatot. – Mit gondolsz, írnak majd valamit rólunk az újságban?

– Csak ha a rendőrség említést tesz rólunk. Tanúként jelen leszünk a tárgyaláson, tehát az ügyben játszott szerepünkre akkor fény derül.

– Nem kellene felhívunk az újságokat?

– Talán nem – nevetett James. – Inkább húzzuk meg magunkat. Még az is lehet, hogy így futunk be: Raisin és Lacey, magándetektívek. Saját nyomozóirodát nyitunk.

– Miért is ne? – ragyogott fel Agatha arca.

– Komolyan gondolod? Csak vicceltem!

– Szerintem meg működne. Jó csapatot alkotunk.

– Majd átgondoljuk. Ha végeztél, látogassuk meg Charlest.

SIR CHARLES A HOSSZÚ KÓRTEREM~~M~~egében üdögélt az ágyában. Bekötötték a fejét, és nagyon sápadt volt. De halványan elmosolyodott, amikor meglátta őket. – Örömmel látom a megmentőimet! – mondta. – Hát nem furcsa, hogy ha Deborah nem vette volna igénybe a szolgálataikat, most nem élnék?

– Nagyon furcsa – hagyta rá James, és az ágy melletti asztalra tette a zacskó szőlőt. – Miért nem magánkórteremben van?

– Minek fizessek külön, amikor ennyi éven át fizettem az egészségbiztosítási járulékot?

James abban a pillanatban tudta, hogy Charlesnak

eszébe sem jut majd pénzt adni nekik, ha nem kér tőle, ezért így szól: – Elküldjük majd a számlát. Elnézést, de nem lesz olcsó, ugyanis mialatt a házához rohantunk, hogy megmentjük, a szomszédja vetését letapostuk.

– Semmi gond – felelte Sir Charles. – Küldjék csak el. Az intéző majd gondoskodik a kiegyenlítéséről.

– Hogy érzi magát? – kérdezte Agatha.

– Inkább a hülyeségemet és az ostobaságomat szégyellem. Tulajdonképpen szörnyen szarul vagyok. Gustav figyelmeztetett, hogy Deborah ijesztő nőszemély. Valószínűleg teljesen mebuggyant, én meg még csak nem is sejtettem. Aztán a nagynéném kijelentette, hogy közönséges, és ez felmérgecsített. Utálok a sznobizmust.

– És mégis, bizonyos szempontból Deborah-t a sznobsága és a becsvágya hajszolta bele a gyilkosságba – jegyezte meg James.

– Hogy érti ezt? – kérdezte Sir Charles. Belekukkantott a zacskóba, letépett egy fürtöt, és enni kezdett.

– Deborah tűzön-vízen át Lady Fraith akart lenni, és Barfield House fölött akart uralkodni – magyarázta James.

Sir Charles értetlenül nézett rá. – De hát egy csúf épület, nem egy építészeti csoda, inkább egy rendesebb gazdasági épület! Mégis megalázó a gondolat, hogy nem a csodálatos testem vonzotta. Istenem, micsoda tökkelütött voltam! Tudják, le is feküdtem vele. Olyan volt, mint a halottgyalázás.

James hirtelen élénken látta maga előtt a tüzes és szenvedélyes Agathát, és paprikapiros lett.

– Bocs – szabadkozott Sir Charles, félreértve a pirulás

okát. – Mindig egy kicsit közönséges voltam. – Hátradőlt, és lehunyta a szemét.

– Gyógyuljon meg – mondta James.

– Úgy lesz – felelte halkán Sir Charles. – Amint fel tudok kelni, már indulok is Dél-Franciaországba vakációzni.

AGATHA ÉS JAMES összecsomagoltak, és még aznap este visszatértek Carselyba, ki-ki a maga házába. Agatha lefoglalta magát a ház körüli teendőkkal, megetette a macskáit, meglocsolta a kertet, aztán elsétált a Vörös Oroszlánba, és elnyomta magában a reményt, hogy esetleg összefut Jamesszel. De csak a helybeliekkel találkozott, akik kétértelműen somolyogtak rá, amiből Agatha tudta, hogy az elutazásuk állandó beszédtema volt, és bármit is mondott Mrs. Bloxby, az süket fülekre talált.

Bukott angyal hírébe kerültem, a vele járó élvezet nélkül, gondolta Agatha, és a kocsmában elköltött vacsora után boldogan menekült haza, az ágyba. Mielőtt bebújt a hálóingébe, még a tükör előtt szemügyre vette meztelen testét, amit mintha birtokba vett volna a vénlányság, és amit borús tekintete máris olyannak látott, mint ami soha, egyetlenegyszer sem ismerte a szerelem örömeit.

Sokára aludt el, és amikor felébredt, már fent járt a nap, és az ajtócsengő csilingelése visszhangzott a házban.

Felvette a köntösét, és az ajtóhoz szaladt. Pislogva nézett fel James magas alakjára.

– Szeretnék kérdezni valamit, Agatha – kezdte komolyan James. Ekkor az utca felől egy kocsiból egy hang kukorékolt ki vígan.

Agatha kikukucskált James mögül, és látta, hogy egy kis piros autóból a korábbi titkárnője, Bunty száll ki.

– Jó napot! – sétált oda hozzájuk Bunty. – A környéken jártam, s gondoltam, beköszönök.

– Jöjjenek csak be – invitálta őket fáradtan Agatha. Bevezette őket a nappaliba. – Mindjárt hozom a kávé.

Amikor bevitte a tálcán a kávé bögréket, Bunty és James éppen nevettek valamin, Bunty üde, fiatal arca ragyogott az egészségtől.

Agathán hirtelen olyan levertség lett úrrá, hogy azt hitte, rosszul lesz.

Képtelen volt ülni és végignézni, ahogy ez a fiatal lány elbűvöli Jamest, képtelen volt még egy bizonyítékkal többet elviselni, hogy amit Jamesszel átélt, csak egy részeg egyéjszakás kaland volt.

– Borzasztóan sajnálom – mondta, és óvatosan elhelyezte a tálcát az asztalon –, de rosszul érzem magam. Bocsásson meg, Bunty, de muszáj felmennem és lefeküdnöm.

– Hívjam az orvost? – riadt meg James.

– Nem – felelte Agatha. – Mulattasd helyettem is Buntyt, James.

Agatha nehézkesen felkapaszkodott a szobájába, a köntösét a szoba végébe hajította, visszamászott az ágyba, és a fejére húzta a paplant. Olyan lehangolt volt, hogy úgy érezte, minden porcikája fáj. Ostoba, középkorú asszony, nem több, gondolta.

Tompán felhallatszott letről egy ajtócsapódás, aztán egy távozó autó hangja. Elmentek. Talán együtt, hogy boldogan

bebédeljenek egy kocsmában. Lehet, hogy Bunty majd meghívja az esküvőjükre.

Valaki a vállát rázta. Agatha megfordult, és hunyorogva felnézett.

– Mi a baj, Agatha? – kérdezte gyöngéden James.

Agatha nagy erőfeszítéssel préselte ki magából a választ. – Csak a fejem fáj, James. Ha nyugodtan fekszem egy kicsit, rendbe jön.

– Hozzak fel aszpirint?

– Nem, nem, jobban leszek.

James a homlokát simogatta. – Szegénykém! Nyugton hagylak.

– Miről akartál kérdezni? – akarta tudni még Agatha. – A Sir Charlesnak küldött számláról?

– Hogy arról? Dehogy! – James kurtán felnevetett. – Alkalmatlanabb pillanatot nem is választhattam volna! Tulajdonképpen azért jöttem át, hogy megkérdezzem, akarsz-e a feleségem lenni, de előbb múljon el a fejfájásod, majd utána gondolkozz el rajta.

Sarkon fordult, és el akart menni.

Agatha úgy ült fel, mint akit megcsíptek. – Viccelsz? Mit mondtál a házasságról? De komolyan! *Házasság?!*

James visszament, és leült az ágy szélére. – Tudom, hogy valószínűleg szereted a függetlenséget. De tegnap este belém hasított a gondolat. Nagyon jól kijövünk egymással. Ami azt illeti, egy kicsit magányos voltam nélküled. Agatha! Mit művelsz, Agatha?

Agatha kezdte kigombolni James ingét.

– Mi van a fejfájásoddal, Agatha?

– Miféle fejfájással? – kérdezte Agatha, és magára húzta Jamest.

JAMES EGY ÓRA MÚLVAálmatagon így szólt: – Nem tudom, miért, de úgy emlékszem, mintha azt mondtad volna, hogy elhagytad a férjedet, de nem váltatok el.

Agatha szívét összeszorította a jeges félelem. Olyan régen történt! Harminc éve látta utoljára Jimmy Raisint, amikor az részeg kábulatban hevert az ágyon, ő pedig otthagyta. Mostanra már biztos meghalt, gondolta.

Kényszeredetten felnevetett. – Tévedsz! – bizonygatta. – Jimmyvel évekkel ezelőtt végzett az ital.

– És melyikünk házában lakunk majd? – kérdezte James. – Egyforma nagyságúak.

– Gondolom, a tiédben – válaszolta Agatha, és azonnal megfélekedezett Jimmyről. – Neked van több holmid. Ott az a rengeteg könyv.

– Hallottál Mrs. Masonról?

– Hogy róla? – horkant fel megvetően Agatha. – Micsoda pofátlanság volt Deborah-nak azt mondani, hogy szélhámos vagyok! Mi van vele?

– Odavan az unokahúga miatt. Elköltözött a testvéréhez, de nem Mrs. Camdenhez, hanem egy másikhoz, aki Walesben lakik, és eladásra kínálja a házát. Úgy fest, hogy a Carsely Hölgyegylet új elnöknőt keres. Érdekel?

– Nem – felelte lustán Agatha. – Felhagytam a szervezéssel.

– SZÓVAL – mondta két nappal később Mrs. Bloxby

boldogan – nagy öröm, hogy Jamesszel a mi templomunkban esküdtök! Nagy esemény lesz a faluban. A minap mondtam is Alfnak, hogy úgy emlékeztem, nem váltál el a férjedtől, csak külön éltek. – Alf Bloxby a lelkész volt.

Agatha szívét ismét összeszorította a jeges félelem, de most sem vett tudomást róla. – Jimmy már évekkel ezelőtt meghalt. – De aztán erőt vett rajta a nyugtalanság. És ha a lelkész látni akarja a halotti bizonyítványt? Meg kell tudnia, mi történt Jimmyvel. Az esküvőig három hónap volt. Jamesszel aznap beszéltek meg találkoztót egy ingatlanügynökkel, hogy Agatha házát eladják. Agatha hosszú utat tett meg azóta, hogy pincérmőként dolgozott, és egy részeges, egyre erőszakosabb férjet eltartott. A lelkészlak nappalija nyugalmas és csendes volt, falán árnyékot vetett a zöld leveleken átszűrődő napsugár. Carsely egy másik világhoz tartozott. Agatha nem volt hajlandó Jimmyre gondolni. Hozzámegy Jameshez, és ebben senki sem fogja megakadályozni!

AZNAP ESTE BEÁLLÍTOTTBILL WONG, éppen amikor Agatha vacsorázni akart menni Jamesszel.

– Láttam a házassági bejelentést a helyi újságban – mondta Bill. – Gratulálok. Elvált már?

– Nincs szükségem válásra – csattant fel Agatha. – A férjem meghalt.

– Egészen biztos vagyok benne, Agatha, hogy azt mesélte, évekkel ezelőtt elhagyta, és nem tudja, hogy él-e vagy meghalt.

– Azért, mert rendőr, még nem biztos, hogy minden apróságra emlékszik – torkolta le Agatha. – Természetesen meghívjuk az esküvőre.

Bill komoly arccal hajolt előre. – A barátja vagyok, Agatha, és tisztában vagyok vele, mit érez James Lacey iránt. Fogadja meg a tanácsomat, keressen meg egy magánnyomozó irodát, kerestesse meg a férjét, és derítse ki, hol van.

– Süket maga? – kelt ki magából Agatha. – Mondtam már, hogy a férjem halott! Hozzámegyek James Laceyhez, és végzek azzal, aki ebben meg akar akadályozni!

ROY SILVER MÁSNAP REGGELbenézett Buntyhoz egy kis csevegésre.

– Nincs dolga? – kérdezte Bunty.

– Dehogynem, rengeteg – válaszolta vidáman Roy. – Csak nincs kedvem hozzáfogni.

– Pár napja meglátogattam a barátját, Agatha Raisint – mesélte Bunty.

– Hogy van a vén csataló?

– Nem valami jól. De a vőlegénye elszórakoztatott.

– A mije? Tegnap este beszéltem vele telefonon, és egy szóval sem említette az eljegyzést.

– Pedig így van. Egy bizonyos James Lacey az illető, amúgy nagyon vonzó pasi. Tegnap benne volt a hirdetés a helyi lapban. Anyám hívott a hírrel.

– Nocsak, nocsak – mormolta elgondolkodva Roy, és átballagott a saját irodájába.

Leült az íróasztalához, és a semmibe révedt. A főnöke,

Mr. Wilson sürgetésére hívta fel Agathát; a Pedmans szerette volna visszacsábítani Agathát. Agatha udvariatlan és elutasító volt; megmondta Roynak, hogy ne hívja többé, és hogy elege van a csúszómászó viselkedéséből, amitől feláll a hátán a szőr meg hasonlók.

Aztán eszébe jutott, hogy amikor még Agatha reklámügynökségénél dolgozott, Agatha egyszer egy ital mellett elmesélte, hogy otthagya a férjét, és fogalma sincs, hova lett. Igaz, ez már régen volt, és talán Agatha megtudta, hogy a férje meghalt, vagy talán elvált tőle. Mégis...

Jól megfizethetne Agathának, ha netán mégis hazudott Jamesnek, és most bigámiát készül elkövetni. Mindenesetre nem árt utánajárni. Maga elé húzta az Aranyoldalakat, és az ujját kezdte végigfuttatni a magánnyomozó irodákon.

A DEMBLEY TÚRÁZÓK nekivágtak a határnak. – Tudjátok, az járt a fejembe', hogy Laceyék irtó fura népek vótak – jegyezte meg Kelvin. – Szerintem a rendőrségnek dógoztak.

– Miből gondolod? – kérdezte Mary Trapp.

– Azt talá'tam furának, hogy rögtön Jessica meggyilkolása után felbukkantak közöttünk, aztán, amikó' Deborah-t letartóztatták, eltűntek.

– Nekem is megfordult a fejemben – bólogatott Alice. – És még valami: a lakás, amiben laktak a Sheep Streeten, Sir Charles tulajdona.

– Első perctől fogva megmondhattam volna, hogy nem közülünk valók – okoskodott Peter.

– Akkó’ miért nem mondtad? – gúnyolódott Kelvin.

Mielőtt azonban Peter visszavághatott volna, megjelent a vadőr, és félreérthetetlenül közölte velük, hogy felzavarják a fiatal fácánokat. Boldogan zárták szorosabbra a soraikat, hogy a támadást visszaverjék. A fácánok a gazdagok asztalára kerülnek, a föld mindenkié, és ha majd kitör a forradalom, a vadőrhez hasonló talpnyalók lámpavason fognak lógni! A titokzatos Lacey házaspárról pedig megfélekeztek.

Lábjegyzet

---

[1] loon: bugris

[2] bile: epe

[3] boggle: rémisztő